UNIVERSITY LIBRARY
15 AUG 1926
MADRAS

THE

Maharaja's College Magazine,

ERNAKULAM.

Editor.—P. Sankaran Nambiyar, M. A.

Vol. VIII. } July 1926 { No. 4.

Editorial.

At a general meeting of the College staff held under the Presidentship of the Principal on the 30th of June last, *M. R. Ry. P. Sankaran Nambiyar Avl., M. A.*, Professor of English, was unanimously elected as the Editor of the *Magazine.* The following resolution of thanks was passed *nem con* at the same meeting and communicated by the Principal to the Ex-Editor with a covering letter setting forth his "personal admiration for the uniformly good work done" by him "year after year" ever since the inception of the College Magazine:—

"The members of the College staff record with pleasure their grateful appreciation of the invaluable services rendered by Mr. P. S. Ramakrishna Ayyar as the first Editor of the College Magazine for a period of over eight years".

Mr. Ramakrishna Ayyar acknowledged it in suitable terms. "I am really touched," wrote he, "by the resolution passed by the College staff * * * * I feel profoundly grateful to the members of the staff for their kind and noble appreciation of my humble services."

We hope that though Mr. Ramakrishna Ayyar will not hereafter be at the helm of affairs—to quote the Principal once again—he will kindly give us in due time the benefit of his "vast experience in the conduct of the Magazine."

* * * * *

It is now eight years since the Magazine was started, and Mr. Ramakrishna Ayyar has himself all along borne the heavy responsibilities of its Honorary Editor with an amount of success which needs no comment. The feeling was, therefore, naturally growing strong on the desirability of conducting the Magazine on definite constitutional lines, the Editorial Board and the Managing Committee being elected by the staff at

regular intervals. The College Council, accordingly, passed a formal resolution to that effect at the commencement of the current academic year, and drafted a few general rules which were placed at the staff meeting of the 30th June, for approval and adoption. The Rules as passed at the above meeting of the staff are published elsewhere in this issue of the Magazine.

* * * * *

It is the earnest wish and hope of the present Editor that, sincerely conscious as he is of his own weaknesses, the students past and present of the Maharaja's College as well as the numerous well-wishers of the College Magazine will extend to him their hearty support and co-operation and enable him to keep up the good name of the Magazine untarnished.

* * * * *

Thanks to the institution of the "Old Boys' Association" and the annual celebration of the "College Day", some bonds of connection have no doubt, been established of late between the *alumni* past and present of the Maharaja's College. These bonds are, however, still so few and feeble that other methods may yet be thought of with considerable advantage for perpetuating in a more intimate and real manner the relationship between the old and new elements in the history of the institution. It has been suggested for instance, that such of the "Old Boys" of the College as are engaged in research or the pursuit of special studies in any branch of knowledge may be requested to deliver courses of lectures (in the nature of "Extension Lectures") to the present students at any time that will suit their convenience. We commend this thoughtful suggestion to the earnest attention of our distinguished "Old Boys". We should, at the same time, be extremely happy to set apart a section in every number of this Magazine for the publication of the results of their research from time to time.

* * * * * *

A word may, perhaps, be added in this connection about the nature and extent of the contributions that are expected from the present students. It is the intention of the newly-elected Editorial Board to give them an adequate measure of representation in each issue of the Magazine. There are at present nearly 550 students in the four classes together, and it should, by no means, be difficult for them to supply at least 4 or 5 short articles for every number. Particularly welcome will be (i) contributions of a humorous character, (ii) interesting *short stories*, (iii) descriptive accounts of traditions and popular beliefs associated with places and persons of note in Kerala and (iv) collections of old ballads, popular songs, proverbs, riddles and folklore—with notes and comments wherever possible.

* * * * * *

Before introducing the reader to the contents proper of this number—the last of the present Volume—we have also to record an important change that took place in the Principalship of the College with the commencement of

the present academic year. The old order has withal changed and yielded place to new.

* * * * * *

On the 29th of April last, M. R. Ry. V. R. Venkateswara Ayyar Avl., M. A. L. T, *the first Indian Principal of our College*, retired from the service of the State in the zenith of his renown and glory. It is now generally well known how, during the period of his connection with the College for nearly 19 years—originally as the Senior Lecturer and subsequently as the Principal—the institution steadily flourished and prospered until at last it came to be elevated to the long-coveted status of the *Maharaja's First Grade College* a year ago, almost simultaneously with the celebration of its *Golden Jubilee.* The very fact that the Cochin Government were pleased to grant an extension of service by one year to Mr. Venkateswara Ayyar, who, under normal circumstances should have retired in April 1925, bespeaks the Government's appreciation of the achievements that stand to his credit during the long period of his association with the College.

Mr. Venkateswara Ayyar has thus been enabled to enjoy the supreme satisfaction of laying down his official mantle, full of years and honours, at a time when his protracted and patient exertions on behalf of the College have begun to bear fruit in an abundantly encouraging measure. Expressions of regard and esteem are, therefore, being profusely showered upon him by all those who have had the privilege of coming into contact with his unique personality in one capacity or another. The staff of the Maharaja's College got up a decent "Social" in his honour on the 3rd of July last. The Boarders of the Hindu Hostel presented him with an address brimming with genuine feelings of filial devotion and reverence. Arrangements are being expeditiously made by a specially constituted Committee, on behalf of his students past and present, to give him a public *Send-off.* The absolute spontaneity of these functions is itself a clear indication of the deep hold that Mr. Venkateswara Ayyar has over the hearts of many who are obviously indebted to him in diverse ways and degrees. On the more thinking section of his students, his powers of analysis and discrimination, his shrewdness happily coupled with profound erudition and his enviable command of the simple and chaste in language never failed to create an abiding impression; while the unruffled serenity of his presence invariably radiated a tranquillizing influence on even the most excited passions that he had to encounter in his official capacity. "Much vain unreason he hears; lays up without response. He is not there to expect reason and nobleness of others; he is there to give them of his own reason and nobleness." To him, therefore, it was particularly appropriate that the Boarders of the Hindu Hostel in their beautifully written Address applied the tribute of praise which Arnold paid to his illustrious father of Rugby:—

"If in the paths of the world,
Stones might have wounded thy feet,
Toil or dejection have tired
Thy spirit, of that we say
Nothing—to us thou wast still
Cheerful, and helpful and firm!

Though, to all outward appearance, Mr. Venkateswara Ayyar looked so surprisingly indifferent and unaffected by cares or troubles of any sort as to tempt strangers to mistake the Principalship of the Ernakulam College for almost a sinecure post, those of us who knew the real state of affairs were often reminded of what the same poet has written elsewhere about the fate of Bards :—

"These things, Ulysses,
The wise Bards also
Behold and sing.
But oh, what labour!
O prince, what pain!"

We wish Mr. Venkateswara Ayyar many long years of peaceful rest and unsullied felicity ; and we also assure him that the institution whose destinies he guided with such unique distinction for nearly one generation will ever remember with grateful appreciation that "*mild grave face*" of his, characterised by "*a thoughtful sternness*" and "*a sorrowful pity*", all its own—true signs, in most cases, of real worth and wisdom in a man.

* * * * *

The poignancy of our regret at the unavoidable parting of Mr. Venkateswara Ayyar from our midst is, however, considerably mitigated by the consolation that his successor is none other than M. R. Ry. S. K. Subrahmanya Ayyar Avergal, M. A., L. T., who, as Senior Professor of the College has already endeared himself to his colleagues as well as to his students by the *perfect gentlemanliness* of his manners and the *pleasing suavity* of his disposition. It is, perhaps, an open secret that behind all the healthy and progressive activities of the College during the last two decades, the politic and dexterous hand of Mr. S. K. Subrahmanya Ayyar was very decisively predominant. With his formal advent now as the Head of this Institution, a new life, it appears, has been put into all its departments, which may be looked upon as promising for it, an exceptionally glorious and brilliant future.

* * * * * * *

The Fundamentals of Human Evolution.

By CAPT. A. R. PUDUVAL, B. A., M. B. C. M., L. R. C. P., M. R. C. S.
(*Old Boy*)

The object of the present article is not to mystify a subject, that already presents difficulties in exposition, but to prepare the reader for a saner conception of the nature of the Evolution of man, and that strange novelty in his character, which is called intelligence. The theory of Evolution has been to our ancestors, as Prof. Huxley has stated, "a familiar idea, long before Paul and Tarsus were born". But it has been a new addition to European culture and thought, whose beginnings may be traced to the Biologists of the latter half of the 19th Century. It found its best exponents in Darwin, Wallace and others of the same school, who not only created a new strain of ideas, but actually swayed the thoughts of the 19th Century. A physical Evolution—as the result of Nature's unbending laws, based on a merciless doctrine of the survival of the fittest has been the theme of their works ; and that century, "of matter and Energy" in which materialist ideas were broadcasted throughout the world has been aptly called, the most "Soul-less era" known to man. At first there was a very strong opposition from the public to this new theory, which coldly proclaimed man to be nothing more dignified than the great grandson of an anthropoid. In course of time, however, people got over the stigma of an ape-descent, and they got into the habit of speaking of their *cousins in the parlour and their ancestors in the stable*, as a matter of course. It is a well known fact that the theory of Evolution as propounded by the Darwinians had the profoundest influence on contemporary ideas, and actions of the world. But it was soon found that the theory failed to explain certain Psychical aspects in the nature of man in the possession by him of intelligence—a quality which is but proportionately feebly exhibited even by his nearest cousins, the anthropoid apes.

It is therefore refreshing to note that even among the Evolutionists there is a school that gives man a new place in

the scale of living beings on the ground that he possesses a *Psyche*. Unless some of the orthodox scientists still wish to persist in believing that they are merely 'glorified animals' we still hold to the proposition that man is more than matter. At least we believe most men are. The mechanical negative theory of Evolution has been so beggarly that one of its greatest Exponents, Dr. Alfred Russel Wallace, Co-discoverer with Darwin of the principle of natural selection, had to invoke supernatural aid to account for the Psyche of man. Though we have not found it necessary to subscribe to this theory, it proves, that such a great Evolutionist as Dr. Wallace himself found how futile it was to try to explain on this theory the greatest triumph of Evolution.

We are therefore compelled to state that Evolution has proceeded along two lines, though really they can be considered as one. On the one hand we have Physical Evolution, the materialist doctrine of the 19th century which bases its principle of natural selection on the Physical capacity of organisms to survive in the struggle for existence ; the variations from a type, to adapt to surroundings and produce new forms being a mere matter of accident. On the other hand we have the other theory of design or purpose in nature based upon the idea that all living things possess a mind more or less developed, and that in the case of man this development has gone on to an extraordinary degree, an acquisition, which has enabled him to struggle through life and gain ultimate ascendency over other living forms, in spite of great odds against him. Who has not heard of the great monsters that lived during the years of the early history of man—the great cave bears, the mammoths, mastodons, Ichthyosaurus, Pleosaurus, Dinosaurus and a host of other gigantic creatures, with not one of whom had man a chance of putting up a physical fight—whose brute-strength was the deciding factor. These huge skulking creatures, have all disappeared—and are to-day interesting only as geological specimens. Man has survived them all—and while we do not hear of any of these monsters being gifted with any extra intelligence, man has progressed, and has earned the name of the grandest product of Evolution. But then, you may say, that

we have clear evidence of intelligence and even of love among the lower animals. Man, of course, stands, unparalleled, and we need not absolutely discard our Evolution theory which has carried us safely from the amoeba to the ape.

The crux of the problem lies in the idea of the materialistic Evolutionists that intelligence, even consciousness, appears only among the vertebrates, and can be seen only among those that have developed a nervous system. It is as if certain germ-cells at random, directed by accident and controlled by natural selection made the substance which we call the brain. It is a most preposterous theory, for we do discern consciousness and intelligence among the lower forms of animal and even plant life. The intelligence is older than any nervous system, rather it is part of "the original nature of life." You find that purposeful thrust even in the amoeba, but you find it at its height in man.

In strictly scientific language, life is a physico-chemical process—whatever that might mean, or be made to comprehend. The amoeba obeys these laws—but so does man. But a close observer will find that the movements of the amoeba cannot be explained in terms of physico-chemical laws. This has been amply proved in the writings of Maupas & Jennings—and the latter particularly states that even the lowliest forms of animal life exhibit "an effective Psychological activity" or a "behaviour" in their actions. "They feel, and respond—a notable fact in itself—but they do more, so long as they are alive; they learn, and choose, and refuse and adapt themselves. They seem to be directed, not by the physico-chemical laws that sustain their molecular combination, but by an inner force, that plays a very important part in the manner how they direct their energies. Plants have been known to do the same, even before Prof. Bose startled the world, with his new discoveries in plant life. When Wordsworth said "Every flower enjoys the air it breathes", it was thought to be merely the rapture of a poetic fancy. Now, we know better. We find that life and mind are co-extensive. "Where there is life there is mind" And the phenomena of the mind are fundamental, are connected and continuous, with the facts of life even in their humblest forms.

What then is the motive-force of Evolution? It is Psychical,—the impetus of life—that-will-not-be-denied that sweeps through the dull dense world ". It finds expression in various forms, of which intelligence is one. It is also invariably connected with other forms, of which love is a strong factor, present in the moral nature of man, and in a humbler way, in many of the lower forms of life. Our latest astronomers tell us, that although life as we know it, exists only on this earth, there is no reason why it should not take other forms in other spheres. Our Sun and Solar system does not form a unique phenomenon at all, for, " at a million or miliion million points throughout the disposition of matter which we call the Universe, something may take material clothing upon itself, show itself as life." Man is therefore merely the manifestation on our earth of that Universe of mind that inter-penetrates the universe of matter. Where the conditions are favourable, mind becomes incarnate in matter, and manifests itself as life. This mind is essentially psychical, and its growth is based on those factors that sustain intelligence, love and morality.

And yet in one sense, they are not only inter-dependent, but actually one. That love is prior to intelligence, and that their association is a necessity, not an accident, much less a misfortune, has been proved by Prof: Drummond, Dr. Sutherland, and Prof: Bergson, aganist the theory of natural selection of the orthodox evolutionist. The fact is, that by the evolution of love alone, is the evolution of intelligence possible. Natural selection says that evolution is only possible in a brutal struggle in which justice, charity, sympathy, forbearance, pity, and all the other virtues are mere weaknesses—that the Neitzcheian doctrine—a doctrine that "Nature, red in tooth and claw" is unaffected by these qualities, is indifferent to good and evil and cares for nothing further than the maintenance of selected species on these merciless lines.

But Darwin himself states that love and pity are products of evolution, ascending in scale according to brain development and hence these qualities are no more degenerative than the brain is. The factor that distinguishes man from all other beings is the development of these qualities to an extraordinary

degree the possession of an organic morality—as the sole basis of his ascent to the highest plane.

The case is different in those forms of life that do not possess a brain—the insects, for example. They possess a faculty called instinct, which is quite different from intelligence. The instinct is perfect as far as it goes, but goes no further. But when we come to those animals that have a brain we find that there is a morality in the behaviour, best seen in the processes of reproduction. This process is becoming more and more complicated, and the difficulty of reproduction, and of rearing are in increased ratio to the worth of the offspring. When we come to the mammals,—the animals that rear their young,—the feeble altruism of the earlier vertebrates expands and finds expression in that mentality which is solicitous to provide for the maintenance of the offspring long after it is born. The mammalian breast can be called a monument of this altruism. When we come to man the demands on the care of the progeny are brought to a climax—thus perpetuating the supreme paradox of the living world, that the most competent to live are the most helpless when born, and for long after.

The human baby is the most helpless when born. It needs all the parental care to make it survive, for without it, it could not hope to live for twenty-four hours. The baby itself has no "Survival value", but there is something in the mother that entitles it to survive; something that has descended into her through generations, which gives the baby its 'survival value'. It is called love. Natural selection is no respector of beauty, holiness or helplessness. It is essentially impersonal, non-moral. It mercilessly sweeps out what is unfit to live, with not a taint of moral bias. Its business is to select what is fittest to live and in man it selects the most moral.

Man therefore is only another product of natural selection, interpreted in terms of love and morality. These terms are not the cities of refuge of weaklings as many people imagine. The history of living organisms still teaches us that "Natural selection selects morality." Love as a factor in the world is older than any creed or church, and will outlast them all,

because it is intrinsically connected with the very essence of life.

Thus, we are led to disbelieve in the purely material aspects of natural selection, and to assert with some confidence that morality is not a product of man in slavery "but rather man is the highest product of morality." The law of Nature is: "No love, no intellect, no morals, no man." The existence of this being, man—is rendered possible only by perpetual care—not by his parents merely but by his guardians; it is not too much to say, that his ancestors like guardian angels watch over him in his best days and guide him through life.

The conditions of life of an intelligent species are thus seen to be different from those of the less gifted in this respect; and while a weeding out on the principle of selection, is the law of nature in the less developed form of organised life, we find that love, sacrifice and an intense altruism are the directive forces in the case of man. These are the only things that would guide the destiny of mankind. In the famous words of Herbert Spencer "A transfigured sentiment of parenthood, which regards with solicitude not the child and grand-child only, but the generations to come hereafter, fathers of the future creating and providing for their remote children." It is this and not the egotism that just serves to live the life of the hour, that makes man the grandest figure in the scale of evolution. The moral of all this is obvious. We have tried to demonstrate that love and intelligence are different aspects of the same thing, and that life is the fruit of their working. These are inevitable factors, in evolution, because they serve life. And though this world is rank with the elements of war and ripe with dissensions, every individual, out of self-interest striving to crest his neighbour and build his residence on the tomb of his neighbour, the ideal of evolution is not a gladiator show, but rather an Eden; and though as Professor Thomson says, "Competition can never be eliminated, the line of progress is no straight line but at most an asymptote—it is much for our pure natural history to see no longer struggle, but love as "Creation's final Law."

The Eternal Feminine.

By L. V. RAMASWAMI AYYAR, M. A., B. L. (*Old Boy*).

"Matrimony is a lure into which unwary youths are only too often hurried! Is not this deadliest of curses the source of many a social evil amongst the Hindus? For me to think of marriage now is to mar myself altogether,—and to marry whom? Ay! there's the rub! In this degenerate twentieth century when everywhere woman is trying frantically to unsex herself, where shall I turn for a proper help-mate,—a true Saha-dharmini? The good old days when marriage was a solemn sacrament are no more! And the result? Divorces innumerable, separations and inevitable heart-burnings! Ah! woman! where goest thou? where goest thou? Into what labyrinth of destruction art thou led? Thou hankerest after a life which is ill-fitted for thee! Thou raisest thy head everywhere! Neither the modesty that should adorn thee nor the sweet refinement thou boastest of, prevents thee from encroaching upon spheres which by their nature belong to the stronger sex! They talk of lady doctors, lady principals, lady mayoresses and,— goodness me! lady lawyers too! What's the world coming to? Materialism is casting its tentacles far and wide, and has very nearly killed our souls. The cry of education for women is in the air! But when I chance to see the products of this much vaunted education within the precincts of my own college, a shudder possesses me! * * * *

No! No! I shan't consent to any plan of my parents in regard to my future! No precipitate step for me now, which may inveigle me into destruction! I know that if I marry in

---

S—sh.

Doctor—"My friend, you are suffering from a chronic complaint.

Patient—"I know it, but please lower your voice; she's in the next room."

—*Boston transcript*."

haste, I shall have to repent at leisure...... But—but—there's my mother to reckon with...............

Well, if I yoke myself in wedlock at all, I shall insist on the choice being left to me, for I am resolved to choose for my wife, not any of these bespectacled strutting coquettes that my mother so often talks of, but I shall have only a dark-complexioned ugly-looking illiterate girl! For, I am sure, such a one alone can be relied on, in these decadent days, to fulfil properly the duties of a real Saha-dharmini. Accursed be the fair-faced creatures with their bewitching smiles and enticing charms! False are they like Delilah, treacherous like the calm waters that conceal whirlpools, destructive like all-consuming fire! Yes! the shastras say true! Yes! beware of the fair face which hides a foul heart!"

So mused Gangadhar in a Madras students' mess, sitting alone on the spacious terrace of the house which overlooked one of the most beautiful spots near the suburbs of Egmore. The sky overhead was tinted with crimson and gold refelected from the sinking sun, and the east was fiery red with masses of flaming cumuli. The hum and din of the city was heard a far off, and the muezzin in a neighbouring place of worship was shouting out his evening prayers: "La Illah! Allah-o-Akbar!" It was just the time for one to fall a-dreaming, and Gangu mused on in mysogonistic mood.........

Gangu was the only son of his rich parents. Through all his early years had they lavished their tender care and love on him Much had Gangu's father, an England-returned Brahmin civilian laboured, in the midst of official worries and cares, to instil into his son's impressionable mind all those virtues and eternal verities of life which would fit him out as an active and worthy citizen of the land; but strange to say, Gangu's response to all this paternal care had taken a rather queer turn, for even in his boyhood he had developed a quizzical other-worldly outlook on life, and shown a keen desire to study and follow the sanatanic injunctions of the ancient Hindu scriptures. The orthodox hair-tuft still graced the back portion of Gangu's head, the sacred ashes which he religiously smeared over his face and

body every morning and evening still had a holy importance for him, the reading of the scriptures, the chirping of the lizards, auspicious omens and unholy signs were all full of mystic meanings to Gangu. The civilian father, hatted, booted and pantalooned, and the fashionable mother, educated and trained at her husband's instance, to lead the life of a civilian Mem, were both stupefied at this strange development in the mental outlook of their son. Was it heredity, now asserting itself after the interval of a generation? Or was it a temporary aberration, a passing phase which would quickly disappear?

Soon after Gangu passed the Intermediate examination, he was sent over to Madras for further study. The fond parents who nursed great dreams and hopes about their son, were greatly disillusioned when, instead of acting as a corrective, Madras life, contrary to all their expectations, only strengthened and accentuated the Sanatanaic tastes, of their son. Gangu now became a stauncher adherent to his creed than ever. "Hark back to the Vedic days of yore! Down with the Mammonish soul-less civilisation of to-day!" now became the slogan of Gangu's talk. The surging political life around him in Madras disgusted him as frivolous and even mischievous. Public gatherings where burning questions of the day were discussed, had no attraction for him. College lectures interested him but little. The great Mahatma—the idol of millions of his countrymen—he admired, but it was Gangu's deliberate conviction that even the Mahatma nodded on occasions,—the Mahatma's craze for the rights of the so-called depressed classes, Gangu could bring himself neither to understand nor to approve. Mahatma's views on celibacy found favour with him so far as they went, but he thought that the great Indian leader did not go sufficiently far. Matrimony was a problem on which, as we have seen above, Gangu had faddistic views of his own which he considered it treasonable for him to surrender.

Gangu's parents, disconcerted by this phenomenal oddity in their son's views, decided on adopting, ere it was too late, a sufficiently powerful corrective which would fetch him back from the twentieth century B. C. to the twentieth century A. D.

A bold step it was that they decided to take,—not very much in vogue amongst the Indian members of the Heaven-born service to which Gangu's father had the proud honour to belong. After some consultation, the parents resolved to provide their son with an educated wife as early as possible. The mother, as in such cases it usually happens, communicated the decision to Gangu and earnestly pleaded for his consent to ally himself with a fair, accomplished and educated grown-up maiden, the daughter of a fellow-civilian of the father's. The mother's letter was for Gangu a bolt from the blue. It created unexpected complications and put him on the horns of a dilemma. His dutiful regard for his parents—one of the cherished tenets of his Sanatanaic faith—dictated unquestioning obedience to them, but his sacred convictions on matrimony he could hardly consent to immolate even on the altar of filial duty.

After many days of careful cogitation and soliloquising, he resolved to adopt a compromise course. He would, out of filial deference to the parents' desire, consent to marry, but, being convinced that his future partner in life should be one capable of owing unconditional allegiance to him ever after, he would marry only a dark-complexioned, ugly-looking uneducated girl who alone, according to his staunch creed, could be trusted to throw herself entirely at the feet of her lord, without any of the cheeky pretensions and coquettish charms of fair-faced, foul-hearted Sirens. When Gangu soon after came home for the holidays, he opened his heart to his mother and declared all his cherished convictions to her. The mother, flabbergasted at the novel proposal of her son's wondered if Gangu's head had not been altogether turned by his life in Madras.

When the father heard of the matter, he burst out laughing and said, "Look here, my dear! Gangu is only in one of his fits of Sanatanaic ecstasy. This will soon blow over! Don't you worry, dear!"

The anxious mother was not to be so easily consoled. She said: "How dare you be so optimistic? Already he holds eccentric views on matrimony. Who knows he may not withdraw his consent altogether and begin to sing the praises of celibacy a few days hence? The situation requires handling at once. ... . "

Gangu left for Madras in due course after the holidays. A week after, Gangu received an express message from his father to the effect that a girl after his own heart was available and that in deference to his mother's particular anxiety to have the marriage celebrated without any delay, he should start home at once in order to interview the girl and satisfy himself as to her possession of all those qualities which he deemed most essential in his future wife.

Gangu accordingly came home and the same day he along with a friend was led to the girl's house in the evening some time before nightfall. On reaching the place, he was conducted to a hall where refreshments had been served for him and his friend. As soon as Gangu sat down to partake of the refreshments, a rustle was heard in a corner, and the prospective bride stood before Gangu. Indeed a fine sight she was! Her complexion was inky dark in colour, her nose was flat and curved downwards to meet the thick up-turned lips, her forehead was narrow, and the contours of her body, thickly enveloped though they were in a coarse and fantastic Sari, were anything but inviting—curly uncombed hair rebelliously waved over her head, and inconveniently long teeth peeped from out the dark and grisly face!—One or two maid-servants were standing at the other end of the room like statues with their gaze fully fixed upon this fearfully ugly specimen of womankind.

Gangu observed her for a while through the corners of his eyes, and felt that so far as outward appearance went, she was all that he could desire.

"What's your name?" was Gangu's first query to the girl.

"Heh?... Heh?" grunted she. "Your name?" repeated Gangu.

"My name? My name is Malati" began the girl in a stuttering tone whereupon a fierce look (unnoticed by Gangu) from one of the maid-servants opposite, made her shudder and say, "My name is not Malati.... but Jagadamba".

"Do you read and write?" was the next question.

"To read and write?—I have not been taught, but......" began the girl, but here again one of the maid-servants shot an

arrow-like gaze at the girl who instantly relapsed into discreet silence.

Well, Gangu was satisfied. He had now secured a girl of his own liking, and he was sure she would turn out to be an ideal wife for him.

"You may go now" said Gangu.

"Heh? Heh?" brayed the girl.

"You may go!" repeated Gangu.

Just at this moment, a twenty-year old maiden tripped lightly into the room and placed a silver tray containing *pansupari* before Gangu. A comely maiden was she—this bright angel that shot before Gangu's view——with features and looks just the reverse of what Gangu demanded in his future wife. Now, Gangu was not in the habit of observing things for which he had or felt he had, an aversion, but in this case he could not help recognising with a start the bright maiden to be a class-mate and college-mate of his own; and as she turned round the corner and disappeared, he saw her archly smiling and tittering!!!

The *pansupari* lay untouched before Gangu as he fell into a train of meditation: "Supposing I mated myself in indissoluble yoke, with a coquettish creature like this, would there be any rescue for me? As sure as I am alive now, I shall be consigned to perdition. And where would all my convictions be? Love at sight? What a delusion! Nonsense! Marriage should rather foster the religious spirit. It should enable us to lead the ideal Grihastha's life!" To Gangu's resolve-filled mind, these reflections seemed to give satisfaction and comfort.

Gangu's friend at this stage reminded him of departure, and on their way home, he asked Gangu if he approved of the choice to which Gangu replied a rather absent-minded "Yes". As he pensively sauntered along homewards, Gangu chanced to meet a bevy of village maidens returning from the temple-side. Here was an assortment of various types and varieties of damsels amongst whom were small delicate beings with intelligent looks and cheerful manners, modest and meek creatures with resignant visages, daring and mischievous flirts, and, besides, a few positively repellant faces too. Unconsciously, as it were, Gangu

began to compare and contrast these types with his own betrothed Jagadamba and he felt rather startled when the revelation dawned on him that none amongst them looked so irredeemably ugly as his own fiancee. To Gangu's resolve-filled mind such a thought was a traitorous one to be suppressed at once, and he reached home with an exultant feeling that he had after all not compromised his precious convictions...........

But yet ...but yet....devil take the traitorous thought that defiantly welled up in his mind!

"Do you approve of our choice, Gangu?" asked the anxious mother when he reached home.

"Yes" replied Gangu—"Shall we arrange for the ceremony in a fortnight?"

"Yes!" came the reply.

A certain air of perturbation on Gangu's countenance did not escape the mother's notice. He took no meal that night, excusing himself on the ground that he had taken a rather heavy lunch in the girl's house that afternoon. His enthusiasm for his ideals had by now shown signs of cooling, and the antithesis which his future wife presented to the girls that swished past him from the temple in the evening, had, in spite of resolves and convictions, not failed to unsettle his peace of mind. "Why" he reflected, "a dark complexion would indeed have been tolerable, if only there were a little decency of look and some gracefulness of mien about the face!"......

The next day Gangu took train to Madras and, on entering his lodge, he was greeted with a chorus of vociferous exclamations from his lodgemates who had been anxiously looking out for his arrival. Witty Panchu, scholarly Shankar, boisterous Gopal and mischievous Ramu flocked round him, repeatedly shouting out "Did you approve?", "How was the girl?", "Good luck to you?"......

"Yes! Everything is right!" replied Gangu, but the troubled look on his face clearly belied him. The lodgemates then banteringly peppered him with ingenious questions regarding the appearance, form and behaviour of his fiancee. Gangu's attitude to all their squibs and quips was one of studied silence; a forced smile alone was playing on his face.

"What's her name? At least tell us that!" shrieked out Gopal. "Jagadamba" replied Gangu.

"Ha!—Ha!—Ha! Ja-ga-dam-ba—Ha! Ha!" burst out Gopal laughing, and the others joined in the merriment.

"What on earth makes you laugh, man?" asked scholarly Shankar trying to preserve his usual air of supreme gravity.

"I don't laugh at-all-Hi! Hi! Hi! why should I?—Ha! Ha!" roared Gopal.

"There's nothing wrong in the name! It's quite classical far better than your modern coinings like Malati, Sushila, Leela, Madanamalini and other poly-syllabled ditties!" rejoined Shankar; but Gangu this time did not enthuse as usual over Shankar's scholarship. The cloud of trouble was clearly darkening on his face.

The marriage ceremony had been arranged to come off a week hence. Gangu's mind was by this time all in a whirl. He alone knew what tortures he felt when he thought of his future life companion. His lodgemates too did not fail to scent something of the trouble that was brewing. Often at night when Gangu sat alone on the terrace in melancholy musing mood, his friends assembled in groups downstairs and laughed uproariously over the "topic" of the lodge. Their unseemly merriment and hellish clatter only lacerated Gangu's heart all the more. At meal-time, the lodgemates roared with laughter as the remark went round: "Gangu is in the grips of the Goddess of Love and is suffering from the pangs thereof!!" Dreadful dreams and nightmares disturbed Gangu's sleep. Once Jagadamba appeared before him in the form of Kali herself, with fearfully protruding eyes, thrust-out tongue and with four gigantic arms one of which held a sword dripping with blood and another of which flourished a broken skull;—and, this broken pate was horribly like Gangu's own. Another time he dreamt that he was roaming in a trackless forest where he had lost his path and he was being pursued by an enraged bull with a face very like Jagadamba's and dressed in fantastic Saris very like Jagadamba herself!

Gangu now thought that he would once and for all be rid of the whole worry by withdrawing his consent to the idea of

marriage. He carefully drafted many a letter to this effect but he tore them all up when he reflected on the ridicule which would fall to his share, were the matter to become public. Then he thought of running away on the day of the ceremony, but he quickly reminded himself how disgraceful and cowardly such a course would be. Was he going to be such a coward, after all? Were his convictions worth nothing? He would not surrender them so soon! No! Whatever the future may have in store for him, he would await it with calmness and resignation!

When in the midst of these conflicting hopes and doubts he arrived at his house on the eve of the marriage-day, and came face to face with the bustle and the din of the marriage-house, he lost all his vacillation and plucked up a certain amount of courage. On the field of battle, he thought, nobody should *look* a coward, however "funky" one might *feel*. So courage! courage! courage!

* * * * *

At marriage-time when the bridegroom and the bride met for the first time, what was the ecstatic surprise of Gangu when he saw before him not the heroine of all his dreams, not the fearful specimen of womankind whom he had seen and talked to on that fateful day, no! it was not Jagadamba, the darkie, the flat-nosed, but it was that other—the fair class-mate of his who on that day had flitted before his vision like a bright shooting-star!

* * * * *

In the bridal chamber, for a while the bride uttered never a word. Gangu's mind now filled with a new-born joy was bursting for utterance.

"Why did our parents trick me thus?" he asked his wife, inwardly thankful to the gods that he had been tricked, after all.

"Why shouldn't they?" giggled the bride, "when you were so eccentric? How deliciously funny!"

"Who was she whom I interviewed the other day dressed up as the bride-to-be?" asked Gangu unable to contain his curiosity any longer.

"Oh! It was our servant-maid's girl specially fitted out to please or....................to shock you!!

How funny! How funny!"

* * * * *

Six years have now passed by since Gangu's marriage Immediately after the ceremony, the transformation in Gangu's outlook on life had become complete. In due course he took his degree, and subsequently passed the Civil Service competitive examination too. He is now serving the State in one of the far-away districts of the Northern Circars.

And there has come a time in Gangu's life when a fair face is no more a thing of disgust or terror to him, because the fair face of his life-companion is what sweetens his hard-worked Civilian life as nothing else can!

---

(2)

Patient—Doctor, what I need is something to stir me up—something to put me in fighting trim. Did you put anything like that in the prescription?

Doctor—No, you will find that in the bill—

—*Judge.*

(3)

Chemical formulae.

*Ba (Na)*2—Banana.
C H2o—Sea-water.

(4)

Positive Indication.

Solicitous friend—You sleep well?
The other—Like a log.
His wife—With a saw going through it.

—*Doctor.*

(5)

Additions and Subtractions.

Bings—A woman had triplets, and the next day she had twins.
Bangs—How's that?
Bings—One of'em died!

—*Medical Pickwick.*

(6)

Interesting Experiment.

Fresh—"Say, Professor, how long could I live without brains?"
Professor—"That remains to be seen."

—*The Guide.*

UNIVERSITY LIBRARY 15 AUG 1926 MADRAS

Relativity.*

By G. R. NARAYANA AYYAR, M.A., L.T.

So far we have seen only a limited phase of the new development. Einstein himself, when he enunciated his Principle of Relativity in 1905, did not know that he would have to supersede it by a more general one a decade and a half later. Up to this time he did not seriously think of questioning the correctness of Newton's Laws of Motion, though he had begun to critically examine them.

Newton's Laws of Motion.

The direct facts of experience were so much in consonance with the laws enunciated by Newton that, for the last two hundred years, they had been considered to be the last words on the subject. But it is to the credit of Newton that he himself recognised that his laws were not perfect. It is well worth quoting what he says of his achievements : "I don't know what I may seem to the world, but as to myself, I seem to have been only as a boy playing on the sea-shore and diverting myself in, now and then finding a smoother pebble or a prettier shell than ordinary whilst the great ocean of truth lay all undiscovered before me".

Newton's First Law of Motion states that the free motion of bodies takes place in a straight line. But this was not in consonance with the motion of the heavenly bodies. Newton saw this and by a brilliant stroke of genius invented the Law of Universal gravitation.

His Law of Gravitation.

Before Newton's time, Copernicus and Kepler had tried their level best to discover the law underlying the motion of the heavenly bodies. But neither of them grappled with the problem so comprehensively and energetically as Newton who alone should be considered as responsible for bringing into shape such a beautiful conception. According to his law of universal gravitation, every body in this universe attracts every other body with a force which varies directly as the product of their masses and inversely as the square of their distance.

* Continued from the March issue.

But even this law was not found free from objections. Since the latter half of the 19th century, one serious charge had been levelled against it and that is its ambiguous nature. The law, as we have seen, involves the terms "*mass*" and "*distance*". Since Newton's time, these terms have changed their meanings. Newton's conception of these was that they were absolute quantities. But the "mass" of a body has been found to change with its velocity; and the term "distance" is purely relative to an observer. As Prof. Eddington says, are we to take the observer travelling with the sun, or with the other body concerned, or at rest in the ether, or in some gravitational medium?

Besides these ambiguous features of the law, Newton's definition of mass itself was not unobjectionable. He defines the mass of a body to be the quantity of matter in it, as measured by the product of its volume and density. On the other hand, density is defined as the mass of unit volume. Evidently, as Dr. Mach observes, the circle is manifest.

Thus Einstein began to feel that all was not well with Newton's laws. He set to work to bring out a consistent system of Dynamics based on the modern conceptions of mass, space and time. He now realised that he had introduced a restrictive term in his first Principle which stated that it was impossible to detect by any experiment *uniform* motion relative to the ether.

The Principle of Continuity.

All science has developed from stage to stage through the repeated application of the famous principle of continuity whose function is always to standardise all new experiences under old categories. It was probably this principle which accomplished so much in the case of Newton and Galileo that led Einstein also to his new hypothesis. "He was wont—and this habit appears to be common to all truly great investigators to adhere as closely as possible, even in cases presenting altered conditions, to a conception once formed, to preserve the same uniformity in his conceptions that nature teaches us to see in her processes."

With the help of his first Principle of Relativity, Einstein was able to explain all other phenomena except the one of gravitation. He did not like to make gravitational force an exception

to the rule. He felt that it should not find a place as a separate fundamental concept in his scheme as is the case in Newton's.

Einstein's general Principle of Relativity.

At last in 1920, by a brilliant generalisation, by extending his first principle to *variable* motions as well, he brought gravitation as a derived unit in his scheme. His general principle of relativity states that it is impossible by any experiment to detect any motion, uniform or variable, relative to the ether. It is not possible to explain the new Law of Gravitation, obtained from the general Principle, by a mathematical exposition now, as it is expressed by a set of differential equations; the expressions involved in these equations are as many as "twenty functions which are the natural mathematical generalisation for four variables of the expressions for the curvature of a surface in two variables".

The new view of Gravitation.

But it is possible to have a fair conception of the new view of gravitation. The old idea of attractive forces underlying gravitation is now given up. The curved paths traced by the heavenly bodies are now found to be due to the *curvature of the world.* All huge bodies, such as the sun, the earth, etc., have what are called Gravitational Fields erected round them in the shape of mounds. In the neighbourhood of these bodies, any extraneous body possessing a rectilinear motion is compelled to turn round the base of the mound, resulting in the curved paths, we see them tracing in Space. It is an important feature of the new theory that the "fields" in modern science such as magnetic fields, gravitational fields, etc., all belong to the same family.

The above explanation is not complete, since it refers to mounds in space, while the real mounds are those existing in space-time, in the real world of four dimensions. But this explanation shows us how the effect of the curvature of the mounds may give an illusion of attractive forces. For a more interesting account of the new view of gravitation, I cannot do better than to refer you to the very brilliant suggestive illustration which contains in itself a historical review, given on pages 95, 96 of the book on "Space, time and gravitation" by

Prof: Eddington who is one of the most enthusiastic supporters of Einstein in England.

I shall now take up two of the phenomena which were observed to contradict the Newtonian laws and which caused Einstein to enunciate his new view of gravitation. We shall see how far they are in consonance with Einstein's hypothesis.

Motion of the orbit of Mercury.

A slight deviation from the Newtonian path in the case of the planet Mercury had been observed for a long time. This was puzling astronomers for a long time. The deviation related to the rate of rotation of the orbit of Mercury. This orbit may be regarded as an ellipse rotating slowly in its own plane. The orbit has revolved too quickly for the old view of Nature. Its rate is quite consistent with the new view brought out by Einstein's hypothesis.

The deflection of star-light.

The second phenomenon was the deflection of star-light near the sun. The old view regarding the path of light is that it is deflected only when the light actually encounters matter. Even then the deflection has no obvious connection with the mass of the matter. On the other hand, the new view states that light must take a course depending on the distribution of mass in the universe.

In 1911, before he had formed his conception of the general Principle of Relativity, Einstein working with the Newtonian Laws, calculated that light grazing on the sun's edge should be bent through 0".83; but the actual deflection observed was actually double the angle. His later theory gives the deflection to be 1".74; which is remarkably accurate. The results of observations made during the total eclipses of 1919 and 1922 are found to be strongly confirmatory of his prediction.

Professor Whitehead's Theory.

It should, however, be noticed that Professor Whitehead has deduced Einstein's expression for the bending of light rays, without making Einstein's assumption that space is modified in the neighbourhood of gravitating matter. It is interesting to note, as Dr. Nunn observes that Professor Whitehead's theory

leads to exactly the same predictions, so that experience has produced, so far, no criterion by which the claims of the rival theories may be decided. It is only further observation which should give its verdict deciding their rival claims.

I cannot conclude better than by giving a very short review of the new development in Modern Science.

Conclusion.

"The world was based on matter, space and time by the Greeks more than 2,000 years ago. The world thus established was modified slowly and hesitatingly through centuries till Newton made the greatest change in its history by adding universal gravitation to it. Gradually the process went on: light, magnetism, electricity, demanded acknowledgment; atoms and molecules were introduced. Space became associated with matter and the ether was postulated. Non-Euclidean geometries arose. Electrons were isolated. Step by step, the world founded on matter, space and time, was built up and modified until at last the foundations could sustain it no longer and it fell."

But do we see at all a world before us? Is it merely a subjective illusion? The answer is yes and no. There is a world standing before us. But it is not the world which we are familiar with. To the extent that each one of us sees a world which is different from what another sees, the external world, as we know it, is a subjective illusion. But behind it all there is the real world, the world of four dimensions, the world of Events.

What are the distinctive features of this world? The most important feature here is that there is nothing absolute except the velocity of light; even this concept of the invariability of the velocity of light is only a derived concept in Einstein's world. Mass, space, and time have no meaning, except in relation to some specified frame of reference. The velocity of light is the maximum velocity attainable by a material body. The postulate of Newton that bodies tend to travel in straight lines as a basic conception is ruled out of order here; there are what are called, *natural paths* for a material particle undisturbed by external influences in this world. These paths are known as the *world lines* of the particles. These are not, in general,

rectilinear. Lastly, gravitation is not here a fundamental concept; a gravitational field could be artificially created and space is found modified in the neighbourhood of a highly gravitating body.

Such is this new world which opens up a wild prospect of new possibilities. Is this also to totter in the near future? We cannot say. We can, however, wait and watch.

---

(7)

She—What makes his hair so wavy?
He—Water in the brain, I presume!

—*The Doctor.*

(8)

Advice.

To the thin—Don't eat fast."
To the fat—Don't eat. Fast.

(9)

Tonic.

Charles Reade, the novelist was credited with having named a dog Tonic, because it was a mixture of bark, steal and whine.

—*Medical Pickwick.*

(10)

One day late.

Professor—(to student habitually late) "When were you born, Jimmie?'
Jimmie—On the 2nd of April, Sir.
Professor—Late again.

(11)

Teacher—Could you use the word cauterize correctly in a sentence of your own?
Student—Yes, Sir—"I am sure she'd be mine if I cauterize".

The Late
Mahamahopadhyaya Dr. T. Ganapati Sastri, Ph. D.

BY K. RAMA PISHAROTI, M. A., L. T. (*Old Boy*).

Oriental scholarship has suffered an irreparable loss in the sad demise of the illustrious scholar, Mahamahopadhyaya Dr. T. Ganapati Sastri, Ph. D. He has rendered signal services to the cause of Sanskrit learning and has reared up an everlasting memorial for himself in the splendid volumes of the Trivandrum Sanskrit Series. These cover a very wide range of subjects and do themselves afford wonderful proof of the width and depth of his scholarship. He is further a standing example of what the genuine type of the Indian Pandit can accomplish ; for he has not only combined in himself the intensive thoroughness of the indigenous pandit and the comprehensiveness of the modern orientalist, but has marched ahead of the westerner in the field of oriental research, showing himself to be as good as the foreign orientalist in a sphere which the latter has for long claimed as a speciality of his. It may be that all his theories may not stand the test of time, but it is an eloquent and indubitable testimony to the profundity of his scholarship that his views have arrested the serious attention of every distinguished orientalist here and elsewhere. His noble labours for the cause of oriental learning have not merely been appreciated by learned societies and scholars in India and abroad but have gained recognition in a more public measure. For, the Imperial Government conferred upon him the highest oriental title in their gift, the title of Mahamahopadhyaya, and a Continental University—alas be it noted not an Indian University—has honoured him with a Doctorate. Thus rich in honours and ripe in age but richer and riper in learning and wisdom, he continued at his post until the last moment.

'May his soul repose in peace for ever'.

Tennyson and Browning.

P. GANAPATI. Class II.

Tennyson and Browning were great geniuses of the nineteenth century. Between the one and the other, however, an interesting contrast presents itself to us. Both of them were essentially poets; both of them drew their inspiration from the wells of nature; both of them moved together in the same society of English people; and both of them together witnessed the same aspects of English life, the same scenes of political strife, and indeed the same phases of human nature. We are not, however, surprised to find how these similarities appeal differently to the public taste, or how the popularity of Tennyson should so far exceed that of Browning. Critical estimation probably gives the palm to neither of them decidedly. But the poetry of Tennyson has a unique hold on the minds of the English speaking people, howsoever it may have fallen since the time when he had sung his "In Memoriam," issued his Ode on the Iron Duke, and celebrated the 'Order of the Table Round'. The fact is that though Browning is the more thoughtful poet of the two and more highly endowed with imagination, Tennyson's works command a wider circulation among the masses of people, than those of the author of "The Ring and the Book", of "Paracelsus", of "Sordello" and of "Pauline". While Tennyson's genius resembles a placid, mildly flowing rivulet, Browning's is more like a mountain brook, tumbling and forcing its way through rocks and stones in the midst of beautiful natural scenery, inspiring romantic poetic thoughts. No reader of Tennyson will fail to mark the keynote of his poetry—the lucid charm of his melody, the transparence and ease of his sense-echoing strain. The poetry of Browning on the other hand is packed with thought and idea, and a rugged charm, free from the embellishments of alliterative or melodious rhyme, seems to characterise all his works. It is for the cultured

thinker that Browning seems to write; his philosophy is deeper than the easy sifting of a leisurely hour will permit; his language more complex for the simple swain to grasp with his idle brains. But Tennyson's easy poetry holds en-chained, the minds of the peasant and the scholar alike by his sweet delineation of the moated grange, on the scientific picture of the Aurora Borealis. Browning however paints in scholarly language the beauty of Nature's simplest phenomena—the frost-bound earth, on the dry leafworn trees of winter.

Although Tennyson surpasses Browning in the excellence of his language and rhythm, Browning must undoubtedly be acknowledged to be the greater poet, if regard is paid only to the representation of thoughts and feelings. Browning is perhaps the greatest poet who has succeeded in the composition of dramatic monologue. 'The Ring and the Book', his most comprehensive poem, consists of twelve books, of which ten are monologues. Browning is unequalled in identifying himself with the character he creates, and giving life and soul to it exactly as he observes in nature and exactly as he intends it to be. As he himself said,

> "I can mount with the bird,
> Leaping airily his pyramid of leaves
> And twisted boughs of some tall mountain tree,
> Or rise cheerfully springing to the heavens,
> Or like a fish, breathe-in the morning air
> In the misty sun-warm weather."
>
> (*Pauline*)

As Browning's poetry is full of thought, so are his analyses of the human mind profound. Swayed by the influences of the conflicting religious views of his century, Tennyson exhibits an oscillation between distrust in the world's sincerity, and serene resignation which is the balm of all true philosophy. But Browning dived deep into the heart of Nature, analysed her various aspects, and invariably found the same meaning in her apparent contradictions. Who more than Browning has made us realise "that life which exists with death, that truth and law which underlies confusion?" He clearly indicates to us that happiness can exist side by side with misery, and that light always illumines gloom.

"I press God's lamp
Close to my breast, its splendour
Soon or late will pierce the gloom."

A serene optimism pervades the whole of his life and work. There seems to be a spirit of untainted, incorruptible sincerity in his poetry, probably the effect of the sunny skies under which h lived and wrote. In all his poems, "Pippa Passes," "Paracelsus," and "Rabbi Ben Ezra" for example, he denounces indignantly the life of the pessimist brooding over the cares of mortal existence and harping on the lot of suffering mankind. To rise above adversities, to abide by mischances and failures with unflinching patience, he exhorts us with heart and voice unfailing. —

"Then welcome each rebuff
That turns earth's smoothness rough,
Each sting that bids nor sit nor stand but go!
Be our joys three-parts pain,
Strive and hold cheap the strain,
Learn nor account the pang; dare, never grudge the throe."

(*Rabbi Ben Ezra*)

Tennyson however was not an optimist in the sense in which we call Browning one. His philosophy, it is true, is sometimes clouded with thoughts of the dark side of human life. 'Locksley Hall Sixty Years After' is a portrait of the doubts and distrust of the conservatism of contemporary times. But the blaze of the serener and purer thoughts he holds puts into the shade this cloud of dark distrust, and Tennyson's philosophy can by no means be deemed the feelings and reflections of a misanthrope. In "In Memoriam" he sways between the regions of doubt and meditation on the one hand and the serene heights of cheerful resignation on the other; and finally comes to the conclusion that "Faith and Love can triumph over Death in the confident hope of a life beyond, and over doubt by the realisation

"That all, as in some piece of art
Is toil co-operant to an end."

If we are to regard his 'Idylls of the King' as an allegory of life, as it is undoubtedly purposed to be, Tennyson's belief in the insincerity of worldly virtue speaks for itself. In it he sets forth how the treachery of once noble knights like Sir Lancelot and Sir M dred was in the end turned against the sacred person of their own liege sovereign, how corruption and adultery gradually crept into a system of celebrated knights who had long continued most faithfully and dutifully under their king, allegorically signifying that no good of any sort is destined to continue for long uncorrupted.

The truth is that Tennyson in viewing the world in such a light only represented the more strongly the tendencies of his contemporaries. The earlier part of the nineteenth century was infected with doubt and distrust; and Tennyson is amply justified in exposing their sentiments and espousing their ideals in a faithful manner. He portrayed the failings, the misgivings, the passions and the faults of the nineteenth century Englishman. He was a poet of the times in its full sense. "In the great spheres of human thought, in religion, in morals, in social life—his poems reflect the complex tendencies of his age and surroundings. Not, it may be, the most advanced ideas, not the latest speculation, not the transient contentions of the hour; but the broad results of culture and experience upon the poet's English contemporaries. The ground of Tennyson's claim to be considered as a representative of his age is seen in the lines of thought pursued in some of those more important poems which deal with the great problems and paramount interests of his times. In 'Locksley Hall', the speaker after giving vent to his own tale of passion and regret, becomes the mouthpiece of the young hopes and aspirations of the Liberalism of the Victorian era, while in 'Locksley Hall Sixty Years After', the doubts and distrust felt by the conservatism of modern times find dramatic utterance. 'The Princess' deals with a question of lasting interest to society............

Browning, on the contrary, has no such claim to be called the representative of the nineteenth century. He was an anachronism. But among the craftsmen of the poetic art, the art in which he excelled, there is no poet to whom the future appealed

more than the present, and to whom the visions, the prospects, the tendencies of future England revealed themselves more truly or more vividly. In his poetry, Browning strikingly anticipates an age to come, in which the many prophetic ideas which he has expressed, are happily receiving recognition. This is perhaps the main reason for the increase of Browning's popularity of late years; the public of England has accorded to Browning an eminent rank among the poets of modern England.

There are many reasons why in his time Tennyson was considered infinitely superior to any poet of his times. Browning's poetry is void of that rhythmical music which pervades the whole of Tennyson's verse. Tennyson's sweet inimitable lyre gave forth charming songs. Moreover Tennyson gave due honour to the martyrs, heroes and warriors of England. He has bequeathed to posterity an amazing number of patriotic poems some of which have been placed in the front rank of English patriotic poetry. The famous Ode on the Duke of Wellington, the 'Revenge', that beautiful ballad of the fleet, the charges of the Light and the Heavy Brigades are patriotic lyrics that 'stir the living blood like a trumpet's call'. Browning, it seems, was actuated by no such martial spirit of patriotism, and he has given us, we believe, few such poems glorifying English arms or the English navy. Nelson and Wellington were to him heroes no doubt; but from amongst the heroes of war, the heroes of religion, the heroes of politics, who graced his own native land, he had no choice whatsoever; and what was strange, he picked out for his theme the unrecognised heroism of Herve Riel, a pilot-caster on the borders of France, who saved a French fleet from destruction!

Such is the contrast between the genius of Tennyson and the genius of Browning. Tennyson's poetry charms by its artistic, delicate beauty, by the choice of beautiful epithets and apt expressions, appropriate to the sound and sense. He was a patriot, a staunch one too; and when we read his poetry, we think of him as the great representative of the age which adored him, as the great poet who sang of the national achievements of his country, as the sweet songster who enchained the hearts of the people and held them in an air of charming spell. But

Browning comes to us as the great teacher who wrote of the beautiful in life, the happiness and the sun-shine of life's clouded skies, as the welcome prophet who revealed with poetic instinct the tendencies, the appetites, and the characteristic features of a future generation, as the unapproachable poet who soaring on the wings of imagination, gave us welcome poetic thoughts, though through a medium of language not easily comprehensible to the idle and the ignorant, and who refined the dross of worldly insincerity in the glowing crucible of philosophical reflection, and gave us a golden treasure of original ideas, well tried in the furnace of deep insight. Thus though Tennyson is falling a little lower in popular estimation, Browning is asserting himself in the hearts of a rising generation, who will accept the great ideals which he expounded faithfully in life—the ideal of love, beauty and happiness, eternal happiness to come.

Attachamayam and Tiru-Onam.

By K. A. VARGHESE, B. A. (*Old Boy*).

The origins of these Malabar festivals, like many other problems of history, are shrouded in a hazy mist of conflicting traditionary accounts. Nobody can, however, gainsay the interest that the origin and history of these celebrated ceremonies must have to the student of research and the citizen of Kerala alike.

In days of yore, the present temple at Trikkakara had a name and fame of its own and was held in great esteem as a hallowed place of public worship. Its glory and renown overflowed the borders of Kerala and many a Hindu devotee flocked to this far-famed shrine to commune with his creator. Tradition has it that from time immemorial an *utsavom* or festival was regularly conducted in this temple with great pomp and ceremony to propitiate the deity. Every year the festival and kindred functions went on in full swing in the month of Chingam for a period of 41 days. During this festival the 10 days between Attam and Onam in Chingam were reckoned as particularly important.

A conspicuous feature of this religious festival was that such Kerala Rajas as those of Cochin, Calicut and Travancore brought it to a successful termination by their personal presence at this sacred spot. Though for a good many years (no one knows how many) this utsavom went on in a right royal fashion, for sundry obscure reasons, it ceased before long to be celebrated at all.

The Cochin Raja, whose hearty co-operation had never for a moment waned, not knowing anything of the unpremeditated extinction of the festival in question proceeded as usual to the spot with all the pomp and paraphernalia becoming a royal personage, but having advanced half-way he was informed of the discontinuance of the annual utsavom. If we are to put faith in legends and traditions, it is to perpetuate the memory of this royal return that the successors of this historic king have since been celebrating the Attachamayam ceremony.

Passing on to Thiru-Onam, which is more properly a feast than a festival, as there is more of feasting than of festivity in it, its origin too is equally shrouded in obscurity. Strangely enough some people in Cochin are disposed to regard this auspicious occasion as a natural sequel to Attachamayam. A peep into ancient traditions brings to light two or three interesting accounts which are, however, widely at variance.

Tradition has it that in bye-gone days, while Maha Bali was reigning as monarch of all he surveyed, ancient Kerala had her halcyon days. During this golden age all were equally happy and the people spent their time in singing, dancing, feasting, and revelry. A rival soon arose to Maha Bali in Vamana Murthi who implored Maha Bali to grant him a place of rest. Accordingly a length of three feet of ground was readily conceded. While Vamana Murthi began to measure with his own feet, he had to transgress the confines of Kerala to find out the plot of ground granted to him. Maha Bali was forthwith driven to the nether world and Vamana installed himself as sovereign instead. At this critical juncture the vanquished Maha Bali implored his victor to grant him permission to pay a visit to the world he loved so much once every year. Permission was accordingly given allowing Maha Bali to pay an annual visit to the world, his former domain, on the Onam day in Chingam.

As Vamana Murthi desired that at the time of Maha Bali's visit the world should appear in a prosperous condition he asked his subjects to celebrate the Onam day with pomp and festivity and to look as hale and hearty as possible lest Maha Bali should think that the world had fallen upon evil days. Moreover he thought that it was a disgrace to him if the world had so soon deteriorated in material happiness. Many therefore even to-day believe that Maha Bali is regularly paying an annual visit to this world from the nether world during Onam.

Though for obvious reasons this theory does not stand to reason the legendary belief has taken deep root in the minds of many in Kerala. Considered from the stand-point of an unbiassed critic this traditional version however dwindles into a mere myth. For, if Maha Bali was king of the whole world and not simply of Kerala why is it that no importance is attached to Onam beyond the confines of Malabar? If Maha Bali is visiting the world why should he be partial to Kerala? Or how is it that no other country on the face of the globe hails his advent with Onam Greetings? Still in support of the foregoing explanation it has to be stated, that if old songs are to be trusted as sources of past history, a couple of lines do declare that Maha Bali arrives at dawn on the Onam day punctually. Are we not therefore to put some faith in this semi-mythic tradition?

We shall now pass on to a more modern and historic version. Long long ago the famous Trikkakara temple was under the care and patronage of the Rajas of Calicut, Cochin and Travancore, all of them possessing equal rights in its administrative affairs. From time out of mind a grand festival followed by sumptuous feasting and rejoicing was conducted every year in this temple from the Onam day of Karkatagam to the Onam day of Chingam. A multiplicity of festivities was pressed into the last 10 days of this ceremony beginning from the Attam star in Chingam. For reasons not clearly known these days began to be treated as particularly important. During these days the three kings who were the patrons of the temple used to take their royal residence at Trikkakara. Moreover they ordered their subjects also to go and take quarters in the neighbourhood of this temple during the utsavom season.

If for any unavoidable reasons some could not go to the sacred shrine it was arranged on their behalf that such people should adore the Trikkakara Mahadevan in their own abodes from Attam in Chingam and observe these as utsavom days.

While things were going on thus, it so happened that the *triple entente* broke up all of a sudden. Though the causes of the rupture are not quite well known the breach soon widened and developed into a war of gigantic dimensions. Ever since this memorable rupture the annual utsavom became extinct. It was therefore settled that people might propitiate the Trikkakara divinity in their own homes with ceremonies and festivities for 10 days as usual from the Attam star in Chingam. As the Onam day was the final day—the day of Arrat—it became in course of time the most conspicuous day of rejoicing.

The explanation offered by those who are of a more rational frame of mind may also be considered. To the modern rational Malayalee Onam is a holiday season. Our fore-fathers were mainly farmers and were constantly engaged either in ploughing or sowing, weeding or fencing, irrigating or manuring. They had but very little rest. Their work was to a large extent physical and consequently rest and recreation would be highly relished by them. The month of Chingam was the most appropriate season for such enjoyment. It would generally be free from rain, wind and hail. The harvest would be over and it would be a period of plenty. The granaries would be over-flowing. There was the refulgent Onam moon smiling upon the face of the earth. Our ancestors therefore selected this time as most appropriate for purposes of feasting and merry making. Hence we have many of our national games and amusements such as our native ball, clap-hands (കൈകൊട്ടിക്കളി) and Kōlattam (കോൽക്കളി). It is no wonder then that a sumptuous and hearty feast crowns all popular amusements. This is the view held by the modern rationalist of Kerala.

—

Reviews and Notices of Books.

'Life of Narayana Marar' by Mr. K. Achyuta Marar, B. A., B. L., Chief Court Vakil, Trichur.

Mr. Narayana Marar is a great and fragrant memory. And Cochin would do well to always regard his example as an undying, enduring possession. As a student, master and judicial officer he shone far above his fellows. His scholastic career was so steady and normal that he was a favourite of Mr. Sealy, of Mr. Barrow and of Mr. Edmund Thompson. After Matriculating from the Ernakulam High School, he went for his F. A. studies to the Provincial College at Calicut, and for his B. A. to the Presidency College. All his life he remained an ideal student, and he felt sad indeed when, towards the close of his earthly course sickness and the cares of the Chief Minister's Office left him no time to dip into his well-thumbed Tennyson.

After graduation, he joined the Kerala Vidya Sala as its first Assistant master. He took his vocation seriously, and in the class room and on the play-ground, he soon became the idol of his students. He never spared himself to make his pupils noble and great. He would produce sparks even from dullards.

> He tried each art, reproved each dull delay
> Allured to brighter worlds and led the way.

While there, he passed his B. L. and joined the Bar. As a Vakil his rise though slow was sure; for his industry and intelligence made up for his innate shyness and his lack of the advertising verbosity. "He was impressive without the empty pomp of words". Soon after he entered the Cochin service as a District Judge and soon became an ornament of the final appellate bench of the State. To him law never connoted the party or the pleader, but reason-the best he could discover in his days. He also fully realised that it had to do with a vital aspect of human and national history. His judgments are marvels of brevity and clearness and are remarkable for the lucid exposition of the principle on which they are based.

His refined and amiable manners, his high virtues and many-sided talents won for him the place of a popular hero in Cochin. No evil word or deed dared to show itself in his presence. Though he was so great yet he was so easy to get at.

> "A man of amplest influence,
> The greatest, yet with the least pretence."

There was a magnetic quality about him. A loving look, a moving word and a helping hand compelled willing obedience even from those who tried not to admire him and increased the number of those who adored him.

It is the life of such a man that is told in the book. We wish the biographer had given us more of the person and adopted a style that would have lent itself more to the writing of a life. The book deserves to be in the hands of every Cochinite.

T. K. KRISHNA MENON.

MALAYALAM.

നക്ഷത്രമണ്ഡലം.

(A Translation of Sir Robert Stawell Ball's Star-Land— by Mrs. M. Viswanath—Price Re. 1—8—0. Copies can be had of Mr. M. Viswanath, Scylla Bangalow, Calicut.)

The cry has, of late, been often re-iterated with great vehemence from Press and Platform that the Malayalam language, as it stands to-day, is quite inadequate, owing chiefly to the poverty of its vocabulary, for purposes of imparting instruction in Scientific and Technical Subjects. It has, on the other side, been argued, in equally persistent and vehement tones, that the output of good Scientific and Technical works in any language would depend largely on the popular demand for such works, and that the deficiencies in its vocabulary could be made up only by giving the language its due place in the educational scheme of the country. Thanks to the general awakening of the national conscience, in recent times, patriotic scholars and educationists in all parts of India have earnestly set about the laudable (if a bit arduous) task of developing the Vernaculars of the respective Provinces. The idea of making the Vernaculars the media of instruction in educational institutions up to the Collegiate course has now met with general approval at the hands of experts; and in our own Presidency, the good old system of making the study of a Vernacular or Classical language compulsory in the College classes has also been now revived. During such a transitional period as the present, any addition to our poor Scientific and Technical literature would naturally be welcomed with open hands by all lovers of Malayalam. When the history of this particular branch of Malayalam Prose comes to be written in due time, the position of *a pioneer* will, no doubt, be assigned therein to Mr. T. K. Krishna Menon of Ernakulam, at whose instance several Scientific books of an elementary and popular character have been translated into simple Malayalam by those who could be moved by his persuasive exhortations on behalf of the mother-tongue. The book before us, as the translator herself acknowledges in the Preface, is an outcome of Mr. Krishna Menon's endeavours in this direction.

The original of നക്ഷത്ര മണ്ഡലം is Sir Robert Stawell Ball's English book entitled "Star-Land", which is said to have taken shape from two courses of popular lectures delivered by him under the auspices of the Royal Institution of Great Britain during Christmas tide in 1881 and in 1887. It contains six chapters dealing respectively with the Sun, the Moon, the Inner Planets, the Giant Planets, Comets and Shooting Stars, and Stars—the concluding chapter

"How to name the stars" being left out in the Malayalam version. None but a great expert of the calibre of Sir Robert Ball could have ever succeeded in treating in so easy, elegant and fascinating a form such an abstruse and heavy subject as the nature, origin, and inter-relationship of the innumerable bodies that abound in space, and the "magnificence of that scheme in the heavens of which we form a part." The book is a store-house of instruction to the young and the old alike who are interested in an appreciative study of the wonders of 'the starry firmament."

The lucid language employed by Mrs. M. Viswanath in her faithful rendering of Sir Robert Ball's lectures is marked throughout by a grace and charm of its own, which make the perusal of her work rather a pleasant relaxation than a tedious task. Her vocabulary is simple, correct and chaste, and she must evidently have taken great pains over her Malayalam equivalents of the technical terms which, under the circumstances, appear to us to be such as are hardly capable of being improved upon. The book is printed attractively on fine feather-weight paper and the execution and get up satisfy all reasonable aesthetic demands. Such delightful correspondence between beauty of external appearance and real intrinsic worth is, we may be permitted to add, a rare phenomenon in the case of Malayalam publications. We have much pleasure in commending the book to the notice of the Educational authorities, and we wish Mrs. Viswanath's literary enterprise the full measure of popular encouragement that it truly deserves.

P. SANKARAN NAMBIYAR.

College Notes.

In addition to the senior B. A. class with all the Groups of the last year, a new group, Chemistry, for which affiliation had already been obtained, has been opened with the commencement of the present academic year. The Staff of the last year (vide pp. 332-333 of Vol. VII, No. 4 of this Magazine) however, practically continues with a few alterations and additions:

Mr. V. R. Venkateswara Ayyar, M. A., L. T., has retired from Service, and his place as Principal has been taken by the Senior Professor Mr. S. K. Subrahmanya Ayyar, M. A., L. T. (Physics), while Messrs. T. K. Sankara Menon M. A. (Hons.) and P. Sankaran Nambiyar, M. A. (Hons.) have been made Professors of English. Mr. K. J. Augustine, B A. (Hons.), Tutor in English, who was under Training, has, on his return, been given a lift as Asst. Professor. The Physics Section secures the efficient services of Mr. P. R. Subbarama Ayyar, M. A. (Hons.) of the High School Department to do the duties of a Demonstrator; while Mr. A. R. Subrahmanya Ayyar B. A. (Sometime Chemistry Demonstrator in the Ernakulam College), has come back to our midst after a successful career of four years in the Calicut Christian College as Lecturer in Chemistry. The History Staff has been strengthened by the appointment of an additional Tutor in the person of Mr. K. R. Rama-

Ayyar, M. A. (Hons.), who has acted on a previous occasion in the same capacity. In the vacancy caused by the retirement of Professor N. A. Parameswara Ayyar, B. A., L. T., Mr. K. Narayana Menon, B. A., a First Class Graduate in Philosophy, with a good many years' experience to his credit has been appointed Tutor in Logic. Mr. Narayana Menon was formerly the *P. P. A.* (Principal's Personal Assistant) in this College itself, which he left in quest of "fresh fields and pastures new". He has now rejoined us after having gained considerable experience as Lecturer in Logic and English in the Tellichery and Trichur Colleges.

We offer our cordial greetings to these "New Members" of our staff, all of whom, we are glad to note, are "Old Boys" of this College.

* * * * *

We have to add a word in this connection by way of Farewell to Mr. N. A. Parameswara Ayyar, who has almost all along been a member of our Magazine Committee and who is now on the eve of settling down in quiet retirement after a strenuous career of about 30 years in the Educational Service of the State. He has in the various capacities of Head Master, Logic Lecturer, English Lecturer, etc., etc, been closely connected with our College and has been brought into contact with successive batches of students for a period of about one full generation. Indelible indeed is the impression which he has left in the minds of all of them who, we dare say, will ever reserve a warm corner of their hearts for edifying recollections of his rare personality. In appreciation of the services rendered by him to the cause of the Student-population of the State, so long and so laboriously, the "Old Boys" of Mr. N. A. P., headed by Professor P. S. Ramakrishna Ayyar, M. A., L. T., have mustered strong and taken measures to commemorate his connection with the College "in an adequate manner". We shall have occasion to say more of their noble endeavours and their practical outcome in due course. Meanwhile we bid Mr. Parameswara Ayyar a hearty GOOD-BYE and wish him many happy years of quiet retired life!

THE EDITOR.

Hindu Hostel Notes.

I.

Our hostel has, consistently with its traditions witnessed many a creditable success in the recent Intermediate examination. We wish all glory and joy to our out-going brethren!

* * *

This year our hostel is full-almost to overflowing. Though the authorities were willing to limit the accommodation to 72 the enthusiasm of the boarders themselves to take in as many more as possible has resulted in the admission of 92 in all. Thanks to the uninterrupted *esprit de corps* that still exists among us our 'little republic' nevertheless, continues to thrive as happily as ever.

* * * *

Owing to heavy monsoons, this is a dull season for games and other outdoor activities; and our sportsmen are having a rather rusty time of it; but whenever by Nature's freak

a few moments of fine weather beam through the dismal and incessant down-pour of rains, our 'sporting kids' rush out of their rooms and begin to caper frolic and frisk about with their characteristic avidity. The spirit of our badminton players, however, are somewhat damped by the fact that we have been deprived of one of our last year's splendid courts in order to make way for the newly installed Demon- Dynamo.

* * * *

Nor are we any the worse off for want of our "Orphean delectations". We have among us an obliging band of promising musicians who with their "linked sweetness long drawn out" soothe the ear of the pensive Eve and impart a new zest to the assiduous portion of our daily routine.

* * * *

We are, indeed, sorry to part with our ex-warden, who has been associated with us in weal and woe through many a long year. We demonstrated to the best of our abilities our love, respect, and gratitude to him in a hearty send-off which we gave him on the 4th of July. A tea party for the members of the College staff as well as for the boarders being over, the meeting proper commenced at 5 p. m. under the presidentship of M R. Ry. P. Narayana Menon Avl., M. A., B. L., the acting Chief Judge. A representative gathering consisting of many of the prominent citizens of the town honoured us with their gracious presence on the occasion. In spite of the bad weather most of our well-wishers had cheerfully responded to our invitation. An address was presented to the retiring warden which he cheerfully accepted, and in a neat little speech by way of reply to the address the experienced old *guru* exhorted us to keep up the ancient traditions of the hostel untarnished. He particularly reminded us of a few of the glowing episodes in the hostel—life of our predecessors—how on one occasion when Influenza struck down nearly three-fourths of the total number of boarders, the others ungrudgingly nursed and ministered unto their needs ; how, during the period of the Great War, when the bare necessaries of life could not be procured in time and in sufficient quantities the inmates of the hostel cheerfully put up with all the difficulties ; how, at the time of the last flood they rendered an admirable deal of true Scout-service to the victims of its havoc. After garlanding and vote of thanks the function came to a close at 6-30 p. m. In spite of the fact that we had only a very short time ahead of us, the function went off very successfully, thanks to the endeavours of our able Secretary Mr. P. S. Subrahmanyam, and the hearty co-operation of every one of his fellow-boarders.

We extend our cordial welcome to our new warden Mr. S. K. Subrahmanya Ayyar, who, however, is by no means a stranger to us. Even during his short regime of one year as our Warden (1922-23) he won the hearts of one and all by the sincere solicitude he evinced for our welfare and progress. We eagerly look forward to a new era of continued peace, progress and prosperity for our hostel under his fostering care and wise guidance.

We shall be failing in our duty if we do not in this connection express our sincere gratitude and devotion to our justly popular Superintendent as well.

G. SATAGOPACHARI—CLASS IV.

II.

The inaugural meeting of our Literary Association was held on Sunday the 18th instant at 4-30 p. m. in the hostel hall. We were fortunate in securing the services of Captain A. R. Puduval as the speaker of the day.

The discourse was a really entertaining and edifying one, full of sound pieces of advice coming from a heart which throbbed with genuine sympathy for the student population. The topic being the general need of young men, all minds were tuned in unison to the subject. From beginning to end the audience was held in a state of mute admiration and appreciation and when the discourse ended our only disappointment was that it did not last longer.

Mr. Puduval began by saying that his idea was to try to inaugurate a new faith in the hostel. He was of opinion that the Government was maintaining this hostel not with the sole idea of providing convenient boarding for students. There was another and a higher idea underlying it. The hostel was the place where the future citizens were to be moulded.

"The essential requisite of a citizen is health. Considered from this point of view the situation of the hostel is excellent. Is it not then a conscious sin on our part if we make a shattering sacrifice of our physical strength for an apparent acquisition of knowledge? The utility of the knowledge we acquire in Colleges is extremely limited. What little we learn, we forget immediately after the examination. The chief aim of our education is to develop the brain, part by part, so that when we launch into the world we may be in a fit condition to discharge our duty." The speaker was emphatically against the consumption of midnight oil. Young men ought not to come out of the portals of the university with sunken eyes and wrinkled brows "a shattered wreck in limb and body."

With proper care it is extremely easy to maintain perfect health. He recommends, generally, average work and moderate exercise. Tobacco is not to be used in any form whatever. In a hostel, however, extreme care should be taken to maintain the body and the surroundings in perfect cleanliness. These along with the free air and failing sunlight would maintain any constitution intact in the absence of vicious habits.

The consideration of health led him to a classification of the students in a hostel. He classified them as the book-worms; the busy, the moody and the morose. The condition of the book-worms is too deep even for pity. The busy people are not certainly to be encouraged in their "dog in the manger policy." Their case is, however, far better than that of the former. Moody people are generally dull. A shy solitary life is not advisable. Such men can never be of any real use to the world. They may scheme much but perform little.

These angularities are all, to be mended in the hostel. During one's usual rounds one has ample scope to give and receive worldly knowledge. The boarders must consider themselves as the members of a happy united family. Draw-backs must be agreeably corrected. The cultivation of a taste for something is highly essential for success in life. He concluded this aspect by once more emphasising the fact that none of the world's greatest men were ever the products of a university.

The habit of sneaking and tale bearing is particularly to be guarded against. If one persists in it, the remedy is not far off. The sneak is alone against an armed multitude. A sneak only degrades his own sense of honour and self respect.

Lastly he touched upon the tendency of young men to form opinions. The opinion of eighteen is sure to be changed at thirty-six. The constitution of the human brain is such that if an impression falls on it forcibly in the younger stages it would be impossible to remove it afterwards. The same impression continuously falling on the outer conscious brain gradually drifts to the lower sub-conscious brain the workings of which are beyond human control. When the pasty brain matter hardens, it makes the flight of an opinion impossible."

* * * * * *

To us this occasion was a god-send. It may be the ideas are stale by repetition· but the impression created in us was one of rare achievement. We assure the Doctor that he has planted a new faith in the hostel. The way in which he enlivened the discourse by his own personal experiences as a student and as a medical man was admirably telling.

* * * * *

After this the lecturer was garlanded and the meeting dispersed with an expression of heart-felt thanks for our "Elder brother." In our new sprung enthusiasm we requested

him to give as such occasional discourses. To our extreme joy and gratification, he kindly consented to do so.

* * * * *

When we think about the meeting we are really at a loss to know whether we are to thank our own good fortune for having obtained him as the speaker or that well-wisher of ours who suggested him. After a long deliberation we have come to this happy conclusion. We divide our thanks equally between the lecturer of the day and that kind gentle-man.

A. ANANTARAMAN—CLASS IV.

The Christian Hostel Notes.

It was in the first number of the present volume of the Magazine that we published an account of our hostel and our l'fe here. We may therefore have a long story to tell.

At the outset we have to express our regret at the retirement of Mr. V. R. Venkateswara Ayyar, our ex-Warden. We take this opportunity to express our gratitude to him for the valuable help and guidance which he has given to us.

We are glad to state that this year the strength of our hostel has greatly increased; we are now twenty-five in number. There is no exaggeration in saying that we are a set of jolly, vivacious and enthusiastic young men and that there exist a hearty co-operation and a healthy spirit of emulation among us. All the members are actuated by noble impulses, and our attention is directed to more fields of activity than one.

Our Literary Union was working steadily and systematically during the last academic year, and all the members used to take a keen interest in it. This year we have not as yet held any meeting except a business session. We have elected Mr. Thomas Cherian as the Secretary and we are sure he will prove equal to the task. We hope to conduct the inaugural meeting of our Association not later than this week. Our plan is to hold one ordinary meeting every week, and special meetings and debates whenever convenient. Occasionally we may also invite competent men from outside, as we used to do last year, who, we hope, will enlighten us with their learned speeches.

There is a small library attached to our hostel, which is just being replenished with fresh consignments. It has, however. yet to be improved considerably. We also get down one of the leading English news-papers.

Nor are we in any way backward in our physical activities. In this connection we may observe that it is our singular good fortune to have in our midst two distinguished members of the University training corpse, Mr. P. J. Verghese and Mr. P. L. Cleetus, and it is specially noteworthy that Mr. Verghese was a Sergeant. We have a badminton court, and our beloved Warden has promised to provide us with Volley Ball also. The introduction of a parallel bar is yet to become a *fait accompli.* Occasionally we go out a-boating, and we also have our periodical excursions. When the weather does not permit us to stir out, some of us spend our evenings in in-door games like ping pong.

Sportsmen like Mr. P. P. Poulose, musicians like Messrs. M. A. Matthai and K. J. Varunni, and artists like Mr. T. M. Jacob enliven our life in the hostel.

But we have also musicians of another class. The nocturnal visitations of the winged choir that throng round our beds, are quite regular But being uninvited, they are unwelcome visitors, and few relish their song especially because the musicians have to be paid in blood.

Last year we had laid out a fine garden in front of our hostel. But, thanks to the indifference and laziness of our gardener, it has now lost its pristine grandeur. Before concluding, we express our sincere and hearty thanks to our beloved Warden for his paternal care and solicitude for our interests.

The Literary Unions.

(By the Secretaries).

At a meeting of the students of classes I, II, III & IV held on July 1, 1926, under the presidency of Mr. T. K. Sankara Menon, M. A. (Hons)., the following office-bearers were elected for the current academic year.

I. B. A. Section.

President—The Principal—*Ex-officio.*
Vice-President—Mr. P. Sankaran Nambiyar, M. A. (Hons).
Secretary—Mr. M. C. Chummar.

Committee Members.

1. I. D. Chakko
2. G. K. Sundara Sastri
3. A. Chandrahasan
4. P. Sivaraman Nayar

II. Intermediate Section.

President—The Principal—*Ex-officio*
Vice-President—Mr. P. Sankaran Nambiyar, M. A. (Hons).
Secretary—Mr. V. Krishnankutti Menon

Committee Members.

1. V. Raman Menon
2. C. Kittunni Menon
3. M. Balakrishna Menon
4. K. S. Manikka Ayyar

* * * * *

A special meeting of the Managing Committees of the Literary Unions was held at 4—10 p. m. on Monday, 12th July 1926 under the presidency of our Vice-President, and the following resolutions were unanimously passed:—

I. That Meetings be generally held in the following order.—

B. A. Section—Tuesday } between 5 and 6-30 p. m
Intermediate Section—Thursday }
Ladies—Monday

II. The different types of meetings to be held be as follows:—

I Inaugural.

2. Ordinary.—A list of suitable subjects for essays will be put up on the notice board, inviting essays and announcing prizes for the best productions. The date before which the essays are to be submitted shall be the 5th of August. From among the essays thus received those to be read out at the ordinary meetings will be selected ** * * Members (other than the Essayist) should not speak for more than 10 minutes unless with the special permission of the Chairman.

3. Extra-ordinary Meetings may be held whenever distinguished speakers are available.

4. Special Meetings are to be held after November, at which a series of lectures will be delivered by competent men.

5. **Two Parliamentary Meetings** for each section may be held in the course of the year, preferably one during each term.

6. The Anniversary Meeting may be held about the middle of January.

III. The other activities of the Unions shall include

(a) Competitions to be held in *Elocution* and *Extempore speaking.*

(b) Staging of dramatic pieces in Malayalam and in English.

Prizes will be awarded for the best performances in (a) and (b).

IV. (a) A treasurer shall be elected from among the managing committee members for each section, and it shall be the duty of the treasurers to keep a detailed account of the income and expenses of their respective 'Unions'.

(b) The following be elected treasurers for the respective Unions;

G. K. Sundara Sastri — B. A. Section.

M. Balakrishna Menon — Intermediate Section.

V. The birthday of H. H. the Maharaja of Cochin be celebrated by the Unions in a fitting manner.

* * * * * *

The inaugural address of the Maharaja's College Literary Unions was delivered on Saturday, 24th July 1926 in the College Hall at about 5—30 P. M. by Swami Suvicharananda of Calicut. Though the evening was rainy and chill, the hall was crowded. The day's deliberations commenced with a welcome speech by our Vice-President, Mr. P. Sankaran Nambiyar, after which the Swamiji delivered his instructive, inspiring and interesting lecture on 'Social Service'. The audience felt enraptured with the Swamiji's mild, yet invigorating speech which lasted for an hour and a half. At the end of the lecture, a few songs were sung by two of our students, Mahadeva Ayyar and V. K. Parameswaran Pillai. The meeting came to a close at 7 P. M. with the usual vote of thanks and cheers. Our sincere thanks are due to the Swamiji who readily and willingly came over here from Calicut and inspired us with his serene presence and thoughtful speech. We are indebted alike to all those who helped us to make the function the success that it was.

Messrs. VENKATESWARA AYYAR & PARAMESWARA AYYAR MEMORIAL FUNDS.

(An appeal).

Mr. P. S. Ramakrishna Ayyar, M. A., L. T., President, the Memorial Committee, sends us the following for publication :—

We beg to bring to your notice that Messrs. V. R. Venkateswara Ayyar, M. A., L. T. (Principal of our College) and N. A. Parameswara Ayyar, B. A., L. T., (Professor of Logic) recently retired from the Educational Service of the State.

Mr. Venkateswara Ayyar was connected with the Ernakulam College for a long period of well-nigh 19 years—firstly, as Senior Lecturer and secondly, as Principal. It is well-known that as Principal, he presided over the destinies of the College with conspicuous tact, sagacity and ability and that the period of his administration was signalised by many improvements in the College and its steady progress in manifold directions. The illustrious traditions of the College were not merely maintained untarnished by him but have been handed on to his successor with even added lustre. The recent elevation of the College to the status of a First Grade College, for which he laboured not a little, will ever be remembered as the crowning event of his administration. His work and worth received special recognition at the hands of the Government who were pleased to grant him a year's extension of service so that he might have an opportunity to put the new College into order and retire with even enhanced prestige, as the first Indian Principal of the Maharaja's College.

Mr. Parameswara Ayyar's connection with the College extends for even a longer period that is, for a period of nearly 30 years. He has to his credit an admirable record of work as Lecturer in English and in Logic which, in combination with his noble traits of character, has secured for him an abiding place in the hearts of all his students—past and present.

Now that these reversed old teachers have retired, it is only in the fitness of things that they should be duly honoured and that their long connection with the College be commemorated in an adequate manner.

At a recent meeting of the "Send-off and Memorial Committee" it was resolved that besides Farewell addresses being presented to them, their bromide enlargements be put up in the College and that according to funds, scholarships or prizes be instituted in the College to perpetuate their memory.

An appeal is now made to all their past students, many of whom are known to occupy distinguished positions in life, to contribute liberally to the Funds and thus help the Committee in realising their objects. It is sincerely hoped that the appeal will meet with a prompt and cheerful response.

All remittances may be made to Mr. T. C. Sankara Menon, B. A. (Cantab) of the Maharaja's College, Ernakulam, who has kindly consented to act as Secretary and Treasurer.

Our Games Club.

The following Office-bearers have been elected for the year :—

President—The Principal—*Ex-officio.*
Secretary—Mr. R. Gopala Ayyar, M. A., L. T.
General Captain—M. Parameswaran Pillai—(Class III).
Foot-ball—K. Madhava Menon Do.
Tennis—C. Unnikrishna Menon Do.
Volley Ball—A. Kuttan Menon Do.
Badminton—M. Balakrishna Menon (Class I).

Committee Members.

1. P. S. Krishna Murty (IV)
2. T. Madhava Menon (III)
3. T. P. Verghese (II)
4. R. Padmanabha Menon (I)

Business Notes.

The Maharaja's College Magazine Permanent Fund.

(Terms of Life-membership).

1. A sympathiser or an old student of the College will be eligible to become a Life-Member.

2. Each Life Member will pay a subscription of Rs. 25 only, in advance; or in instalments within a year.

3. Each Member will receive the issue of the Magazine free of cost and postage.

4. Each Member will be given a Life-Membership Certificate on payment of the full subscription of Rs. 25.

5. In the event of discontinuance of the Magazine, the amount available will be devoted to such College purposes as will be decided upon at a meeting of the Life-Members and the College Magazine Committee.

* * * * *

The Secretary begs to acknowledge with thanks the receipt of the following subscriptions:—

		Rs. A. P.			Rs. A. P.
1	Mr. P. Narayanan Kutty Menon	1 8 0	13	Mr. G. A. Srinivasan	2 0 0
2	,, K. Koshi	2 0 0	14	,, K. V. Krishna Ayyar	2 0 0
3	,, Imam Barksh	1 8 0	15	Miss K. J. Clara	2 0 0
4	Head Mistress, V. J.G. H. S., Trichur (for 6 copies)	12 0 0	16	Mr. P. Krishna Menon	2 0 0
5	Mr. M. I. Varkki	2 0 0	17	,, P. Ramunni Menon	2 0 0
6	,, C. S. Gopala Panikkar	4 0 0	18	,, P. Narayana Menon	2 0 0
7	Miss T. Bharati	1 8 0	19	,, K. Rama Menon	2 0 0
8	,, C Kalliyanikutti	1 8 0	20	,, R. P. Venkatakrishna Ayyar	2 0 0
9	,, A Devaki	1 8 0	21	,, P. Damodara Menon	2 0 0
10	Mr. K. Rama Varma Tirupad	1 8 0	22	,, P. K. Varughese	2 0 0
11	,, K. Rama Varma Raja	2 0 0	23	,, Chakkyat Narayana Menon	2 0 0
12	Secretary, P. L. R. R., Trichur	2 0 0	24	,, M. A. Ananta Ayyar	2 0 0

Such of the subscribers as have not yet paid up their subscriptions are requested to do so without any further delay.

* * * * *

Permanent Fund on 20th July 1926.

Fully paid up subscriptions	Rs.	3,100	0	0
Instalment subscriptions	Rs.	169	0	0
Total	Rs.	3,269	0	0

This sum along with ordinary subscriptions, totalling Rs. 4,905 has been invested in the Government Servants' Co-operative Society, Ernakulam.

T. C. SANKARA MENON,
Secretary.

The Maharaja's College Magazine Committee Accounts.

Balance Sheet for the year 1924—25.

	Items.		Dr. Rs.	as.	ps.	Cr. Rs.	as.	ps.
1	Opening balance.							
	(i) By investment		4,250	0	0			
	(ii) By cash on hand		41	3	5			
	(iii) By advance to Editor		3	6	0			
2	Subscriptions.							
	(i) From Life-members		5	0	0			
	(ii) Ordinary subscribers		517	0	0			
	(iii) Government grant & Subsct.		400	0	0			
3	Sale proceeds of the old copies of the Magazine		18	8	0			
4	Advertisement receipts		4	0	0			
5	Receipt of interest on investment		318	12	0			
6	Contribution from the College Jubilee Committee towards the expenses of the Jubilee number		300	0	0			
7	Postage charges					40	13	8
8	Printing & block charges	902 2 7						
		77 1 0				979	3	7
9	Paper charges					220	15	3
10	Establishment charges							
	Remuneration	69 14 5						
	Stationery	3 11 5				73	9	10
11	Editor's charges							
	(i) Postage	32 8 0						
	(ii) Printing	3 6 0						
	(iii) Stationery	6 12 0				42	10	0
12	Miscellaneous charges					28	15	0
13	Closing balance							
	(i) By investment, Opening balance	4,250 0 0						
	Deposit in the year	50 0 0				4,300	0	0
	(ii) By cash on hand					169	14	1
	(iii) By advance to Editor					1	12	0
	Total .. Rs.		5,857	13	5	5,857	13	5

T. C. SANKARA MENON,
Secretary.

G. R. NARAYANA AYYAR,
Auditor.

പത്രവായന.

(എ. കെ. നമ്പ്യാർ, IV u. c.)

നമുക്കു വിദ് യാഭ്യാസം സിദ്ധിക്കുംതോറും നാം നാലു ഭാഗവും നടക്കുന്ന കാര്യങ്ങളെന്തെല്ലാമാണെന്നറിവാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ലോകത്തിൻെറ നാനാ ഭാഗങ്ങളിലും നടക്കുന്ന വാൎത്തകളെഎല്ലാം "ഒരു ചരടിലിണക്കിക്കോൎത്തു" നമുക്കു സംഭാവന ചെയ്യുന്നതു വൎത്തമാന പത്രമാണ്. അപ്പോൾ നമ്മുടെ പരിഷ്കാര പോഷണത്തിനു വൎത്തമാനപത്രം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്നു തെളിയുന്നുണ്ടല്ലൊ.

വൎത്തമാനപത്രം വായിക്കുന്നതു ചിലൎക്കു ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നതിലും നിഷ്കൎഷയുള്ള കാൎയ്യമാണ്. ചിലൎക്ക് പാർല്ലിമേണ്ടിലും, നിയമനിൎമ്മാണ സഭയിലും നടക്കുന്ന വാദപ്രതിവാദങ്ങളും ലോകവാൎത്തയും വായിക്കാതെ മനസ്സമാധാനമില്ല. മററു ചിലൎക്കു കച്ചവടശാലകളിലും വ്യവസായശാലകളിലും സംഭവിക്കുന്ന കാൎയ്യങ്ങളെ പററി ഗ്രഹിക്കണം. വേറൊരു തരക്കാൎക്കു നാലു ഭാഗവും നടക്കുന്ന പന്തയങ്ങളും മത്സരക്കളികളുമെന്തായെന്നറിയണം. അധികം സംസാരിക്കുന്നതിഷ്ടമല്ലാത്ത ചുരുക്കം ചിലൎക്കു വൎത്തമാനപത്രവുമായി സംസാരിച്ചിരിക്കുവാൻ അതി താല്പൎയ്യമുണ്ടു. പത്രവായനയിൽത്തന്നെ മുഴുകി ജീവിതത്തിലെ ക്ലേശവും ഭാരവുമെല്ലാം തീരെ വിസ്മരിക്കുന്നവരും ലോകത്തിലില്ലെന്നില്ല. ഇങ്ങിനെ വൎത്തമാനപത്രത്തെ വിവിധ രസത്തോടും വികാരത്തോടും കൂടി ആളുകൾ വായിച്ചു വരുന്നുണ്ടു.

അന്യ രാജ്യക്കാരെ അപേക്ഷിച്ചു പറയുമ്പോൾ കേരളീയർ പത്രവായനയിൽ തീരെ അഭിരുചിയില്ലാത്തവരാണെന്നു നമുക്കഭിപ്രായപ്പെടാം. ഇംഗ്ലണ്ട് ജാപ്പാൻ, അമേരിക്ക മുതലായ രാജ്യങ്ങളിലുള്ളവർ വൎത്തമാനപത്രത്തെ ജീവസന്ധാരണത്തിന്നത്യാവശ്യമായ ഒരുപകരണമായി കരുതി വരുന്നുണ്ടത്രെ. ഈ സംഗതി അവിടങ്ങളിലുള്ളവൎക്ക് പൊതുകാൎയ്യപ്രസക്തി നമ്മെക്കാളധികമുണ്ടെന്നു വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടു.

കേരളത്തിലെ വൎത്തമാന പത്രങ്ങളെ ചിലർ ചിത്രശലഭങ്ങളോടുപമിക്കാറുണ്ടു. ശലഭത്തിൻെറ ചിറകിനു സദൃശമായ രണ്ടു കടലാസ്സുമായി അല്പദിവസം ചരിച്ചതിൽ പിന്നെ നമ്മുടെ മിക്ക പത്രങ്ങളും കാലഗതി പ്രാപിക്കുന്നു. ലോകത്തിൽ വൃത്താന്ത പത്രപ്രവൎത്തനം ഏററവും അധോഗതി പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള രാജ്യം കേരളമൊ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ വീഴ്ചക്ക് പ്രധാനമായി രണ്ടു മൂന്നു കാരണങ്ങളാണുള്ളതു. നമ്മുടെ രാജ്യത്തിൽ കൈത്തൊഴിലും കച്ചവടവും ഒട്ടും തന്നെ അഭി

വൃദ്ധി പ്രാപിച്ചിട്ടില്ലാത്തതു കൊണ്ടു പൊതുജനങ്ങൾക്ക് സ്വന്തമായി വരിസംഖ്യ കൊടുത്തു പത്രം വരുത്തുവാൻ തക്ക വരവുണ്ടാകുന്നില്ല. ഇനി വരവുള്ളവർക്കാണെങ്കിൽ പത്ര വായനയിൽ അധികം നിഷ്കർഷയില്ലാത്തതു കൊണ്ട് വല്ലവരും വരുത്തുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അവരോടു പത്രം കടം വാങ്ങി വായിക്കുവാനാണധികം താല്പര്യം. ഈ കടം വാങ്ങി വായിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം കേരളത്തിലെ പത്രപ്രവർത്തനത്തെ ഒട്ടധികം പീഡിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെന്നു പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. സിഗരററ വാങ്ങുന്നതിന്നും വീട്ടിലുള്ള സ്വന്ത മുറികളലങ്കരിക്കുന്നതിന്നും പരിഷ്കാരികൾ ചിലവു ചെയ്യുന്ന തുകയുടെ ഒരംശം കൊണ്ടു വർത്തമാനപത്രം വരുത്തിയിരുന്നുവെങ്കിൽ നമ്മുടെ വർത്തമാനപത്രങ്ങൾ ഇങ്ങിനെ ശലഭപ്രായങ്ങളായിത്തീരുകയില്ലായിരുന്നു. ഈ രാജ്യത്തിലുള്ള പോസ്റ്റൽ സമ്പ്രദായവും അഞ്ചൽ സമ്പ്രദായവും വർത്തമാന പത്രങ്ങളുടെ പ്രചാരത്തെ വളരെ സഹായിക്കുന്ന ഏർപ്പാടുകളാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. പത്രം പുറപ്പെടുന്ന തലസ്ഥാന നഗരത്തിൽ നിന്നു മൂന്നോ നാലോ മൈൽ അകലെയുള്ള ഒരു വില്ലേജിൽ താമസിക്കുന്ന ഒരാൾക്ക പത്രം പുറപ്പെട്ടതിൽപ്പിന്നെ നാലഞ്ചു ദിവസം കഴിഞ്ഞിട്ടാണതു കയ്യിൽ കിട്ടുന്നതു്. ഒരാഴ്ച മുമ്പെ ഇംഗ്ലീഷ് പ്രതിദിനപത്രങ്ങളിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ വിവരമാണു നമ്മുടെ പത്രങ്ങളിൽ കാണുക. അതു തന്നെ പിന്നേയും നാലഞ്ചു ദിവസം താമസിച്ചിട്ടു വായനക്കാർക്കു കിട്ടുമ്പോൾ അവരുടെ ഇച്ഛാഭംഗമെന്തായിരിക്കും!

ഇരുപതാം നൂററാണ്ടിൽ ജീവിക്കുന്ന ഒരാൾക്കു ലോകപരിചയം സിദ്ധിക്കുന്നതു മുഖ്യമായി വർത്തമാന പത്രത്തിൽ കൂടെയാണെന്നു പറയുന്നതിൽ അബദ്ധമില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. നമ്മുടെ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ ചരിത്രം പഠിപ്പിക്കുന്നതു നമുക്കു കഴിഞ്ഞ കാര്യങ്ങളെ പററി ബോധമുണ്ടായിരിക്കുവാനാണ്. എന്നാൽ കഴിഞ്ഞ കാര്യങ്ങളേക്കാൾ പ്രാധാന്യമേറിയ വർത്തമാന കാര്യങ്ങളെ ഗ്രഹിക്കുവാൻ നമുക്കു വർത്തമാന പത്രങ്ങളാണ് ഏക ശരണമായി നില്ക്കുന്നത്.

വർത്തമാന പത്രങ്ങൾ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കും ജോലിയില്ലാത്തവർക്കും വിധിച്ചതാണെന്നു വിദ്യാർത്ഥികൾ ധരിക്കുന്നതബദ്ധമാണ്. നാമിന്നു വിദ്യാലയങ്ങളിൽ നിന്നു പഠിക്കുന്നതധികവും പരീക്ഷ പാസ്സാകുവാനാണ്. എന്നാൽ പരീക്ഷ പാസ്സായതിൽ പിന്നെ നാം ലോകത്തിന്നുപകരിക്കേണമെങ്കിൽ ലോകത്തിലിന്നു നടക്കുന്ന കാര്യങ്ങളെപ്പററി നമുക്കറിവുണ്ടായിരിക്കണം. എത്ര സമയം നാം വൃഥാ വെടി പറഞ്ഞു കഴിക്കുന്നു! എത്ര സമയം നാം മനോരാജ്യങ്ങൾ കൊണ്ടു ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തുന്നു! അങ്ങിനെയുള്ള സമയത്തെ മാത്രം നാം പത്രവായനക്കുവേണ്ടി വിനിയോഗിച്ചാൽ മതി.

സർവ്വകലാശാലക്കാർ നമുക്കു കല്പിച്ചുതന്നിട്ടുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ചു നാം ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ വർത്തമാനപത്രത്തിൻെറ പ്രവേശനം നമ്മിൽ ഒരു നവോല്ലാസത്തെ ഉളവാക്കുകയില്ലയൊ? പത്രം കയ്യിൽ വ

ന്നതോടുകൂടി നാം പരീക്ഷാ രാക്ഷസൻെറ ബന്ധനത്തിൽനിന്ന വിമുക്തരായി സ്വാതന്ത്ര്യവും സന്തോഷവും നിറഞ്ഞ ഒരു നവലോകത്തിലേക്ക പ്രവേശിച്ചുകഴിഞ്ഞു. അതുവായിച്ചുകഴിഞ്ഞു പാഠ്യപുസ്തകത്തിലേക്കതന്നെ വീണ്ടും തിരിയുമ്പോൾ നമുക്കു മുമ്പില്ലാതിരുന്ന ഒരുന്മേഷം ഉണ്ടായിത്തീൎന്നതായനുഭവപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഈ ഗുണങ്ങളെ പ്രമാണിച്ചാണ് കോളേജുകളിലും സ്കൂളുകളിലും നല്ല വായനശാലകൾ ഉണ്ടായിരിക്കേണമെന്നു അഭിജ്ഞന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു. പകൽ ഒരു മണിമുതൽ രണ്ടു മണിവരേയും വൈകുന്നേരം നാലുമണിക്കശേഷവും വായനശാലയിലിരുന്നു പത്രം വായിച്ചു ബുദ്ധിക്കുന്നുച്ചയുണ്ടാക്കുവാൻ അധികം കുട്ടികളും ആഗ്രഹിക്കും. അവക്കതിന്നു വേണ്ട സൌകൎയ്യമുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കേണ്ടതധികൃതന്മാരുടെ കടമയാണ്. ഒന്നുരണ്ടു ഇംഗ്ലീഷ് പ്രതിദിനപത്രങ്ങളും ചില മുഖ്യ മലയാള പത്രങ്ങളും മാസികകളുമൊന്നുമില്ലാത്ത ഒരു വായനശാല തീരെ ഉപയോഗശൂന്യമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ? വിനോദങ്ങളും വാദപ്രതിവാദസംഘങ്ങളുമേപ്പെടുത്തുന്നതു വിദ്യാൎത്ഥികളുടെ നന്മക്കുവേണ്ടിത്തന്നെ. അതിന്നെല്ലാം വേണ്ട സഹായസഹകരണങ്ങൾ അധികൃതന്മാരിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്നുമുണ്ട്. അപ്പോൾ വിദ്യാൎത്ഥികൾക്കു ലോകപരിചയവും മനഃ പരിഷ്കാരവും, ഉന്മേഷവും, വിനോദവും, എല്ലാ സ്ഥാപനങ്ങളെക്കാളധികം പ്രദാനംചെയ്യുന്ന വായനശാലകളെ സൎവ്വരും വിസ്മരിക്കുന്നതെന്താണെന്നറിയുന്നില്ല.

വിദ്യാലയങ്ങളിൽ പത്രവായനയ്ക്കു മറെറാരുവിധത്തിലും സൌകൎയ്യവുമില്ലാത്തപക്ഷം അഞ്ചാറുപേരെചേൎത്തു വരിസംഖ്യ വീതിച്ചെടുത്തു പത്രംവരുത്തി വായിക്കുവാൻ വിദ്യാൎത്ഥികൾതന്നെ ഉദ്യമിക്കേണ്ടതാണ്. ഇന്നു ലോകത്തിൽ നടക്കുന്ന കാൎയ്യങ്ങളെപററി യാതൊന്നുമറിയാത്ത എത്രയൊ ബി. എ. ബിരുദധാരികൾതന്നെയുണ്ട്. അവക്കു ഗവൎമ്മെണ്ടാപ്പീസുകളിൽനിന്നു യന്ത്രങ്ങളെപ്പോലെ പ്രവൃത്തിചെയ്യുവാൻ മാത്രമെ സാധിക്കുന്നുള്ളു. പൊതുകാൎയ്യപ്രസക്തിയും, പരോപകാരതല്പരതയും ഉണ്ടാകണമെങ്കിൽ ചുററും നടക്കുന്ന കാൎയ്യങ്ങളെ റററി നല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞിരിക്കണം. അതുകൊണ്ട് വിദ്യാഭ്യാസംകഴിഞ്ഞു നാം വിദ്യാലയത്തിൽനിന്നുപുറത്തിറങ്ങുമ്പോൾ ലോകത്തിൽ മുമ്പു നടന്ന കാൎയ്യങ്ങളെപ്പററി മാത്രമല്ല ഇപ്പോൾ നടക്കുന്ന കാൎയ്യങ്ങളെപ്പററിയും നല്ല വിവരമുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ. ഈ കാൎയ്യത്തിൽ നമുക്ക് വൎത്തമാനപത്രങ്ങൾ വിലയേറിയസഹായം ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. അതുകൊണ്ടു വിദ്യാൎത്ഥികൾ നിശ്ചയമായും പത്രങ്ങളെ ഇഷ്ടമിത്രങ്ങളെപ്പോലെ കരുതേണ്ടതാണ്.

കേരളത്തിലെ കണ്ണൻ.

(ഏ. സി. രാമൻ, S. I. C.)

---

൧. "നേതാവേ! വിജയിക്ക! ഭാരതഭവ്യാങ്കുര-
ത്രാതാവെ! വിജയിക്ക! സന്തതം മഹാത്മാവേ!
സത്യമാം ചട്ടയിട്ടു സ്സന്നദ്ധരായിത്ത്യാഗ-
കൃത്യത്തെ കൈവാളാക്കി നേതാവിൻ കൊടിക്കീഴിൽ
ഭാരതോർവ്വിതൻ ദാസ്യശൃംഖല യറുക്കുവാൻ-
പൌരസ്ത്യ നഭസ്സിലെ കാറൊളി നീക്കീടുവാൻ
ദാരിദ്ര്യദാവാനല ജ്വാലയൊട്ടൊതുക്കുവാൻ-
ധീരതയോടെ യത്നം ചെയ്യുമെൻ ഭ്രാതാക്കളേ!
അമ്മതൻ കടംവീട്ടാൻ ജീവിതം സമർപ്പിക്കും
കർമ്മയോഗികൾ നിങ്ങൾ—മേല്ക്കുമേൽ വിജയിക്ക!

൨. ക്ലിഷ്ടമാം സ്വരത്തിലാണെങ്കിലും—ഈമട്ടെല്ലാം
സ്പഷ്ടമാമ്മാറു ദീനസ്വരത്തിൽ പുലമ്പിയും,
ഒട്ടിയ കവിളോടും, ക്ഷീണിച്ച നയനങ്ങൾ
നട്ടുപോയിരുന്നിട്ടും—തീക്ഷ്ണമായുജ്ജ്വലിച്ചും,
ശോഷിത സർവ്വാംഗനായ്, ശാന്തഗംഭീരനായി
ശ്ശേഷിച്ച നിമിഷങ്ങളെണ്ണിയും കൊണ്ടു ഹാ! ഹാ!
ഭാരതാംബതൻ പുത്രനായൊരു യുവാവേതൊ
ദൂരമാം പരലോകമെത്തുവാനൊരുങ്ങുന്നു!

* * * *

൩. ആരിതു കൊടും കാലഗർത്തത്തിലാണ്ടും കൊണ്ടു
ഭാരതോർവ്വിതൻ ഭക്തർക്കാശിസ്സു നൽകീടുന്നു?
കേവലമൊരു 'നാടൻ'—മൃത്യുവക്ത്രത്തിൽ നിന്നി
പ്പാവന ഗീതാമൃതമെന്തിനായ് പൊഴിക്കുന്നു?
അഥവാ, സ്വാർത്ഥലാഭം മൂർത്തിവന്നേവംവിധം
വ്രതിയായ് പുലിത്തോലാൽ മൂടിയ കഴുതയൊ?
പുഞ്ചിരിയിളംതേനിൽ കാകോളം കൊടുക്കുന്ന
വഞ്ചകനാമൊ കഷ്ടം? അല്ലല്ല, ശാന്തം പാപം!
ഭാസ്കരദ്യുതിയേററു ശോഭിക്കും പൊൽത്താമര
യ്ക്കൊക്കുന്ന തേജസ്സല്ലീ മുഖത്തുല്ലസിക്കുന്നു!
ശങ്കയെന്തിനുവൃഥാ, നിസ്സാരംസ്ഥാനഭേദം,
പങ്കത്തിൽ ഫുല്ലാബ്ജവുമുണ്ടു നാം കണ്ടിടുന്നു!

* * *

൪. ഭാരതാരാമത്തിലിന്നധികം മരിക്കിൻപൂ
വാകില്ലാ ചുരുക്കമായ് ചെമ്പകപ്പൂവും കാണാം!
ധന്യയായതിനാൽ നീ ഭാരതാംബികേ! തവ
സ്തന്യപോഷിതന്മാരിൽ ത്യാഗവൈഭവമുള്ളോർ
ഗൌതമബുദ്ധൻമുതൽ 'ചിത്തരഞ്ജനൻ' വരെ
ജ്ജാതരായ് പല കർമ്മയോഗികൾ മഹാത്മാക്കൾ,
രാജമന്ദിരം വിട്ടു പർണ്ണശാലയിൽ പോകും
രാജയോഗികളും നിൻമാർത്തട്ടിലുണ്ടായില്ലെ?
ആശ്വാസിച്ചാലുമമ്മെ! നിൻ സുതരുണരുകിൽ
നിശ്ചയം വിശേഷാത്തര ശക്തിക്കും തടുക്കാമൊ?

* * * *

൫. ആരാണീ വെറും 'നാടൻ'?—ഇദ്ദേഹമത്രെ മൃത്യു
നേരിടാനടുത്തോരു മർത്ത്യനെരക്ഷിച്ചവൻ
ആനതൻ കുത്തേററിട്ടു മരണോന്മുഖനായി
ദ്ദീനതയോടെ കേഴുന്നനന്റെ മുറികെട്ടാൻ;
സ്വന്തദേഹത്തിൽനിന്നു ജീവനരക്തത്തിന്റെ
ചന്തമേറീടും രക്ഷാ കവചം സ്വയം നൽകി
പണ്ടു രാധേയനെന്നപോലവേ കൃതാർത്ഥത
പൂണ്ടഹോ മഹാശയനിദ്ദേഹം ശയിക്കുന്നു!!
കേൾവിയിൽ സ്വവർഗ്ഗത്തെപൊങ്ങിച്ച മഹാത്യാഗിൻ!
കേരളമരുത്തട്ടിൽ പൂഞ്ചോല ഭവാൻ തീർത്തു!

* * * *

പാതിരക്കള്ളൻ.

(ടി. സി. ബാലകൃഷ്ണമേനോൻ, എം. ഏ.)

മഴക്കാലമാണെങ്കിലും തൂനിലാവുള്ള ഒരു രാത്രി വിജയ നഗരത്തിലെ കാരാഗൃഹത്തിൽ, തന്റെ ഇഷ്ടപുത്രിയെ ഒടുവിലത്തെ ഒരു നോക്കു കണ്ടു് കാലം ഒടുക്കുവാൻ കൊതിച്ചുകൊണ്ടു മരണശിക്ഷക്കു വിധേയനായ ഒരു രാജദ്രോഹി, തുടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന നെററിത്തടത്തെ ഉപധാനത്തിൽ അമർത്തിക്കിടക്കുന്നു. വാതിൽ പതുക്കെ തുറന്നു കാവലനും ഒരു യുവതിയും തത്സമയം അവിടെ എത്തിച്ചേരുന്നു. പ്രശോഭിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ ഒരു തുള്ളി കണ്ണീരെങ്കിലും കാണ്മാനില്ല. എന്നാൽ അവയുടെ ശോഭ തന്നെ കരഞ്ഞു ഒതുക്കുവാൻ സാധിക്കാത്ത വ്യസനത്തെ സൂചിപ്പിച്ചു.

ദുർഭഗനായ തടവുകാരൻ ആൾപെരുമാററം കേട്ടപ്പോൾ തലപൊക്കി നോക്കി. "എന്റെ കുട്ടീ! എന്റെ ഓമനേ!" എന്നു യുവതിയെ ആവേഗത്തോടെ ആശ്ലേഷിച്ചു.

യുവതി ഏതാണ്ട് പറയുവാൻ മുതിൎന്നതു് ഗദ്ഗദങ്ങളായി തൊണ്ട യിൽ തന്നെ താണു. "കുട്ടികൾക്ക് അധിക സമയം അനുവദിക്കു വാൻ തരമില്ല" എന്നു പറഞ്ഞു അവരെ മുറിയിൽ തനിച്ചാക്കി അല്പ നേരത്തേക്കു കാവൽക്കാരൻ മാറി നിന്നു.

"ഈശ്വരൻ നിന്നെ സഹായിക്കുകയും സമാധാനിപ്പിക്കുകയും ചെ യ്യട്ടെ" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് പിതാവു കുട്ടിയെ മാറോടണച്ച് മൂൎദ്ധാ വിൽ പലവുരു ചുംബിച്ചു. "ഇത്ര നാളും നിന്നെക്കണ്ടു അനുഗ്രഹിക്കാതെ എന്റെ ആത്മാവിന്നു കുടവിടേണ്ട യോഗം കൂടി വരുമൊ എന്നു ഞാൻ വളരെ വ്യസനിച്ചിരുന്നു. എന്റെ ഓമനേ! നീ വന്നുവല്ലൊ. നിന്റെ അഛൻ ഇതാ നിന്നെ അവസാനമായി——" എന്നു അനുഗ്രഹി കുവാൻ കൈ പൊക്കി.

പുത്രി:—"അയ്യൊ! അഛൻ എന്താണ് പറവാൻ ഭാവിക്കുന്നതു? അവ സാനത്തെ അനുഗ്രഹമൊ?"

പിതാ:—"സമാധാനിക്കു കുട്ടി! ഞാൻ അമത്തനല്ല. എന്തു പറഞ്ഞാ ണ് ഞാൻ നിന്നെ സമാധാനിപ്പിക്കേണ്ടതു? മരണശിക്ഷക്കു വിധിക്കപ്പെട്ട എനിക്ക് ജീവിതത്തിലുള്ള ആശയെല്ലാം അസ്ത മിച്ചു. മൂന്നു ദിവസത്തിന്നുള്ളിൽ നിന്നേയും എന്റെ കുഞ്ഞു ങ്ങളേയും വിട്ടും വെച്ചു എനിക്കു ഈ ലോകം വിട്ടേണ്ടിവരും"

പുത്രി:—"മൂന്നു ദിവസമേ?" എന്നു ഉൽക്കണ്ഠയോടെ പിതാവിന്റെ മാ റോടണച്ച തല പൊക്കി ചോദിച്ചു."

പിതാ:—"അതേ, ഇനി മൂന്നു ദിവസത്തിലധികം ഒട്ടും വേണ്ടി വരില്ല. മരണശാസനവും കൊണ്ടു ദൂതൻ പുറപ്പെട്ടിരിക്കണം."

പുത്രി:—"നിരപരാധിയായ അഛനെ ഇങ്ങിനെ ശിക്ഷിപ്പാൻ തക്കവണ്ണം മഹാരാജാവു അത്ര ക്രൂരനാണൊ?"

പിതാ:—"ഒരിക്കലുമല്ല. നിശ്ചയമായും അദ്ദേഹം ഒരു വഞ്ചനയിൽ പെ ട്ടിരിക്കയാണ്."

പുത്രി:—"അഛന്റെ അഛൻ കോവിലകത്തെ കുലഗുരുവിന്റെ ഉത്തമമി ത്രമല്ലെ? അദ്ദേഹം വഴിക്കു അഛന്റെ നിരപരാധിത്വത്തെ തെ ളിയിപ്പാൻ കഴിയുമല്ലൊ

പിതാ:—"ഉവ്വോ, അതെല്ലാം അസാദ്ധ്യം തന്നെ. ഓമനെ! ആശിച്ചു നിരാശപ്പെടുന്നതിൽ ഭേദം ആശിക്കാതിരിക്കയാണ്. എങ്കിലും എന്റെ വൃദ്ധനായ പിതാവു അങ്ങോട്ടു പോയിട്ടുണ്ട്. ഫലം നിരാശ തന്നെ. എന്റെ വിധി ഞാൻ ഉറച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കു ന്നു. മരണപത്രത്തിൽ മഹാരാജാവ് തൃക്കൈ വിളയാടി എന്നാ ണു കേട്ടതു്. അദ്ദേഹം എത്ര ശുദ്ധനാണെങ്കിലും കുറെ മക്കട മുഷ്ടിയുള്ള കൂട്ടത്തിലാണ്." വെട്ടെന്നു പാറാവുകാരൻ അവിടെ

വന്നു അനുവദിക്കപ്പെട്ട സമയം കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്ന വിവരം അറിയിച്ചു. പിതാവു പുത്രിയെ യാത്രയാക്കി.

II.

വിജയസിംഹന്റെയും പുത്രിയുടേയും കൂടിക്കാഴ്ച കഴിഞ്ഞ രണ്ടാം ദിവസം വൈകുന്നേരം വിജയനഗരത്തിന്റെ തെക്കേ അതിരിലുള്ള ഭോജനശാലയിൽ, മുററത്തുള്ള ശിലയിൽ ഒരു ചെറുപുരുഷൻ ഇരിക്കുന്നു. ആളെ തിരിച്ചറിവാൻ നന്ന അഡ്ധാനമുള്ളവിധത്തിലായിരുന്നു. ആയാളുടെ വസ്ത്രധാരണം. വമ്പിച്ച തലക്കെട്ടും കറുത്തു കനത്ത താടിയും ഉത്തമാംഗത്തിന്റെ ആകാരവിശേഷത്തെ ആലോകനത്തിനു ലക്ഷ്യമാക്കിയില്ല. ഇടം കയ്യിൽ ഒരു ഭാണ്ഡവും, വലം കയ്യിൽ ഒരു ദണ്ഡും ആയാൾ വഹിച്ചിരുന്നു.

നേരം രാത്രിയായി. കൊടുങ്കാററിനും ഘോരമാരിക്കും ഉള്ള ആരംഭമെല്ലാം തുടങ്ങി. നദീമുഖത്തു കല്ലോലമാലകൾ പൎവ്വതസമാനമായി ഉയൎന്നു. ചെറുപുരുഷൻ ഭോജനശാലവിട്ടു പാലം കടന്നു. കുററിക്കാട്ടുകളുടെ നടുവിൽക്കൂടി പോകുന്ന ഇടുക്കുവഴിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. പ്രകൃതിയുടെ വികൃതികൾ തകൃതി കൂട്ടുന്നതൊന്നും പ്രകൃതിപുരുഷനോട്ട ഏശുന്നില്ല ചെന്നായ, പുലി, മുതലായ ദുഷ്ടമൃഗങ്ങളുടെ ഗൎജ്ജനങ്ങൾ ആ ധീരൻ കേട്ടുവോ എന്നുതന്നെ സംശയമാണ്. ഇങ്ങിനെ കുറെ ദൂരം ചെന്നപ്പോൾ ബദ്ധപ്പെട്ടുവരുന്ന ഒരു കുതിരയുടെ കുളമ്പടി ശബ്ദംകേൾക്കാറായി. കൊടുങ്കാററിന്റെ ശക്തി സഹിക്കുവാൻ വയ്യാതെ സവാരിക്കാരൻ തല താഴത്തിയിരുന്നു. ചെറുപുരുഷൻ ചാടി കുതിരയുടെ കടിഞ്ഞാൺ പിടിച്ചു നിൎത്തിയതും, പെട്ടെന്നു ഗതിനിരോധം ഏററപ്പോൾ തലപൊക്കിനോക്കിയ ചേവുകന്റെ നേരെ കൈത്തോക്കു നീട്ടിയതും ഒപ്പം കഴിഞ്ഞു. "ഇറങ്ങ് താഴത്ത്" എന്ന് ആയാൾ പുരുഷസ്വരത്തിൽ ഗൎജ്ജിച്ചു. അശ്വാരൂഢൻ ആയുധം തപ്പുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ കടിഞ്ഞാൺ വിട്ട കൈ അവനെ താഴെ വലിച്ചിട്ടു. "അനങ്ങിയാൽ നിന്നെ ചുട്ടുപൊടിക്കും. ഒച്ചപുറത്തു കേട്ടാൽ തോക്കു നിന്റെ വായിൽതന്നെ ഒഴിയും" എന്ന് ഭീഷണിപ്പെടുത്തി. എതിരാളിയുടെ മാറു ലക്ഷ്യമാക്കി തോക്കു ചൂണ്ടിക്കൊണ്ടു അവനെ കുതിരയുടെ കഴുത്തോടുകൂടി കടിഞ്ഞാൺകൊണ്ടു വരിഞ്ഞുകെട്ടി കുതിരയെ കാട്ടിലേയ്ക്ക് അഭിമുഖമായിനിൎത്തി ഒന്നു രണ്ടു പ്രഹരിച്ചു. മഴയും ഇടിയും മിന്നലും കാററും എല്ലാം ഏററു പരിഭ്രമിച്ച കുതിരയ്ക്കു അടികൂടി കിട്ടിയപ്പോൾ അതു നേരെ കാട്ടിനുള്ളിലേക്കു പാഞ്ഞു. ചേവുകൻ വല്ല ശബ്ദവും പുറപ്പെടുവിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ അതു കാററിൽ ലയിച്ചതെ ഉള്ളൂ.

രാജകിങ്കരനായ ആ അശ്വാരൂഢന്റെ കൈയിൽ നിന്നു ആ ചെറുപുരുഷൻ തട്ടിപ്പറിച്ചെടുത്തിരുന്ന ഒരു തോൽസഞ്ചിയും കൊണ്ടു ആയാളും വന്നവഴിയെ തിരിച്ചു.

III.

ചെറുപുരുഷൻ അശ്വാരൂഢന്റെ കൈയിൽ നിന്നും തട്ടിപ്പറിച്ച തോൽസഞ്ചിയിലായിരുന്നു വിജയസിംഹന്റെ മരണവിധി. അക്കാല

ത്തു് ഇന്നത്തെപ്പോലെ ഗതാഗത സൌകര്യങ്ങളോ വർത്തമാനം എളുപ്പത്തിലും വേഗത്തിലും അറിയിക്കുവാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളോ ഒന്നും ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ രാജസേവകനെ തോൽ സഞ്ചിയോടുകൂടി കാണാതായ വിവരം തന്നെ ഏതാനും ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിട്ടാണ് കോവിലകത്തു അറിവു കിട്ടിയതു്. മഹാരാജാവു് അത്യന്തം കുപിതനായി. പിടിച്ചകൈ രണ്ടാലൊന്നു തീർച്ചപ്പെടുന്നതുവരെ വിട്ടുശീലമില്ലാത്ത രാജാവു് ഉടൻതന്നെ വിജയസിംഹൻെറ മരണശാസനം വീണ്ടും താൻതന്നെ എഴുതി അതു യഥാകാലം വിജയ നഗരത്തിൽ എത്തിക്കുവാൻ ഒരു സാദി സൈന്യംതന്നെ പുറപ്പെടട്ടെ എന്നു് ആജ്ഞാപിച്ചു. ഉടനെ രാജസംബന്ധികളിൽപെട്ട ഒരു യുവാവു് മുമ്പോട്ടുവന്നു, ആ ഭാരം താൻ ഏകനായി ഏററുകൊള്ളാമെന്നു ഉണർത്തിച്ചു.

"തൻെറ സാഹസങ്ങൾ ഇനിയും വെച്ചുകെട്ടാറായില്ലെ" എന്നു് രാജാവു് സ്നേഹത്തോടെയെങ്കിലും ശാസനസ്വരത്തിൽ ചോദിച്ചതിന്നു് അയാൾ ഉത്തരമൊന്നും പറഞ്ഞില്ല.

രാജാ:—"വിജയസിംഹൻെറ നിരപരാധിത്വത്തെകുറിച്ചു് വാദിച്ചിട്ടുള്ള താൻ അയാൾക്കുള്ള മരണശാസനവും കൊണ്ടു പോകുവാൻ ഉദ്ദേശിച്ചതിന്നു് പ്രത്യേകം വല്ല കാരണവും ഉണ്ടോ?"

യുവാ: —"അവിടുത്തെ ഹിതത്തിന്നു് പ്രതികൂലമായി യാതൊന്നും ഇല്ല."

രാജാവു് അല്പനേരം മൌനമായി ഇരുന്നതിന്നുശേഷം അയാളെതന്നെ പോകുവാൻ അനുവദിച്ചു.

ആ സന്ദർഭത്തിലാണു് വിജയസിംഹൻെറ വൃദ്ധപിതാവിൻെറ അപേക്ഷയനുസരിച്ചു് കുലഗുരു അവിടെചെന്നതു്. അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചു് മഹാരാജാവിന്നു് എത്രതന്നെ ഭക്തിയും വിശ്വാസവും ഉണ്ടെങ്കിലും വിജയസിംഹനെക്കുറിച്ചുള്ള അദ്ദേഹത്തിൻെറ, അപേക്ഷയ്ക്കു് അനുകൂലമായ മറുവടി ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. പ്രഥമമായ ഈ പരാജയം മൂലം കുലഗുരു സാമാന്യത്തിലധികം നിരാശയോടെ പിന്തിരിച്ചു.

മഹാരാജാവു് അല്പനേരം ചിന്താഗ്രസ്തനായി ഇരുന്നതിനുശേഷം തൻെറ ആപ്തപരിചാരകനെ വിളിച്ചു ഒരു യാത്രയ്ക്കൊരുങ്ങിക്കൊള്ളുവാൻ നിയോഗിച്ചു.

IV.

മരണശാസനവുംകൊണ്ടു വരുന്ന യുവാവു് നമുക്കു് പരിചയമുള്ള അരണ്യത്തിൽ എത്തിച്ചേരുന്നു. മിക്കതും പഴയ സംഭവം നടന്നസമയത്തു് അതേസ്ഥലത്തുവെച്ചു അതേരൂപത്തിലുള്ള ഒരാൾ കുതിരയുടെ ഗതിയെ നിരോധിച്ചു. പെട്ടെന്നു് അശ്വാരൂഢൻ ശത്രുവിനെ കണ്ടറിഞ്ഞു് അയാളുടെ തലയിൽ ഊക്കോടുകൂടി ഒന്നു് പ്രഹരിച്ചു. തൽക്ഷണം കൃത്രിമമായ താടിയും തലപ്പാവും കെട്ടഴിഞ്ഞു് ഒരു കോമളശരീരം നിലംപതിച്ചു.

ഉത്തരക്ഷണത്തിൽ അശ്വാരൂഢൻ താഴത്തിറങ്ങി പ്രതിയോഗിയെ കുനിഞ്ഞുനോക്കി, ദീർഘമായി നിശ്വസിച്ചുകൊണ്ട്, "ഈശ്വരാ! ഇങ്ങനെയാണോ കലാശം?" എന്ന് പാരവശ്യത്തോടെ മന്ത്രിച്ച് അയാൾ മുഹൂർത്തനേരം ഇതികർത്തവ്യതാമൂഢനായി നിന്നു. പെട്ടെന്ന് അവിടെ വേറെ രണ്ട് അശ്വാരൂഢന്മാർ വന്നു. അവർ മഹാരാജാവും ആപ്തപരിചാരകനും ആണെന്ന് യുവാവിന് പ്രഥമവീക്ഷണത്തിൽ തന്നെ മനസ്സിലായി.

ആ രംഗത്തിന്റെ കാഴ്ചയിൽനിന്നുതന്നെ സംഭവങ്ങളുടെ ഒരു സാമാന്യ ബോധം രാജാവിന് ഉണ്ടാകാതിരുന്നില്ല. ശേഷം സംഗതികളെക്കുറിച്ച് യുവാവുമായി അല്പനേരം സംഭാഷണംചെയ്തതിൽ പിന്നെ സമീപസ്ഥമായി വല്ല സ്ഥലവും ഉണ്ടോ എന്ന് അദ്ദേഹം അന്വേഷിക്കുകയും അവിടങ്ങളിൽ ധാരാളം പരിചയമുള്ള യുവാവ് നിർദ്ദേശിച്ച ഒരു സന്യാസിമഠത്തിലേക്ക് മോഹാലസ്യത്തിൽ പെട്ട മോഹനകളേബരത്തേയുംകൊണ്ട് സഹായികളൊന്നിച്ച് പോവുകയും ചെയ്തു.

V.

മേല്പറഞ്ഞ സംഭവം നടന്നതിന്റെ പിറേറദിവസം പ്രഭാതത്തിൽ വിജയനഗരത്തിലെ കാരാഗൃഹം വല്ലാതെ ഇളകി വശായിരിക്കുന്നു. മഹാരാജാവിന്റെ എഴുന്നള്ളത്ത് പന്തീരടിക്കുമുമ്പായി ഉണ്ട് എന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആപ്തപരിചാരകനിൽ നിന്നും അറിവാൻ ഇടവന്നതാണ് ഇതിന്നു കാരണം. വിജയസിംഹനുള്ള മരണശാസനം യഥാകാലം എത്തിച്ചേരാഞ്ഞതിനാൽ രാജാവു തന്നെ നേരിട്ടു ആ കൃത്യം നിർവ്വഹിക്കുവാനാണ് ഇപ്പോൾ വിജയനഗരത്തിലേക്കു എഴുന്നള്ളുന്നത് എന്നായിരുന്നു ജനതതിയുടെ ഇടയിൽ പ്രസ്താവം. വിജയസിംഹന് ഇതുനിമിത്തമായി പ്രത്യേകം ഒരു ഭാവഭേദം ഒന്നും കണ്ടില്ല. എങ്കിലും തന്റെ പ്രിയപുത്രിയെ കാണുവാനില്ലെന്നുള്ള സന്ദേശവുംകൊണ്ടു ഒരു ഭൃത്യൻ വന്നുചേർന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായ വികാരഭേദം വാചാമഗോചരം ആയിരുന്നു. 'ആപത്തുവരുമ്പോൾ കൂട്ടത്തോടെ" എന്നു ആ ധീരൻ ഒടുവിൽ സമാധാനിച്ചു.

പറഞ്ഞസമയത്തു മഹാരാജാവ് പരിവാരസമേതം അവിടെ എത്തി, കാരാഗൃഹാദ്ധ്യക്ഷനൊന്നിച്ചു വിജയസിംഹന്റെ മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. വിജയസിംഹൻ രാജാവിന് യഥാവിധി ഉപചാരംചെയ്തു. ആ രംഗത്തിന്റെ ഏകാന്തനിശ്ശബ്ദതയെ ഭഞ്ജിച്ചുകൊണ്ടു മഹാരാജാവ് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—

രാജാ:—"വിജയസിംഹനെ ഈ സ്ഥിതിയിൽ കാണുവാൻ ഇടവന്നതിൽ എനിക്ക് വ്യസനമുണ്ട്."

വിജയ:—"നിരപരാധിയായ എന്നേപ്പോലെ അവിടെക്കും കാരാഗൃഹപ്രവേശം വേണ്ടിവന്നതിൽ എനിക്കും വ്യസനം ഉണ്ട്. എങ്കിലും ഈ അവസാനകാലത്തു് അവിടുത്തെ കണ്ടുകൊണ്ടുതന്നെ കണ്ണടയ്ക്കാമെന്നു വിചാരിക്കുമ്പോൾ അല്പം സന്തോഷവും ഇല്ലായ്കയില്ല."

രാജാ:—"എനിക്കു വിരോധമായി ജയമല്ലനെ സഹായിച്ചതു് നിങ്ങളുടെ നിരപരാധിത്വത്തിൻെറ ലക്ഷണമാണല്ലേ?"

വിജയ:—"പ്രഭോ!"—

രാജാവു് ഇടയിൽ തടഞ്ഞുകൊണ്ടു:—

"വേണ്ട. അതിനെക്കുറിച്ചു് നിങ്ങൾക്കുള്ള സമാധാനം ഞാൻ ഗുരുവിൽനിന്നും മററും ധരിച്ചിരിക്കുന്നു."

തത്സമയം വിജയസിംഹൻെറ മരണസന്ദേശവാഹിയായ നമ്മുടെ യുവാവു് ഒരു യുവതിയോടു കൂടി ആ മുറിയിൽ എത്തി. വിജയസിംഹൻ വിസ്മയഭരിതനായി. ആഗതയായയുവതി വിജയസിംഹൻെറ പുത്രിയായിരുന്നു.

"ഗോസായിവേഷവും പാതിരക്കള്ളൻെറ പ്രവൃത്തിയും അന്യോന്യം വിരുദ്ധമാണെന്നതിരിക്കട്ടെ. ഒരിക്കൽ പററിച്ചതുപോലെ പിന്നേയും പററിക്കാമെന്നുദ്ദേശിച്ചതു് അവിവേകമല്ലേ? എന്നു മകളോടു ചോദിക്കു" എന്നിങ്ങനെ മഹാരാജാവു് മന്ദഹാസപൂർവ്വം വിജയസിംഹനോടു പറഞ്ഞു.

കാര്യസ്വഭാവം പൂർണ്ണമായി മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കാതെ കുഴങ്ങുന്ന വിജയസിംഹനെ നോക്കി രാജാവു വീണ്ടും പറഞ്ഞു. "ഗുരുമുഖത്തിൽനിന്നു് അറിഞ്ഞപ്രകാരം നിരപരാധിയായ നിങ്ങളെ വിടുവിക്കുവാൻ ഞാൻതന്നെ മരണശാസനവും കൊണ്ടുപോന്ന ഈ യുവാവിനെ അനുഗമിക്കുകയും ഇയാളിൽനിന്നു് രാജശാസനം തട്ടിപ്പറിക്കുവാൻ നിങ്ങളുടെ പുത്രി ശ്രമിക്കുന്നതു് നേരിട്ടു കാണുകയും ചെയ്യാതിരുന്നെങ്കിൽ പിതൃഭക്തി ഒരു അബലയെ ഏതാദൃശകൃത്യങ്ങൾക്കു പ്രേരിപ്പിക്കുമെന്നു ഞാൻ ഒരിക്കലും വിശ്വസിക്കയില്ലായിരുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള ധീരകൃത്യത്തിന്നു് തുനിയുന്ന ഒരുവളുടെ പിതാവു് അപരാധിയായിരുന്നാൽ കൂടി മാപ്പിന്നു് അർഹനാണു്. നിങ്ങൾക്കു് സംഭവിക്കാമായിരുന്ന ആപത്തിൽകൂടി നിങ്ങളുടെ കുടുംബത്തെ ആവുന്നവണ്ണം രക്ഷിക്കേണമെന്നു് ഉദ്ദേശിച്ചു പുറപ്പെട്ട ഈ യുവാവൊന്നിച്ചു് ഇതാ നിങ്ങളുടെ പുത്രിയെ തിരികെ കൈക്കൊള്ളുക! നിങ്ങളെ ഞാൻ നിരപരാധിയായി വിട്ടിരിക്കുന്നു."

സന്തോഷപാരവശ്യം, സന്താപപാരവശ്യത്തേക്കാൾ, ദുസ്സഹമാണെന്നു വിജയസിംഹനു് അപ്പോൾ അനുഭവപ്പെട്ടു.

തിരുനാൾമംഗളം.

(പി. ശങ്കരൻനമ്പ്യാർ, എം. എ.)

ശ്രീ "കന്യാഹസ്സു"ദീപ്തം, ശ്രിതവിബുധവരിവസ്യയാ
സുപ്രസന്നം,
പാകംപോൽപൂർണ്ണവേദാലയപതികരുണാതൈല
ധാരാഭിരാമം,
ആകല്പം മേല്ക്കുമേലുജ്ജ്വലമുയരുമമോഘായുരാ
രോഗ്യവർത്ത്യാ-
സാകം ഗോശ്രീശദീപംവിലസതുവിമലംവിത-
വാതാഭിഘാതം!

II

(കുററിപ്പുറത്തു കേശവൻനായർ.)

അറുപതുമാറുംതിരുവയസ്സാകും
നറുമലർ കൊണ്ടുചമച്ചമാലയിൽ
പതിവുപോലെയിശ്ശരത്തിലും വാടാ-
പ്പൂതുമലരൊന്നുതൊട്ടുത്തുഹസ്തത്താൽ
ത്രയീവിദിതയാമുഷാദേവി പൂർണ്ണ-
ത്രയീശഭക്തനു നൃപനുചാർത്തുന്നു.
മഹാമഹസ്വിയായ് മനസ്വിയായ് ഗോശ്രീ-
മഹീമിഹിരനായ് പുകഴുമിന്നൃപൻ
ഇനിയുമീവിധംതുടനുഷാദേവി
കനിഞ്ഞുനീട്ടുന്നമനോജ്ഞമാലയാൽ
അനന്തസൌഖ്യവുമനന്തഭാഗ്യവു
മനന്തരായമിങ്ങനുഭവിച്ചേവം
അനന്തയെക്കാത്തുവസിക്കുവാനെന്നു
മനന്തശായിതാനനുഗ്രഹിക്കേണം.

പ്രസാധകക്കുറിപ്പുകൾ.

വിദ്യാരംഭം.

കാലം തെളിഞ്ഞു. വിജയദശമി, അല്ലെങ്കിൽ, വിദ്യാരംഭദശമി, അതിൻെറ അതിപ്രാചീനമായ മഹിമയെ പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു വീണ്ടും ആവിർഭവിച്ചു. അനേകായിരം വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പു, ദ്വാപരയുഗത്തിന്നും മുമ്പു, ത്രേതായുഗത്തിൽ കിഷ്കിന്ധയിൽ വെച്ചത്രേ നവരാത്രിവ്രതത്തെ പുരസ്കരിച്ചു വന്നുചേന്ന ഈ സുദിനം ആദ്യമായി പുരാണം വായനക്കാരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെടുന്നതു്. നാരദൻ ഉപദേശിച്ച ഈ വ്രതം രാമൻ കിഷ്കിന്ധയിൽവെച്ച് ആദ്യമായി അനുഷ്ഠിക്കയും, അതിൻെറ ഫലമായി ആ മഹാപുരുഷനു രാവണനിഗ്രഹം സുകരമായിത്തീരുകയും ചെയ്തതായി പുരാണം ഘോഷിക്കുന്നു. അനന്തരം, ദ്വാപരയുഗത്തിൽ, ആ യുഗത്തിലുണ്ടായിരുന്ന വില്ലാളികളിൽ അദ്വിതീയനായിരുന്ന അർജ്ജുനനും, ഇതേ വിജയ ദശമി ദിവസം തന്നെയാണു, മഹാഭാരത യുദ്ധനാടകത്തിൻെറ നാന്ദിയായ ഗോഗ്രഹണത്തിനു പുറപ്പെട്ടതെന്നു കാണുന്നു. നിബിഡമായ അന്ധകാരത്തിൽ നിന്നു ലോകത്തെ രക്ഷിക്കുന്ന ഏകജ്യോതിസ്സാണല്ലോ ജ്ഞാനം. ഈ ജ്ഞാനം വിദ്യാസ്വരൂപിണിയായ ദേവിയുടെ കടാക്ഷത്താലല്ലാതെ ലഭിപ്പാൻ മാർഗ്ഗമില്ല. ഭൂതകാലചരിത്രം ഓരോന്നും വിദ്യാവൈഭവത്തിൻെറ ഓരോതരത്തിലുള്ള പ്രശംസകളാണ്. "വിദ്യാധനം സർവ്വധനാൽ പ്രധാനം" എന്ന ആപ്തവാക്യത്തിനു പ്രതിക്ഷണം മാററു കൂടിയാണല്ലോ വരുന്നതും. ഹിന്തുക്കൾ കൊണ്ടാടിവരുന്ന വ്രതങ്ങളിൽ നവരാത്രിപോലെ സർവ്വസാധാരണമായും സർവ്വപ്രധാനമായും മറെറാന്നും തന്നെയില്ല. ഇതിന്നുള്ള കാരണമെന്താണ്? വിദ്യാരംഭം അതിൻെറ ഒരുവലിയ ചടങ്ങായിരിക്കുന്നതുതന്നെ. എന്നാൽ ഇതു് ഏറ്റെപ്പെട്ടകാലത്തെ സ്ഥിതിക്കും ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതിക്കും തമ്മിൽ വളരെ അന്തരമുണ്ടു്.

"മുന്നംവൃക്ഷാനിറഞ്ഞുള്ളവിടെയതുകുറ-
ഞ്ഞും,കുറഞ്ഞുള്ളഭാഗേ
നിന്നീടുന്നുനിറഞ്ഞും, പുഴകൾപുളിനമായ്
പണ്ടൊഴുക്കുള്ളദിക്കിൽ,
അന്നെന്നോ പണ്ടുകണ്ടുള്ളൊരുവനമിതു
തോന്നുന്നുമേവേറെയൊന്നാ-

യെന്നാലിപ്പവൃത്തത്തിൻസ്ഥിതികളതിയുതാ-
നെന്നുറപ്പിച്ചിട്ടുന്നു."

എന്നു പണ്ടു പഞ്ചവടിയെക്കുറിച്ചു സംശയിച്ചതുപോലെ ആ രാമായണ കഥാപുരുഷൻ ഇനിയൊരിക്കൽ ഇങ്ങോട്ടുവരുന്ന പക്ഷം ഈ രാജ്യത്തെക്കുറിച്ചും സംശയിച്ചുപോകും. എന്നാൽ അതു നവരാത്രിക്കാലമാണെങ്കിൽ "അതിതുതാൻ" എന്ന ബോധത്തോടുകൂടെത്തന്നെ അദ്ദേഹം മടങ്ങുമായിരിക്കും. കാലപ്രവാഹത്തിൽ ഇതും ഒലിച്ചുപോകയില്ലെന്നു ആക്കും പറവാൻ കഴികയില്ല. ഏതായാലും വിജയഹേതുവായ ആ വിദ്യാരംഭവ്രതം ഇക്കൊല്ലവും കഴിഞ്ഞു എന്നുള്ളത് നിശ്ചയം തന്നെ.

ഭാഷാരംഭം.

അടുത്തു കഴിഞ്ഞ വിദ്യാരംഭത്തിനു ശേഷം പുറപ്പെടുന്ന ഈ ലക്കത്തിൽ "വിദ്യാരംഭം കരിഷ്യാമി സിദ്ധിർഭവതു മേ സദാ" എന്ന പ്രാർത്ഥനയോടുകൂടിയാണ ഭാഷയും ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. രാമാദികളുടെ ചരിതം പ്രമാണമായി കരുതുന്ന പഴമക്കാരാരും തന്നെ ഇതിന്റെ ഭാവി വിജയത്തെക്കുറിച്ചു സംശയിക്കപോലും ചെയ്കയില്ല. എന്നാൽ ഈ വിശ്വാസം കുറെ അലൌകികമെന്നു വിചാരിക്കുന്ന പുതുമക്കാരുമുണ്ടാവാം. അവരും ഭാഷാരംഭം ഒരു സുമുഹൂർത്തത്തിൽ തന്നെയാണെന്നു സമ്മതിക്കുന്നതിനു മറെറാരു സംഗതിയുണ്ട്. മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലെ തിരുനാൾ പ്രമാണിച്ചുള്ള പ്രതിയാണ ഇതിന്റെ പ്രഥമരംഗം. ഇങ്ങിനെ ഏതുവഴിക്കു നോക്കുമ്പോഴും ഏതുതരത്തിൽ പെട്ടവക്കും ഇതിൽ ആശംസിക്കു വകയുള്ളൂ.

പുഷ്പകാലം

(മേലങ്ങത്തു അച്യുതമേനോൻ.)

സരാഗമാരാമലതാഗണങ്ങ-
ളാദിത്യനാൽ ചുംബിതമായിതെങ്ങും;
മഞ്ഞിൻകണം മഞ്ജുളകുഡ്മളത്തിൽ
മാണിക്കമായിടിനകാലമായി.

മരുല്ലളൽപ്പല്ലവപാണികൊണ്ടു
മരന്ദമേന്തും മലർചിന്നിനിളെ
വസന്തദേവാഗമമാദരിച്ചു
വാരുററവാസന്തികാംവാടിതോറും.

കണ്ണേം കരാംക്കാമ്പുമതാ! കവന്നു
വിടന്നുകാണ്മൂ പനിനീർപ്രസൂനം:
ഇതാണുഷസ്സിൻനിധി-പുഷ്പലോക
സിംഹാസനസ്ഥാനമിതിന്നുതന്നെ.

ഹേവഷമേ! പൂക്കിതുനീതരത്തിൽ
പൂക്കാലമാംനിന്നുടെയൌവനത്തിൽ
തൈത്തെന്നൽചുററീടുവതീവിശേഷം
വിളംബരം ചെയ്യതിന്നായിരിക്കാം.

കുന്നിൻതലപ്പാ ചെരിവിൻനിരപ്പും
കുളിത്ത താഴ്വാരവുമൊന്നുപോലേ
കൌതുഹലംപൂണ്ടിത! പുഷ്പകാലം
തൻകൂത്തരങ്ങാക്കിവിളക്കിവിണ്ടും !

ഐച്ഛികവൃത്തി.

(കെ. ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ ബി. എ., ബി. എൽ.)

"ഹോബി" എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് വാക്കിൻെറ അത്ഥം ശരിയായ കുറിക്കുന്നതിന്നു മലയാളത്തിൽ തക്കതായ വല്ല വാക്കും ഉണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. ഏതായാലും അതിന്നു പകരമായിട്ടാണ് "ഐച്ഛികവൃത്തി" എന്ന ഈ തലവാചകം നില്ക്കുന്നതു്. ഒരാാം തൻെറ കാലക്ഷേപത്തിന്നായി നിയമേന ചെയ്യുവരുന്ന വേലയ്ക്കുശേഷം ഇടയ്ക്കിടെ കിട്ടിവരുന്ന വിശ്രമാവസരങ്ങളിൽ അയാളുടെ വാസനയ്ക്കോ പരിചയഭേദത്തിന്നോ അനുസരിച്ചു സ്വേച്ഛയാ ചെയ്യുവരുന്ന സഫലമായ തൊഴിലെന്നാണ് "ഐച്ഛികവൃത്തി"ക്കു ഞാൻ സങ്കല്പി

കുന്ന അൎത്ഥം. ഇതിൽ വാസനയുടെ അപരിഹാൎയ്യമായ ഒരു പ്രേരണ മുമ്പിട്ടു നില്ക്കുന്നതിനാൽ ഇത്തരം തൊഴിലിനു "വാസനാവൃത്തി" എന്നും പേരിടാവുന്നതാണ്.

പ്രവൃത്തിരൂപമായി ക്രമപ്പെടുത്തി വന്നിട്ടുള്ള ഒരാളുടെ അദ്ധ്വാനശീലം മടിയും മന്ദതയും നശിപ്പിച്ചു സന്തോഷകരമായും ഉപയോഗപ്രദമായും ഉള്ള ഏതെങ്കിലും തൊഴിലിൽ അയാളെ ഏൎപ്പെടുത്തുന്നു. മന്ദബുദ്ധികൾക്കു ദുഷ്കരങ്ങളായ പല വിശിഷ്ടകൃത്യങ്ങളും ബുദ്ധിമാന്മാർ അവരുടെ വിശ്രമാവസരങ്ങളിൽ നിൎവ്വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. വെറുതെ ഇരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഒരുവനു വിശ്രമഫലം ഉണ്ടാവുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, ഒരേ സമയത്തു മനസ്സിനേയും ദേഹത്തേയും കെടുത്തുന്ന മനോരാജ്യം ബാധിച്ചു പലപ്പോഴും അയാളെ ദുൎമ്മാൎഗ്ഗങ്ങളിലേക്കു നയിക്കയും ചെയ്യുന്നു. പന്തുകളി, ചതുരംഗം, ശീട്ടുകളി മുതലായവയിൽ ഏൎപ്പെടുകയോ ഉത്സവാദി കാഴ്ചകൾ കണ്ടു രസിക്കയോ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടും മനോരാജ്യം കൊണ്ടുണ്ടാവുന്ന ദോഷങ്ങളെ പരിഹരിക്കാമെങ്കിലും, ഇതെല്ലാം കേവലം നേരംപോക്കുകളെന്നല്ലാതെ സഫലങ്ങളായ തൊഴിലുകളെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. അവ ഐച്ഛികവൃത്തികളിൽ പെടുന്നതുമല്ല.

ഐച്ഛികവൃത്തിയുടെ മുഖ്യമായ ഉപയോഗം ദേഹത്തേയും മനസ്സിനേയും ഒരുപോലെ പോഷിപ്പിക്കുകയാണ്. അധികമായ മനോവ്യാപാരത്തെ ദേഹാദ്ധ്വാനംകൊണ്ടും അധികമായ ദേഹാദ്ധ്വാനത്തെ മനോവ്യാപാരംകൊണ്ടും ക്രമപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയും. ദേഹാദ്ധ്വാനം ചെയ്തു നിത്യവൃത്തി കഴിക്കുന്നവൎക്കു പുസ്തകപാരായണം മുതലായി മനസ്സിന് ആയാസം ഉണ്ടാക്കുന്ന പ്രവൃത്തികളും, അതുപോലെതന്നെ മനോവ്യാപാരികൾക്കു തോട്ടപ്പണി മുതലായി ദേഹാദ്ധ്വാനകരങ്ങളായ തൊഴിലുകളും ഗുണപ്രദങ്ങളാകുന്നു.

മടിയന്മാരായ പലരും വിശ്രമമെന്ന വ്യാജേന വല്ല വെറുംവിനോദങ്ങളിൽ ഏൎപ്പെട്ടു സമയം വ്യൎത്ഥമാക്കിക്കളയുന്നു. തനിക്കു ഇഷ്ടമായ എന്തെങ്കിലും ഒരു തൊഴിൽ വിശ്രമാവസരങ്ങളെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തേണ്ടതിന് ഏവനും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്. കവിത, അല്ലെങ്കിൽ ഗ്രന്ഥനിൎമ്മാണം, ചിത്രമെഴുത്തു, സംഗീതം, തോട്ടപ്പണി, കൈവേലകൾ, ചില്ലറ യന്ത്രപ്പണികൾ, നൂൽ നൂൽക്കൽ,

നെയ്ത്ത് എന്നിങ്ങിനെ പലതും തരംപോലെ ഐച്ഛികവൃത്തിയായി സ്വീകരിക്കാവുന്നതാണ്. ഇനിയും, ഐച്ഛികവൃത്തിക്കാരുടെ ഇടയിൽ പലതരം ചിത്രശലഭങ്ങൾ, തപാൽ മുദ്രകൾ, തീപ്പെട്ടി മുതലായവ ശേഖരിക്കുന്ന ഒരു തരക്കാർ ഉണ്ട്. ഇത്തരം തൊഴിലുകൾ മദ്ധ്യമങ്ങളും, വഴിയിലുള്ള കമ്പിക്കാലുകളും വിളക്കുകാലുകളും എണ്ണുക, തെക്കുവടക്കു നടന്നു മററുള്ളവരുടെ അററകുററങ്ങളും അങ്ങാടി വർത്തമാനങ്ങളും ശേഖരിച്ചും അത്യാവശ്യം കെട്ടിച്ചമച്ചും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുക എന്നിവയൊക്കെ അധമങ്ങളുമാകുന്നു.

ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണം നിത്യത്തൊഴിലല്ലാത്ത പലമഹാന്മാരും സാഹിത്യത്തിൽ പ്രഥമസ്ഥാനം അർഹിക്കുന്ന പല വിശിഷ്ടപുസ്തകങ്ങളുടെയും കർത്താക്കളാകുന്നു. സ്വകൃത്യങ്ങളിൽ നിന്നു ഒഴിവുള്ള സമയങ്ങളിൽ എഴുതപ്പെട്ടവയാണു "സീസരുടെ കമ്മെൻററ്റിസ്" (Caesar's Commentaries) മുതൽ ബാലഗംഗാധരതിലകരുടെ "ഗീതാരഹസ്യം" വരെ പല വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങളും. മൂന്നാം നെപ്പോളിയൻ സീസരുടെ ജീവചരിത്രം എഴുതിയതും അദ്ദേഹത്തിൻെറ വാസനാവൃത്തിയുടെ ഫലമാകുന്നു. ജോൺബനിയനെ തൻെറ മതപ്രസംഗത്തിന്നും, ഡിഫോവിനെ തൻെറ രാഷ്ട്രീയ കൃത്യങ്ങൾക്കും മാത്രമായി അനുവദിച്ചു വിട്ടിരുന്നെങ്കിൽ 'പിൽഗ്രിംസ പ്രോഗ്രസ്' (The 'Pilgrim's Progress') 'റോബിൻസൺ ക്രൂസൊ' (The 'Robinson Crusoe') മുതലായ എതാനും വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷുഭാഷക്കു നഷ്ടമാകുമായിരുന്നു.

നമ്മുടെ ഇടയിലും ഐച്ഛികവൃത്തികൊണ്ട് ശാശ്വതമായ കീർത്തിക്കും പിൻഗാമികളുടെ കൃതജ്ഞതക്കും പാത്രമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള പലരും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. വിക്രമാദിത്യൻ, ഭോജരാജാവ്, ഹർഷൻ മുതലായവർ അവരിൽ ചിലരാണ്. വിക്രമാദിത്യൻ തൻെറ സദസ്യരായിരുന്ന കാളിദാസാദിനവരത്നങ്ങളെ ആ വിധം പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു സാഹിത്യപരമായ ഐച്ഛികവൃത്തിയിൽ ഏപ്പെട്ടിരുന്നില്ലെങ്കിൽ സംസ്കൃതഭാഷയിൽ ഇന്നു കാണുന്നിടത്തോളം മഹത്തരങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമായിരുന്നുവോ? 'ഭോജചമ്പു' അല്ലെങ്കിൽ 'രാമായണചമ്പു' ഭോജരാജാവിൻെറ ഐച്ഛികവൃത്തിയുടെ ഫലമല്ലേ? 'രത്നാവലി' 'പ്രിയദർശിക,' 'നാഗാനന്ദം' എന്നീ നാടകത്രയംകൊ

ണ്ടല്ലാതെ തൻെറ രാജ്യഭരണവൈഭവം കൊണ്ടാണോ ഇന്നു ഹഷ്‌ൻെറ പേർ നമ്മുടെ ഭക്ത്യാദരബഹുമാനങ്ങൾക്കു പാത്രമായിരിക്കുന്നതു്? സ്വാതി തിരുനാൾ മഹാരാജാവിൻെറ ഭാഷാപാണ്ഡിത്യമോ ഭരണനൈപുണ്യമോ അദ്ദേഹത്തിൻെറ കീത്തി ഇന്നും നിലനിത്തി വരുന്നതു?

പുരാതനായ ദേശബന്ധുദാസ് തൻെറ നിത്യവൃത്തിയിൽനിന്നു ഒഴിവുള്ള സമയത്തെല്ലാം രാഷ്ട്രീയ വിഷയത്തിലും സാഹിത്യത്തിലും ശ്രമപ്പെട്ടു വന്നിരുന്നു. ദേശഭക്തനായ ഒരു യഥാത്ഥ രാഷ്ട്രീയ നേതാവിൻെറ നിലയിലും 'സാഗരസംഗീതാ'ദി ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കത്താവിൻെറ നിലയിലും ആണ് അദ്ദേഹത്തിൻെറ പേർ അധികം ലോകവിശ്രുതമായിത്തീന്നിട്ടുള്ളതു്. കേരളവമ്മ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ വീണവായനയിലും, ലക്ഷ്യവേധനവിദ്യയിലും അസാമാന്യമായ വൈദഗ്ദ്ധ്യം നേടിയതും വിക്ടോറിയാ മഹാറാണി ചിത്രമെഴുത്തു് അഭ്യസിച്ചതും അവരുടെ വിശ്രമാവസരങ്ങളിലായിരുന്നു.

തനിക്കു് എളുപ്പമായി ചെയ്യാൻ കഴിയുന്ന എത്ര പണികളാണു മടിയന്മാക്കു പരാശ്രയംകൊണ്ടു മാത്രം നിവ്വഹിക്കാൻ സാധിക്കുന്നതു്! അഭിമാനംകൊണ്ടു തങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തി മററുള്ളവരെ ഏല്പിച്ച് ഒടുവിൽ പരാധീനന്മാരായി എത്രപേർ കുഴങ്ങുന്നു! റോമായിലെ പൌരജനങ്ങൾ അതുവരെ തങ്ങൾതന്നെ ചെയ്തുവന്നിരുന്ന പ്രവൃത്തികൾ അടിമകളെക്കൊണ്ടു ചെയ്യിച്ചു തുടങ്ങിയ മുതൽക്കായിരുന്നു ആ പ്രൌഢസാമ്രാജ്യത്തിൻെറ അധഃപതനം തുടങ്ങിയതത്രെ! പ്രവൃത്തിയെടുക്കുന്നതു ഹീനമൊ? എഡ്വേർഡ് ചക്രവത്തി അദ്ദേഹത്തിൻെറ പഴയ ചെരിപ്പുകൾ അന്യനെക്കൊണ്ടു തുന്നി നന്നാക്കിക്കാറുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഐച്ഛികവൃത്തികളിൽ തത്പരന്മാരായിട്ടുള്ളവർ അനായാസേന സ്ഥിരോത്സാഹികളായും, ഉപകാരപ്രദങ്ങളായ തൊഴിലുകൾ ശീലിച്ചു സ്വന്തം ആവശ്യങ്ങൾ തന്നത്താൻ നിവർത്തിച്ച് ഒരുവിധം സ്വതന്ത്രന്മാരായും തീരുന്നതാണ്. വിദ്യാത്ഥികൾ ഒഴിവുള്ള സമയങ്ങളിൽ പല ഉപയോഗമുള്ള പ്രവൃത്തികളും പരിശീലിച്ചു മേലാൽ തങ്ങൾക്കും മററുള്ളവക്കും ഉപകാരമുള്ളവരായിത്തീരാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടതാണ്. ഇതുതന്നെയാണു ബോയ് സ്കൌട്ട് ഏപ്പാടിൻെറ (Boy Scout Movement) ഉദ്ദേശവും. ഈ ഉദ്ദേശനിവൃത്തിക്കുവേണ്ടി പല സദ്വിഷയങ്ങളും സ്കൌട്ട് അധികൃതന്മാർ ക്രമപ്പെടുത്തിവെച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ചെത്തുപണി, കൊത്തുപണി, ചിത്രപ്പണി, തോട്ടപ്പണി, വൈദ്യാ ജ്യോതിഷം, ഛായയെടുക്കൽ, പാചകം, സംഗീതം, കരകൌശലങ്ങൾ ഇത്യാദി മനഃസംസ്കാരത്തിനും ആരോഗ്യത്തിനും പററിയ വിധം അഭിരുചിപോലെ കുട്ടികൾക്ക് തിരഞ്ഞെടുക്കാവുന്നതാണ്. ബോയിസ്സ്കൌട്ട്കാർ ഹാൻഡിക്രാഫ്ട്ട്സ് (Handicrafts) അല്ലെങ്കിൽ കരകൌശലങ്ങൾ എന്നു സാമാന്യേന പറഞ്ഞുവരുന്ന പല പ്രവൃത്തികളും, കാലാവസ്ഥയ്ക്കു യോജിച്ചതും ഏററവും ഉപയോഗപ്രദവും ആയ നൂൽനൂൽക്കൽ, നെയ്ത്ത് എന്നീ വേലകളും; പ്രാചീനചരിത്രാന്വേഷണം മുതലായതും, ഐച്ഛികവിഷയങ്ങളായി സ്വീകരിച്ചുകൊള്ളാവുന്നതാണ്.

നിത്യമായ തൊഴിൽവിട്ടു തനിക്ക് താല്പര്യമുള്ള മററു യാതൊരു പണിയും ഇല്ലാത്ത ആളുകൾ എത്രയോ ചുരുക്കമാണെന്നും, എന്നാൽ അധികം ആളുകളും അവരുടെ ഐച്ഛികവൃത്തിയെ വേണ്ട പോലെ പ്രവൃത്തിരൂപമാക്കുക മാത്രം ചെയ്യാത്തതാണെന്നും സൂക്ഷ്മമായി നോക്കിയാൽ കാണാവുന്നതാണ്. മന്ദബുദ്ധികളെ സ്ഥിരോത്സാഹികളും അത്യദ്ധ്വാനികളെ അരോഗദൃഢഗാത്രന്മാരുമാക്കി, ദേഹത്തേയും മനസ്സിനേയും ഒരുപോലെ പോഷിപ്പിച്ചു, ജീവിതക്ലേശങ്ങളെ നിശ്ശേഷം വിസ്മരിപ്പിച്ചു, പ്രയോജനമുള്ള പ്രവൃത്തിരൂപത്താൽ ശൂന്യമായ മന്ദതയേയും മടിയേയും നശിപ്പിച്ചു, ജീവിതോദ്ദേശം പൂർത്തിയാക്കുന്നതിനുതകുന്ന ഇത്തരം വിഷയങ്ങളിൽ സകല ജനങ്ങളും പ്രത്യേകിച്ചു വിദ്യാർത്ഥികളും പ്രവേശിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

മട്ടുമാറി.

(ടി. എം. നടേശമേനോൻ. S. I. C.)

"ഉത്തൻ"—ആ പ്പെരിങ്കള്ളൻ പകൽനേരത്തുപോലും
മർത്ത്യൻെറ നേത്രങ്ങളിൽ ക്ഷുരിരുളേററുന്നവൻ,
കക്കുവാനിതാ കൂസൽകൂടാതെ പോയിട്ടുന്നു,
ഉപാക്കററാലയന്‍ഡോ സ്വർഗ്ഗവും നരകവും

കെട്ടിവെച്ചുള്ളോർ തൻെറ പൂത്തുള്ള പണമെല്ലാം
കട്ടത്തിയാളുംവാളാം പിഞ്ചരികയിളക്കിയാൽ,
അവൻതൻ കാലടിയിൽ തന്നത്താൻ വന്നുവീഴും;
ഭവനച്ചുമരുത്തൻ തേങ്ങപോൽ തുരന്നിട്ടും.
പാതവക്കത്തുനില്ക്കും പാവത്തെ മിരട്ടുവാൻ
പാതിമിശയെ മുറുക്കിടുന്ന 'പൊല്ലീസ്സമേ'
ഉത്തനെക്കണ്ടാൽ കണ്ണുമടച്ചു 'പറന്നിട്ടും'
സത്യമാണെന്നും, കയ്യൂക്കുള്ളവൻ കാര്യക്കാരൻ!
രാപ്പിശാചിക കള്ളൻതൻസഖി, വിടത്തിയൊ-
രാപ്പടന്നുള്ളോരിരുൾ മൂടിയാലുടൽമൂടി,
ചോരണത്തിനുമാത്രമല്ലെന്തും പ്രവൃത്തിപ്പാ-
നാരംഭിച്ചിതാ നടകൊള്ളുന്നു മഹാപാപി.
നട്ടെല്ലുപൊട്ടുംവരെ, യന്ന്യനുകമ്പിട്ടാരോ
കഷ്ടമെ! നേടിവെച്ച ധനത്തെ,—തജ്ജീവനെ,
നിമിഷംകൊണ്ടു തട്ടിപ്പറിച്ചു പന്താടുന്നു,
സമസ്തനിന്ദ്യർ, നരകത്തിനും വേണ്ടാത്തുള്ളോർ!!
ആരുവാ, നിതാരുവാ? നിങ്ങോട്ടു നോക്കിടുവിൻ,
നാരായണൻതൻ തിരുനാമങ്ങൾ ചൊല്ലിടുന്നു.
ഈ മഹാൻ പാപാത്മാക്കൾതൻ കൂടാം ധരണിയെ
ശ്രീമയമാകും പുണ്യവൈകുണ്ഠമാക്കിടുന്നു.
സന്ന്യാസിയേകൻ—അങ്ങോക്കെന്തിനു വീടും നാടും?
ധന്യാത്മാവഹോ, വെറും നിലത്തിലമരുന്നു!
താടിയും മുടിയും പൂണ്ടെത്രപേർ, 'പട്ടാപ്പകൽ-
ക്കേടികൾ' സന്ന്യാസിമാരെന്നോതിനടക്കുന്നു,
അവരാക്കാപട്യത്താൽ സത്യത്തിൻ മുഖത്തിങ്കൽ,
ദിവസംതോറും കരിയരച്ചു തേച്ചിടട്ടെ;
എന്നാലെന്തി, വന്ദ്യനെപ്പോലുള്ളോർ ലോകത്തിനു
ധന്യമാം ധർമ്മമാർഗ്ഗം സ്പഷ്ടമായ് കാട്ടിടുന്നു.

പെട്ടെന്നു മുമുക്ഷുവെ ബ്ബന്ധിച്ചുകൊണ്ടാൻബലാൽ-
കട്ടിക്കാരിരുമ്പൊക്കം കൈകൊണ്ടിട്ടാരോമൂഢൻ.
സന്ന്യാസിയോതി, "യാരിതെന്തിനായ് തുടരുന്നി-
തന്ന്യനെയന്ന്യായമായ് ദ്രോഹിച്ചിട്ടുകയെന്നൊ?"
ഉത്തന്നു ചെന്തിപ്പൊരി പറന്നു കണ്ണി, ലാഞ്ഞു-
കുത്തുവാന്തരുംകത്തി, യിരുട്ടിൽ കസവിട്ടു.
സാധു, വായുധംകണ്ടു കുലുങ്ങി ലായാളൊന്നും
ബാധിയ്ക്കാത്തുള്ളതപഃ കവചം മെയ്യിൻപൂണ്ടോൻ?

* * * * * *

കാര്യമൊക്കയുംക്ഷണ മവസാനിച്ചുകാങ്കെ!
കാലിൽവീണത്തൻഭിക്ഷുവയ്യ●ന ക്കുപ്പിട്ടുന്നു.
ഏററവും വിനീതനായുരച്ചാനവൻ, "എൻെറ
കുററങ്ങൾ പൊറുത്തരുളേണമെ! ഗുരോ! ഭവാൻ.
ഞാനങ്ങെയ്ക്കുന്നുംശിഷ്യൻ എൻെറയാന്ധ്യത്തിനായി
ജ്ഞാനമാം നിവാപനി രമ്പോട്ടു നല്ലേണമെ."
ഉത്തനെയനുഗ്രഹമാത്രത്താൽ മഹാത്മാവു,
ശുദ്ധനാക്കിത്തൻശിഷ്യ സ്ഥാനത്തെ യവന്നേകി.
ഏതൊരു ശക്തികൊണ്ടോ കാകോളകുംഭത്തിനെ
യേകമാത്രയാൽസുധാ കുംഭമായ് മാററിഭവാൻ,
ആയതിന്നിതാമഹാ സന്ന്യാസിൻ! നമസ്കാര-
മായതിന്നിതാമഹാ സന്ന്യാസിൻ! നമസ്കാരം.

കൊയ്ത്താററായപാടം

(പി. കെ. സി. പരമേശ്വരൻനമ്പൂരി. J. I. C.)

1

വിമലദ്രവിണാഭ കോലുമദ്ദ്യൽ-
കമലോല്ലാസി കരങ്ങളേൽക്കയാലേ

കുമനിയതപൂണ്ടു കണ്ണിനേററം
പ്രമദം ചേൎപ്പൊരു പാടമുണ്ടുകാണ്മു !!

2

കതിരോൻെറ കതിൎക്കുലങ്ങളെല്ലാം
കതിരാൽ മോടികലൎന്ന നെൽക്കുലങ്ങൾ
ഇതിലൂടെ ഗമിപ്പവക്കുചേൎപ്പൂ
ഗതിവിഘ്നം സ്വവിലാസ വൈഭവത്താൽ

3

പുലൎകാലമണഞ്ഞുവെങ്കിലും ഹാ
ചിലനെല്ലുണ്ടിത പിന്നെയും കിടപ്പൂ
നിലവിട്ടിര വേറെവായനസ്ഥായ്-
ചിലവാക്കും ചിലബാലരെന്നപോലെ

4

ഒരുവേളമഹാന്ധകാരഭൂത-
പ്പെരുവായസ്ഥകമാണ്ട ഭൂതലത്തെ
ഒരുമട്ടവിടത്തിഭാനുമാനെ
പ്പൂരുഭക്ത്യാ പ്രണമിപ്പതായിരിക്കാം

5

അരിയെത്തലയിൽ കരേററിവെച്ചാൽ
പ്പരിതാപം ഫലമെന്ന തത്വമിപ്പോൾ
അരിയാനണയുന്ന കൊയ്ത്തുകാരെ
പ്പരിചിൽ കണ്ടൊരിവസ്ഥബോദ്ധ്യമായി

6

ഗളനാളമരത്തിടാൻവരുന്നോ-
രളവഗ്ഘാതുക ഘോരദംശനത്താൽ
ഇളതാം പുലർവായു വീയിടുമ്പോ-
ളിളകും നെല്ലുകൾ ഭീതിയാൽവിറപ്പു.

7

പ്രണമിച്ചു ഹിമച്ഛലേനകണ്ണീർ
ക്കണമിററിററപൊഴിച്ചു,വെങ്കിലും ഹാ!
തുണകിട്ടിയതില്ല: നെല്ലുലത്തെ
ഗ്ഘൃണവിട്ടായവർ കൊയ്യുവാൻ തുടങ്ങി.

8

അല്ലേ! ദുഷ്ടമനുഷ്യ! നിഷ്ഠുരമഹാ-
പാപിൻ! ദയാശീലനാ-
യില്ലേ, നിന്നോടുതുല്യനെന്നദുരഹം-
കാരം നിനക്കില്ലയോ?
കില്ലേതും ഹൃദി തോന്നിടാതെ പരരെ
ത്തൻകുക്ഷിപൂർത്തിക്കഹോ!
കൊല്ലേണ്ടുന്നതിനെത്ര ദുഷ്ടത നിന-
ക്കുണ്ടാകണം ദുർമ്മതേ!

9

പരപീഡനരതരാമീ-
നരകീടങ്ങൾക്കു തൃപ്തി വരുവാനായ്
മരണം കളിയായ് കരുതും
വരശാലികൾ നിങ്ങൾ ധന്യ ധന്യരഹോ!

ഒററശ്ലോകം.

(ടി. രാമൻകുട്ടിമേനോൻ, ബി. എ.)

നാനാദേഹങ്ങളാകും ഘടനിരയിലഹം-
ബുദ്ധിയാം ദ്രാവകം ചേ-
ത്തെങ്ങും കാണാതെ നീളെച്ചുഴലിവസദസൽ
കർമ്മമാം കമ്പി നീട്ടി
വിക്ഷേപാക്ഷേപശക്ത്യാ ദ്രുതതരമുരുളും
കാലചക്രം തിരിച്ചി
മായാമോഹൈകവിദ്യാനിപുണനനുലസി-
പ്പിപ്പൂ വിശ്വസ്വരൂപം.

"Malayalam" Printed at the Vidya Vinodini Press, Ernakulam.

സമുദായസേവ. *

(തോട്ടേക്കാട്ട് മാധവിയമ്മ, എം. എൽ. സി.)

ഇന്ന് എന്നോട്, പറയുവാനാവശ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വിഷയം "സമുദായസേവ"യാകുന്നു. സ്ത്രീകളുടെ സമുദായസേവ എന്നാൽ ഇന്ന് ഇവിടെ കാണുന്നപ്രകാരം ശേഷിയും ശേമുഷിയുമുള്ള പുരുഷൻെറ നേതൃത്വത്തിൽ, ലോകത്തിൻെറ ഉന്നതിക്കുവേണ്ടിച്ചെയ്യുന്ന പുരുഷപ്രയത്നങ്ങളിൽ അവരുടെ ശ്രമസാദ്ധ്യമായ ഫലപ്രാപ്തിക്കുള്ള സഹായം മാത്രമാകുന്നു.

അതിന്നു മുഖ്യമായി ആലോചിക്കുവാനുള്ളത് 1. ഒരു സ്ത്രീക്കു തൻെറ ഗൃഹത്തിൻെറ അതിർത്തി വിട്ടു പുറമേയുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കേണ്ടുന്ന ആവശ്യമുണ്ടോ? 2. ഉണ്ടെങ്കിൽതന്നെ, സാമുദായികമായോ രാഷ്ട്രീയമായോ ഉള്ള കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചാലോചിക്കുവാൻ അവരാൽ സാദ്ധ്യമാകുമോ? എന്നുള്ള രണ്ടു സംഗതികളാണ്.

ഒന്നാമതായിട്ട് ഒരു സ്ത്രീ 'സ്ത്രീ'ശബ്ദത്തിന്നർഹയായിത്തീരേണമെങ്കിൽ—അവളുടെ കൃത്യങ്ങളെ ശരിയായറിഞ്ഞു ആദർശരൂപേണ വർത്തിക്കേണമെങ്കിൽ—അവൾക്കു മൂന്നു ഭാവങ്ങളെ സ്വീകരിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. 1. പ്രേമം, 2. മാതൃത്വം, 3. സൽപ്രജാത്വം.

1. <u>പ്രേമത്തിന്നു</u> മൂന്നവാന്തരഭാവങ്ങളുണ്ട്. 1. ഭാര്യാത്വം, 2. സഹോദരീത്വം, 3. സഖീത്വം ഇവയാകുന്നു. ഭാര്യാധർമ്മം തൻെറ ഭർത്താവിൻെറയും, സഹോദരീധർമ്മം തൻെറ ഗൃഹത്തിൽ വസിച്ചുപോരുന്ന മററു ജനങ്ങളുടെയും നിത്യജീവിതത്തിലെ സുഖാനുവർത്തനത്തിനും ആരോഗ്യൈശ്വര്യങ്ങളുടെ വർദ്ധനയ്ക്കും എത്രത്തോളം ആവശ്യമായി നിൽക്കുന്നുവോ, അത്രത്തോളംതന്നെ സൽപ്രജാത്വവും താൻ ജനിച്ചതോ വസിച്ചുപോരുന്നതോ ആയ രാജ്യത്തിൻെറ സംസ്കാരത്തോടുകൂടിയുള്ള വളർച്ചയ്ക്കു ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ഒന്നായിട്ടാണു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. ആ രാജ്യശ്രീയുടെ സംരക്ഷണത്തിങ്കൽ സമുദായങ്ങളുടെ ഉൽകർഷത്തിനുള്ള ശ്രമങ്ങളിൽ സഖീഭാവം നിർബ്ബന്ധാപേക്ഷിതമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു.

ലോകം ബലവാന്മാരായ പുരുഷന്മാരാൽ മാത്രം പ്രതിഷ്ഠാപിക്കപ്പെട്ടൊന്നല്ല. കാനേഷുമാരിക്കണക്കെടുത്തു സ്ത്രീകളുടെ സംഖ്യയെ പരിഗണിക്കുന്നപക്ഷം അവർ ഈ വിഷയത്തിൽ മുന്നു പുരുഷന്മാരെ ജയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു കാണാം. ലോകത്തിൻെറ സുഖപ്രയാണത്തിന്നും, ഉന്നതാശയങ്ങളുടെ സ്ഥിരസ്ഥാപനത്തിനും, ഉഭയകക്ഷികളുടെയും മിശ്രസ്സഹായം അത്യാവശ്യമാണെന്നും, [illegible] അത്യന്താപേക്ഷി

---

* കുന്നംകുളം 'സേവാമന്ദിര'ത്തിൽവെച്ചുകൂടിയ സമ്മേളനത്തിൽ വായിച്ചത്.

തവും സ്ത്രീകൾക്ക് അജ്ഞാതവുമായ ചില സംഗതികളുള്ളതുപോലെ സ്ത്രീകൾക്കും ഒഴിച്ചുകൂടാത്തവയും പുരുഷഗ്രഹണത്തിന്ന് അപ്രാപ്തങ്ങളുമായ അനേകം സംഗതികൾ ഒളിവിൽ കിടക്കുന്നുണ്ടെന്ന് ഇരുപക്ഷക്കാരും ഓക്കേണ്ടതാണ്. അതിന്നുംപുറമെ പുരുഷസാദ്ധ്യമായ ഏതു കമ്മത്തിന്റേയും വിജയപ്രദമായ ഫലപ്രാപ്തിയുടെ പൂണ്ണതയ്ക്കു സ്ത്രീസഹായംകൂടാതെ കഴിയുകയില്ലെന്നു, കേരളപരിഷ്കാരത്തിന്നു-സവ്വദാ നാം കടപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ശ്രീശങ്കരാചായ്യസ്വാമികളുടെ ദിവ്യവചനം—(ശിവശ്ശക്ത്യാ യുക്തോയദി ഭവതി ശക്തഃ പ്രഭവിതും, നചേദേവോ ദേവം ന ഖലു കുശലഃ സ്പന്ദിതുമപി)— തന്നെ തെളിയിക്കുന്നതുമുണ്ട്. ഈ വക കാരണങ്ങളെക്കൊണ്ടു സ്ത്രീകൾ അവരുടെ നിലയെ ശരിയായി പുലത്തുവാനാഗ്രഹിക്കുന്നപക്ഷം അവരുടെ സ്ഥാനം വീട്ടിലും പുറത്തും ഒരുപോലെ വ്യാപ്തമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കണം. അതോടുകൂടിത്തന്നെ തങ്ങൾക്കു നിബ്ബന്ധപൂവ്വം സ്വീകരിപ്പാനുള്ള സദ്ധമ്മപന്ഥാവിനേയും, സ്ത്രീസഹജമായ വിനയം, ദയ, സഹനശീലം, സ്നേഹം, വിശ്വാസം, പരോപകാരതല്പരത, ആത്മത്യാഗബുദ്ധി മുതലായ ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളും മൃദുക്കളുമായ മനോവികാരങ്ങളുടെ വൃഷ്കലവും ദൃഢതരവുമായ ഗ്രഹണത്തേയും പററി സദാ സ്മരിക്കുകയും വേണം. ഇപ്രകാരം പ്രേമഭാവത്തെ പുലത്തിപ്പോരുന്ന ഒരു ഗൃഹണിയ്ക്കു സഖീഭാവനയിൽ സാമുദായികസേവ തന്റെ കത്തവ്യകമ്മങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതായി കാണാം.

മാതൃത്വം. ഒരു മാതാവിന്റെ ചുമതല മക്കളുടെ ആരോഗ്യചിന്തമാത്രമല്ല. അവരുടെ മോഹങ്ങളെ ലാളനകൊണ്ടു നിവത്തിച്ചുകൊടുക്കുകമാത്രവുമല്ല. ഒരു രാജാവും, മന്ത്രിയും—എന്നുവേണ്ട, രാജ്യതന്ത്രത്തെ തിരിക്കുന്ന ഏതൊരു ഉദ്യോഗസ്ഥനും, സമുദായനേതാവും—തങ്ങളുടെ പ്രാരംഭദശയിലുള്ള ഉപദേശങ്ങൾക്കായിക്കൊണ്ട് അവരുടെ അമ്മമാരോടു കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ശൈശവത്തിങ്കൽ വിതയ്ക്കുന്ന വിത്തുകളത്രേ യൌവനത്തിങ്കൽ പുഷ്പിക്കുന്നതും പ്രൌഢതയിൽ ഫലിക്കുന്നതും. "നന്മയ്ക്കാവട്ടെ തിന്മയ്ക്കാവട്ടെ ഒരു കുട്ടിയുടെ വിദ്യാഭ്യാസം അതിനോടൊന്നിച്ചു വസിക്കുന്നവരുടെ നോട്ടത്തിന്റേയും ശബ്ദത്തിന്റേയും വാക്കുകളുടേയും പ്രവൃത്തികളുടേയും സൂക്ഷ്മാവലോകനത്തിൽനിന്നാണു പ്രധാനമായിട്ടു രൂപപ്പെടുന്നതു്" എന്നു മഹാവിദ്വാനായ ബിഷപ്പ് ജബ്ബ് പറയുന്നു. എബ്രഹാം ലിൻകൺ പറയുന്നതെന്തെന്നു നോക്കുക: "ഞാൻ യാതൊരു വിധത്തിൽ ആയിത്തീന്നിട്ടുണ്ടോ, യാതൊരു പ്രകാരേണ ആയിത്തീരുവാൻ ആശിക്കുന്നുണ്ടോ അവയെല്ലാം ഞാൻ എന്റെ മാതാവോടു കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു"

എന്നത്രെ. അതുകൊണ്ടു മാതൃത്വത്തിന്റെ ഗൌരവത്തെ വേണ്ടപോലെ അറിയുന്ന ഒരു സ്ത്രീ, തന്റെ പുത്രന്റേയോ പുത്രിയുടേയോ സ്ഥിതിഭേദങ്ങളേയും വാസനാഗതികളേയും സൂക്ഷ്മബുദ്ധ്യാ പരിശോധിച്ച്, ദേശകാലങ്ങളെ അനുസരിച്ച്, ആജീവനാന്തം മറക്കാത്തവിധം സാരതരങ്ങളും സമയോചിതങ്ങളുമായ ഉപദേശങ്ങളേയും ഉപായങ്ങളേയും മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുത്തുകൊണ്ടും പരിചയിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും അവരുടെ ഭാവിദശ പ്രകാശമാനമായി തീരത്തക്കവണ്ണം യത്നംചെയ്വാൻ നിർബ്ബന്ധിക്കപ്പെടുന്നു. ഇങ്ങനെ രണ്ടാംഭാവമായ മാതൃത്വത്തെ ചിന്തിക്കുമ്പോഴും സ്ത്രീകൾക്കു സമുദായമര്യാദയുടെ ഗ്രഹണം അത്യാവശ്യകമെന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ട്.

3. ഇനിയൊന്നു സൽപ്രജാത്വം, അഥവാ സമുദായസ്നേഹമാണ്. "ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ ഉന്നതി ഒരു മാതാവിന്റെ കരത്തിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. തന്റെ പുത്രന്മാരേയും പുത്രിമാരേയും വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരുന്ന നിലയെ അനുസരിച്ചായിരിക്കും ആ രാജ്യത്തിന്റെ ഭാവി. നമ്മുടെ ഭാര്യമാരിലും മാതാക്കന്മാരിലും ഗാന്ധാരികളെ നാം ഇന്നു കാണുന്നില്ല. അവർ സ്നേഹിക്കുന്നു, എന്നാൽ സ്നേഹംകൊണ്ടു മാത്രം മതിയാകുന്നതല്ല; ഒരു കുട്ടിയുടെ വളർച്ചയിൽ ജ്ഞാനവും അത്യാവശ്യമാകുന്നു" എന്നാണു ഡാക്ടർ ആനിബെസന്റ് മദാമ്മ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്. ആ ജ്ഞാനം എങ്ങിനെയിരിക്കണം?

1. വിചാരത്തിലും വാക്കിലും പ്രവൃത്തിയിലും നിഷ്കളങ്കമായ സത്യത്തെ വിലവെയ്ക്കുന്നതായിരിക്കണം.

2. ഉന്നതാശയങ്ങളെ ഉണർത്തുന്നതായ സ്നേഹപാശത്താൽ ബന്ധിക്കപ്പെടുന്നതായിരിക്കണം.

3. സഹജീവികളിൽ കരുണയോടും ആദരവോടുംകൂടി വർത്തിക്കുവാൻ ആശയുണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നതായിരിക്കണം.

4. സമുദായമര്യാദകളെ കൊണ്ടുനടത്തുവാൻ അദ്വിതീയഭാവം കയ്യേല്ക്കുവാനുള്ള താൽപര്യത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതായിരിക്കണം.

5. ഹിംസാസ്തേയമാത്സര്യാദികളെ നിശ്ശേഷം ത്യജിക്കുവാനും, അന്യദോഷങ്ങളെ നിത്യസംഭാഷണവിഷയമായെടുത്തു പുലമ്പിച്ചു രസിക്കുകയും സമുദായനിലയിൽ തന്നെക്കാൾ താഴ്ന്നവരെന്നു വെച്ചിട്ടുള്ളവരോട് അഹംഭാവം നടിക്കുകയും ചെയ്വാൻ ഒരിക്കലും എടകൊടുക്കാതിരിക്കുവാനുമുള്ള സംസ്കാരം ബുദ്ധിക്കുണ്ടാക്കുന്നതായിരിക്കണം.

6. തങ്ങൾക്ക് ആദർശങ്ങളായെടുത്ത് അനുകരിപ്പാൻപോരുന്ന മഹാശയന്മാരുടേയും മഹതികളുടേയും ചരിത്രങ്ങളെ ബഹുമാനപുരസ്സരം അറിയിക്കുന്നതായിരിക്കണം.

7. രാജഭക്തിയെ ഉന്നത്തി സ്വരാജ്യത്തിൻേറയും സമുദായങ്ങളുടേയും ഉയൎച്ചയ്ക്കുള്ള പുണ്യമാൎഗ്ഗങ്ങളെ അവസരോചിതം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊടുത്തു നിരന്തരപരിശ്രമത്തിന്നു പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും സന്നദ്ധരാക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒന്നായിരിക്കയും വേണം.

ഇപ്രകാരം, വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽനിന്നു സിദ്ധമാകേണ്ടുന്ന വിശിഷ്ടമായ ജ്ഞാനത്തിൻെറ ഗുണഫലങ്ങളിൽ സാമുദായികസംസ്കാരത്തിന്നു വിധിച്ചുകാണുന്ന അനുഭവങ്ങളെ അറിഞ്ഞു്, അനുസരിച്ചു്, മനഃപരിഷ്കാരത്തിന്നും സ്വരാജ്യോന്നതിക്കും യഥാശക്തി യത്നിക്കുവാൻ എല്ലാവരും കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

എന്നാൽ "സ്ത്രീക്കു് ആശ്രയിപ്പാനുള്ള മാൎഗ്ഗം പുരുഷൻേറതല്ല" എന്നുള്ളതു് എപ്പോഴും ഓൎത്തുകൊള്ളണം. വാസ്തവമായ സ്ത്രീത്വത്തെ സ്ഥാപിക്കുവാനുള്ള മുൻപറഞ്ഞ മൂന്നു ഭാവങ്ങളേയും ആശ്രയിച്ചും, മനോഹരങ്ങളും ആൎദ്രങ്ങളുമായ മററു സ്ത്രീസഹജങ്ങളായ മനോവികാരങ്ങളെ ആദരിച്ചും ഗൃഹത്തിന്നും സമുദായത്തിന്നും രാജ്യത്തിന്നും അഭിവൃദ്ധികളുള്ള നയങ്ങളും ന്യായബുദ്ധ്യാ അനുവൎത്തിക്കുന്നതു് ഒരു സ്ത്രീക്കു് അവിഹിതമായ സ്വാതന്ത്ര്യമല്ല.

ഇനി ഒന്നു പറയുവാനുള്ളതു് അവർ ഈ സരണിയെ പ്രവേശിപ്പാൻ പ്രാപ്തകളോ എന്നുള്ളതാകുന്നു. ഇവിടെ എൻെറ പരേതയായ പ്രിയമാതാവിൻെറ ഒരു ശ്ലോകത്തെ ഉദ്ധരിക്കുവാൻ അനുവദിക്കണം.

"മല്ലാരിപ്രിയയായ ഭാമ സമരം
ചെയ്തീലയോ തേർ തെളി-
ച്ചീലല്ലി പണ്ടു സുഭദ്ര, പാരിതു ഭരി-
ച്ചിട്ടില്ലെ വിക്ടോറിയാ
മല്ലാക്ഷീമണികൾക്കു പാടവമിവ-
യെല്ലാം ഭവിച്ചീടുകിൽ
ചൊല്ലേറും കവിതയ്ക്കുമാത്രമവരാ-
ളല്ലെന്നു വന്നീടുമോ?"

ഇതെല്ലാം പൂൎവ്വചരിത്രമായി കരുതുന്നതാണെങ്കിൽ തിരുവിതാംകൂർ മഹാറാണി റീജൻറ്, ബോപാൽ ബീഗം ഇവർ യശസ്കരമാകുംവണ്ണം ഇന്നു രാജ്യം ഭരിച്ചുപോരുന്നതു് അനുസ്മരിക്കുക. ഭാരതഭൂമിയുടെ സൎവ്വതോമുഖമായ അഭ്യുദയത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു നാല്പതു കൊല്ലങ്ങളായി നടത്തിപ്പോരുന്ന ഉത്തമസ്ഥാപനമായ ഭാരതമഹാജനസഭയുടെ അദ്ധ്യക്ഷസ്ഥാനത്തേക്കു്, വരുന്ന ഒരു കൊല്ലത്തിന്നു്, ജനങ്ങളാൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു ശ്രീമതി

സരോജിനീദേവി എന്ന ഒരു സ്ത്രീയാണ്. അവക്ക് ഈ നില സിദ്ധിക്കുവാൻ കാരണം അവരുടെ സ്വരാജ്യസ്നേഹവും സർവ്വസാഹോദര്യവുമത്രെ. വർഗ്ഗസ്പർദ്ധകൂടാതെ സമുദായങ്ങളുടെ ഉൽഘടനയ്ക്കും ഉയർച്ചയ്ക്കും ഈ മഹതി എടുത്തിട്ടുള്ള ശ്രമം ആരെയാണു വിസ്മയിപ്പിക്കാത്തത്. സ്ത്രീകളുടെ ഉദ്ധാരണത്തിന്നായിട്ടുള്ള 'നാരീശിക്ഷാസമിതി'യുടെ കാര്യദർശിനി ലേഡി അബലാ ബോസ് എന്ന മറെറാരു സ്ത്രീയാണ്. മിസ്സ് ജ്യോതിർമ്മയീഗാംഗുലിയാകുന്നു അതിന്റെ ഉപകാര്യദർശിനീസ്ഥാനം കയ്യേററിട്ടുള്ളത്. വംഗീയനാരീസമാജത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ജോലികൾ വൃദ്ധയായ ശ്രീമതി സരളാദേവി ചൌധുരാണി ഇന്നും തുടൎന്നുകൊണ്ടുതന്നെയിരിക്കുന്നു. മരിച്ചുപോയ ലേഡീ പ്രതിഭാചൌധുരി എന്ന സ്ത്രീയാണു 'സംഗീതസംഗം' എന്ന വിദ്യാലയത്തിന്റെ സ്ഥാപനകർത്രി. യസ്. യൻ. ഡട്ട് സ്മാരകസ്ഥാപനമായ 'മഹിളാപ്രവൎത്തനസഭ'യെ കൊണ്ടുനടത്തുന്നതു മിസസ്സ് കുമുദിനീബാസുവാകുന്നു. 'ഭാരതീയസ്ത്രീമഹാമണ്ഡലം' മിസസ്സ് പ്രിയംവദാദേവിയുടെ പ്രാപ്തിയോടുകൂടിയ ഭരണത്തിൽ നടത്തപ്പെടുന്നു. 'ഇന്ത്യൻ വിമൻസ് അസോസിയേഷൻ' എന്ന മറെറാരു ഭാരതീയസ്ത്രീസമാജം മിസസ്സ് കസിൻസിന്റെ ഉത്സാഹഫലമാകുന്നു. ഇവരെല്ലാവരും സ്ത്രീസമുദായത്തിന്റെ ഉന്നതിക്കുവേണ്ടി നിരന്തരപരിശ്രമം ചെയ്തുവരുന്ന മഹതികളാകുന്നു.

ഘോഷാനയം സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള ബങ്കാളത്തിൽപോലും ഏവംവിധങ്ങളായ ചില പ്രസ്ഥാനങ്ങളും അവയെ കൊണ്ടുനടത്തുവാൻ മതിയായിട്ടുള്ള സ്ത്രീജനങ്ങളും അപൂർവ്വമല്ലാതിരിക്കെ, കാലോചിതങ്ങളായ പരിഷ്കാരങ്ങളെക്കൊണ്ടും വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടും മുന്നണിയിൽ നില്ക്കുന്ന കൊച്ചിയിലെ സ്ത്രീകളായ നമ്മൾ, ഇപ്പോഴത്തെ വലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ പത്നിയായ ശ്രീമതി പാറുക്കുട്ടി നേത്യാരമ്മയുടെ സ്വസമുദായോന്നതിക്കുള്ള ഒന്നു രണ്ടു ശ്രമങ്ങളെക്കൂടി ഓർക്കുന്നതു് ഈ അവസരത്തിൽ ആവശ്യവും ഉചിതവുമായിരിക്കും. അവർ ഈ രാജ്യത്തു് ഈ ഉദ്ദേശത്തിന്നുവേണ്ടി തുറക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മിക്ക പ്രസ്ഥാനങ്ങളേയും ധനംകൊണ്ടും മററു സഹായങ്ങൾകൊണ്ടും പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചുവരുന്നതിന്നപുറമെ, വ്യവസായവർദ്ധനയ്ക്കും ദാരിദ്ര്യനിവാരണത്തിന്നുമായി സാധുക്കളായ കുട്ടികളെ നൂൽനൂല്ക്കുവാനഭ്യസിപ്പിക്കുന്നതിന്നുവേണ്ടി തൃപ്പൂണിത്തുറെ ഒരു ബാലികാപാഠശാലയും പൊതുജനോപകാരാർത്ഥം ഒരു നെയ്ത്തുശാലയും ഏൎപ്പെടുത്തി സ്വന്തം മേൽനോട്ടത്തിൽ നടത്തിവരികയും ചെയ്യുന്നു.

ഒടുവിൽ, മിസസ്സ് ദാസ് മോഡേർൺ റവ്യൂ എന്ന മാസികയിൽ സ്ത്രീകളുടെ സമുദായനിലയെപററി "അവരെ, സമുദായധമ്മത്തിൽ, ഒരു പ്രത്യേകപരിധിക്കുള്ളിൽ ബന്ധിച്ചു നിൎത്തിയിട്ടില്ല" എന്നും, "രാഷ്ട്രീയമായും വ്യാവസായികമായും സാമുദായികമായും ഉള്ള സംഗതികളിൽ മററുള്ളവയിലെന്നപോലെതന്നെ അവൎക്കു പ്രവേശിപ്പാൻ സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടു" എന്നും പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതിനെ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടും, അതിനാൽ സ്ത്രീകളായ നാം നമ്മുടെ അധികാരസീമയെ അതിക്രമിക്കാതെ അഭിമാനപൂൎവ്വകമായ അഭ്യുദയത്തിന്നായിക്കൊണ്ടുള്ള സൎവ്വപ്രയത്നങ്ങളിലും ജാതിമതഭേദം കൂടാതെ ഐകമത്യത്തോടും ആത്മാൎത്ഥമായും ഏൎപ്പെട്ടു കാണ്മാൻ പ്രാൎത്ഥിച്ചുകൊണ്ടും തല്ക്കാലം വിരമിക്കുന്നു.

ശ്മശാനത്തിൽ കണ്ട കട്ടി.

(ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്)

"വനിമഘരുകരംഭീമയായയാ-
മിനിവരുമെന്നുഭയന്നുറക്കമായ്!
ഇനിയുമിവിടെയെന്തുപൈതലേ,
തനിയെയിരിപ്പതുമന്ദഭാഷ്പമായ്?
പടവുകളെവെടിഞ്ഞുപോയിയാ-
ട്ടിടയരുറക്കെവിളിച്ചുകൂകവോർ;
ക്കൂടമകലെമുഴങ്ങിടുന്നതു-
ണ്ടിടയിലെജാഭ്കകണ്ഠഘണ്ടിക;
കനകപടമുടുത്തസന്ധ്യപോയ്
വനദകടംബനികുഞ്ജമധ്യഗ,
വനപവനനുറങ്ങി,പത്രനി-
സ്വനകഥപാതിയിൽനിൎത്തിമാലതി;
പരഭൃതികസഹായഹീനയായ്
തരയൊടുകൂകിവിളിക്കെടീനമായ്;
അരമുഴറിവരുന്നപൂൎവ്വഭൂ-
ധരമുടികേറിവിളങ്ങവാർമതി;

മരനിഴലിൽമറഞ്ഞുനിൽപ്പുഭീ-
കരതുയനങ്ങുവതില്ലപല്ലവം.
കരൾതവ വിജനശ്മശാനമു-
ത്തരളിതമാകുവതില്ലയോഭയാൽ?"
ഇളയുടെതൃണരാജിരമ്യമാകും
പുളകിതമെയ്യിലനന്യബന്ധുവായി
ഇളയസഹജനിദ്രചെയ്യവേഞാ-
നിളകുവതെങ്ങിനെയീസ്ഥലത്തുനിന്നും?
തരുനിരയവൾ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിദൂരത്തുകണ്ണീ-
രരുവി കവിളിലൂടേധാരധാരംപതിക്കെ
ഒരു ചെറുതറകാണാമങ്ങതിന്നന്തികേക്കു-
രിരുളൊരുപടിക്കൂട്ടംകൂട്ടമായ് നിന്നിരുന്നു.

ഏലേലൻ

(ശ്രീ സി. ജാനകിഅമ്മ, ബി. എ. ഓണേഴ്സ്)

തടി വലിക്കുമ്പോഴും ഘനമുള്ള സാധനങ്ങൾ പൊക്കിക്കൊണ്ടുപോകുമ്പോഴും, കൂലിക്കാർ ഏലേലനെ വിളിക്കുന്നതു നാമെല്ലാവരും കേട്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഏലേലൻ "തിരുക്കുറൾ" കർത്താവായ "വള്ളുവരു"ടെ പ്രിയശിഷ്യരിൽ ഒരാളായിരുന്നു.

വള്ളുവരുടെ സത്സ്വഭാവവും അറിവും പലരേയും ആകർഷിച്ചു. അക്കൂട്ടത്തിൽ ചിലരായിരുന്നു അഴകാനന്ദൻ, അമൃതരാജൻ, ഏലേലച്ചിങ്കൻ മുതലായവർ. ഇവരിൽ പ്രസിദ്ധൻ ഏലേലച്ചിങ്കനായിരുന്നു. പലവിധത്തിലും പരീക്ഷിച്ചശേഷമാണു വള്ളുവർ ഏലേലനെ ശിഷ്യനായി സ്വീകരിച്ചതു്.

ഒരുദിവസം വള്ളുവരും ഏലേലനും മററു ചില ശിഷ്യന്മാരും കൂടി ഒരു പുഴവക്കിൽ ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. ആററിലെ വെള്ളം കരകവിഞ്ഞു് ഒഴുകിയിരുന്നതുകൊണ്ടു്, ആരും പുഴകടക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചില്ല. അപ്പോൾ വള്ളുവർ ഏലേലനോടു പുഴ കടക്കുവാൻ പറഞ്ഞു. ഗുരുവിന്റെ ആജ്ഞ കേട്ട ഉടനെ ഏലേലൻ വെള്ളത്തിൻമീതെ നടന്നു മറുകര പററി. അവിടേയും വെള്ളം ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു് ഏലേലൻ ഒരു മരത്തിൽ പിടിച്ചു

ത്തുങ്ങി. പിടിവിട്ടുവാൻ ഗുരു കല്പിച്ചു ഉടനെ കൈ വിട്ടു. പക്ഷെ ഗുരുവിൻെറ അനുഗ്രഹത്താൽ ഏലേലൻ താഴെ വീണതേ ഇല്ല.

ഒരിക്കൽ ക്ഷാമം ഉണ്ടായി. വള്ളുവർ ഏലേലനോടു ധാന്യംവാങ്ങി വിലതാഴ്ത്തി വിററു സാധുക്കളെ സഹായിക്കുവാൻ പറഞ്ഞു. ഏലേലൻ അപ്രകാരം ചെയ്തു. ക്ഷാമകാലം അവസാനിച്ചപ്പോഴയ്ക്കും ഏലേലൻ ധനികനായി. ഗുരുവിൻെറ അനുഗ്രഹത്താലാണു്, അല്ലാതെ ധാന്യമോ വിലയോ തട്ടിഎടുത്തിട്ടല്ല.

ഒരു ദിവസം വള്ളുവർ ധനത്തെ സംബന്ധിച്ച ആശാപാശത്തെപ്പററി സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിന്നിടയിൽ, ഏലേലനോടു "നിൻെറ സ്വത്തെല്ലാം കൊടുത്തു പകരം സ്വൎണ്ണംവാങ്ങി, അതെല്ലാം ഉരുക്കി ഒരു കട്ടയാക്കി കടലിലിട്ടേക്കു" എന്നു പറഞ്ഞു. ഏലേലൻ സസന്തോഷം അതു ചെയ്തു എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. കുറച്ചുദിവസം കഴിഞ്ഞശേഷം ഒരു മുക്കുവനു വലിയൊരു മത്സ്യത്തിൻെറ വയററിൽനിന്നു പച്ചനിറത്തിലൊരു കല്ലുകിട്ടി. അവൻ ഈ ഭംഗിയുള്ള കല്ലെടുത്തു് അതു തൻെറ സ്നേഹിതനായ ഏലേലനു കൊടുത്തു ഏലേലൻ അതു വാങ്ങി കളിമുറയിൽ പതിച്ചു. വെള്ളംവീണു കല്ലിലെ പച്ച പോയിപ്പോയി ഒടുവിൽ തിളങ്ങിക്കണ്ടതെന്തു്! ഏലേലൻ കടലിലെറിഞ്ഞ സ്വൎണ്ണക്കട്ട.

തമിഴരുടെ നാവിൽ ഏലേലൻെറ പേർ സാധാരണമാണു്. നമുക്കും ഏലേലൻ അപരിചിതനല്ല. ഗുരുഭക്തനായ ഏലേലൻെറ പേർ പറഞ്ഞു ജോലി എടുക്കുമ്പോൾ ഒരു ഉത്സാഹം തോന്നുന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കണം കൂലിക്കാർ "ഏലേലേലോ, ഏലയ്യോ" എന്നെല്ലാം പറയുന്നതു്. ഏലേലൻെറ പേർ ഉരുവിട്ടാൽ പാപവും നശിക്കുമത്രെ. ഗുരുഭക്തന്മാരുടെ മാഹാത്മ്യമതയ്ക്കുണ്ടു്.

കുമ്പിടുന്നേൻ ഗുരുപാദം ഞാനെപ്പോഴും
കുമ്പിടുന്നേൻ ഗുരുഭക്തന്മാരെ
കുമ്പിടുന്നേൻ ഗുരുഭക്തരിരിക്കുന്ന
ദിക്കിനു ഞാനിതാ കുമ്പിടുന്നേൻ.

കറുത്ത വാവ്

(പി. കെ. പരമേശ്വരൻനമ്പൂരി J. I. C.)

ഛായാകാന്തന്റെ കാന്താപദവിയിലഭിലാ-
　　ഷം പരം വാച്ചയാൾ ത്തൻ-
മായാശക്ത്യാ നിശാരാക്ഷസി ദിനലളിതാ-
　　കാരമാർന്നങ്ങു ചെല്ലേ
"പോയാലും നീ മദനാജ്ഞ! ശശിയുടെനികടം
　　തന്നി,ലെന്നാലുടൻ നിൻ-
പ്രേയാനായിട്ടുമായാളനുപമഗുണനെ"-
　　ന്നോതിയർക്കൻ വിതർക്കം 1

സ്വീയാകാരം നവംപാലൊളിതടവുമൊരാ-
　　വെണ്ണിലാവിൻമനോജ്ഞ-
ശ്രീയാൽ സ്സൌന്ദര്യസമ്പൽപ്രചുരിമപെടുമാ-
　　റാക്കിയങ്ങോട്ടു ചെല്ലേ
ജായാസ്വീകാരകാര്യംശശിയുമഥനിഷേ-
　　ധിച്ചു, ലജ്ജിച്ചു വീണ്ടും
പോയാളർക്കാന്തികത്തിൽ,പുനരപിശശിയെ
　　പ്പുകിനാളാകുലാംഗി. 2

ഏവംമുവ്വഞ്ചുവട്ടം സ്മരശരനിരയേ-
　　റ്റങ്ങുമിങ്ങും ചരിക്കേ-
ബ്ഭാവംമാറി പ്രകോപാൽ ക്രമവിവൃതനിജാ-
　　കാരയാമപ്പിശാചി
വൈവശ്യംവിട്ടു പണ്ടദ്ദശരഥസുതരെ
　　കണ്ടുമോഹിച്ചുവേറപ്പോ-
നാവശ്യപ്പെട്ടലങ്കേശ്വരഭഗിനികണ-
　　ക്കുഗ്രരൂപംകലർന്നു. 3

കാട്ടിലെ ജ്യേഷ്ഠൻ

(കെ. ബാലകൃഷ്ണമേനോൻ. J. I. C.)

"അംബര"മെന്നപേർപൂണ്ടൊരുഗ്രാമത്തിൽ
അംബാലികയെന്നനാമമായി;
സൽഗുണശീലയായുള്ളൊരുതന്വിയാൾ
തൽപതിയൊത്തുവസിച്ചിരുന്നു.
ചിൽപുമാൻതന്നുടെകാരുണ്യമൂലമായ്
ഉൽകർഷമുണ്ടായിരണ്ടുപേർക്കും
പുത്രനായൊന്നുജനിച്ചാനവർക്കപ്പോൾ
എത്രയുംസുന്ദരനായബാലൻ
കോമളഗാത്രനായിട്ടുംശിശുവിനു
രാമദാസാഖ്യയുമിട്ടുപിന്നെ
ദമ്പതിമാരിരുപേരുംതനയനു
മിമ്പംകലർന്നുവസിക്കുംകാലം
കാന്തയെസ്സന്താപസാഗരമഗ്നയായ്
സന്തതംവാഴുമാറാക്കിദ്ദൈവാൽ
ആയവൾതന്നുടെകാന്തനുമാഹന്ത!
മായാമയനോടുചേർന്നിതപ്പോൾ.
ഭർത്തൃവിരഹത്താലാർത്തയായെങ്കിലു-
മത്തന്വിധൈര്യത്തെക്കൈവിട്ടീലാ.
സർവ്വർക്കുമാലംബമായുള്ളദൈവത്തെ
സ്സർവ്വദാചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നും
എത്രയുംശാന്തമനസ്സോടുകൂടിത്തൻ
പുത്രനെപ്പോററിവളർത്തിക്കൊണ്ടും
തന്നുടെജീവിതംപോക്കിത്തുടങ്ങിനാൾ
സുന്ദരഗാത്രിയാമംബാലിക.
അഞ്ചുവർഷംകഴിഞ്ഞുള്ളൊരുനാളതിൽ
അഞ്ചിതഗാത്രനാംതൻസുതനെ
പള്ളിക്കൂടത്തിലയച്ചിതുമാതാവും
ഉള്ളംതെളിഞ്ഞുപഠിപ്പതിന്നായ്.

II.

"പള്ളിക്കൂടത്തിലേക്കേകനായ്പോയീടാൻ
ഉള്ളത്തിൽഭീതിവളർന്നീടുന്നു

കാടുണ്ടതീവഭയാനകമായതിൽ
കൂടെഗ്ഗമിക്കുവാനാവതല്ലേ.
ഞാനെന്തുവേണ്ടതിന്നിക്ഷണമെന്നമ്മേ!
മാനിച്ചുചൊല്ലേണമെന്നോടിപ്പോൾ."

പൊന്മകൻതന്റെവാക്യംശ്രവിച്ചുട-
ന്നമ്മയുമീവിധമങ്ങുരച്ചു
"പേടിച്ചീടേണ്ടനീയെന്നോമൽപൈതലേ
കാടുകടപ്പതിന്നുണ്ടുപായം
കാട്ടിൽനിനക്കുണ്ടൊരഗ്രജനെന്നുണ്ണി
കൂട്ടിന്നവനെവിളിച്ചാലുംനീ."
അമ്മചൊല്ലീടിനവാക്യംശ്രവിച്ചുട-
ന്നുന്മേഷമാർന്നുടൻരാമദാസൻ
പള്ളിക്കൂടത്തിലേക്കായ്ഗമിച്ചീടിനാൻ
ഉള്ളത്തിൽതിങ്ങുന്നമോദത്തോടേ-
കാടടുത്തപ്പോൾപൊടുന്നനവേയവൻ
പേടിച്ചുനിന്നുപോയ്സ്വല്പനേരം
പെട്ടെന്നുതന്നുടെ മാതാവുചൊന്നതു
കുട്ടിക്കുമപ്പോഴേയോർമ്മവന്നു.

"ജ്യേഷ്ഠാവരികനീകാട്ടിലങ്ങേകനായ്
കഷ്ടം!നിൻസോദരൻനിന്നിടുന്നു.
പള്ളിക്കൂടത്തിൽപോവാനുംകഴിവില്ലേ
ഉള്ളത്തിൽതിങ്ങുന്നഭീതിമൂലം.
വേഗംവന്നീടുക!വേഗംവന്നീടുക!
വേഗംവന്നെന്നെത്തുണച്ചുകൊൾക!"
ഇത്തരംബാലന്റെവാക്കുകൾകേട്ടുട-
നുത്തമഗാത്രൻകുമാരനേകൻ
പ്രത്യക്ഷനായ്വന്നുബാലൻതൻമുമ്പാകെ
യത്യന്തംവിസ്മയമെന്നേവേണ്ടു
ശ്യാമളവർണ്ണംകലർന്നൊരുമേനിയും
കോമളസ്മേരവക്ത്രാംബുജവും
കയ്യിൽപരിചോടുനല്ലമുരളിയും
പയ്ക്കളെമേയ്ക്കുന്നതായകോലും
ഏററവുംമേന്മകലർന്നപീതാംബരം

മുററുമുട്ടത്തതിശോഭചേർന്നും;
പാരംവിളങ്ങുമാബ്ബാലകൻതൻരൂപം
പൂരിച്ചമോദേനകണ്ടാനവൻ.
ആരായിരിക്കമീയാഗന്തുകനെന്ന-
ങ്ങാരാഞ്ഞുനോക്കുകനമ്മൾക്കിപ്പോൾ.
എന്തിന്നുസംശയിച്ചീടുന്നുചിത്തമേ
ചെന്താമരാക്ഷനാണാഗമിച്ചോൻ.
മന്ദസ്മിതംചെയ്തുചൊന്നാൻകുമാരനോ-
ടിന്ദിരാവല്ലഭൻവാസുദേവൻ,
"എന്തിന്നുലജ്ജിച്ചുനില്ക്കുന്നു പൈതലേ!
എന്തിന്നുസംഭ്രമംകൈക്കൊള്ളുന്നു
ഓമൽകുമാര!നിൻപൂർവ്വജനാണിവൻ
ഉണ്മഞാൻചൊന്നതുതേറിനാലും
അമ്മയ്ക്കുസൌഖ്യംതാനല്ലീകുമാരക!
ചെമ്മേജഗദീശകാരുണ്യത്താൽ
വന്നാലുമെന്നുടെചാരത്തുസോദരാ
വന്നീടുകെന്നുടെപൊന്നനുജാ."
ഇത്തരംകാർമുകിൽവർണ്ണന്റെവാക്യംകേ-
ട്ടുത്തമശീലനാംരാമദാസൻ
ആനന്ദബാഷ്പംവഴിഞ്ഞൊഴുകീടുനോ-
രാനയനങ്ങളാലാത്തമോദം
ചാരത്തുനില്ക്കുന്നോരാനായപ്പൈതല്ക്കു
പാരാതേനൽകിനാൻസ്വാഗതവും

കാട്ടിലേജ്യേഷ്ഠൻതുണയ്ക്കുള്ളകാരണം
കുട്ടിക്കുപേടിയൊട്ടില്ലാതായി.
പള്ളിക്കൂടത്തിൽപോയീടാനുംബാലക-
ന്നുള്ളത്തിലുന്മേഷമുത്ഭവിച്ചു
തന്നുടെപാഠങ്ങൾനന്നായ്പഠിച്ചീടും
പിന്നെത്തിരിച്ചീടുംവീട്ടിലേക്കായ്
വീട്ടിൽമടങ്ങിവരുംവഴിക്കായവൻ
കാട്ടിലേജ്യേഷ്ഠനോടൊത്തുനന്നായ്
നല്ലവിനോദങ്ങൾചൊല്ലിയുംക്രീഡിച്ചും
ഉല്ലാസമായ്ദിനംപോക്കിവന്നു.

ഒട്ടേറെനാളംകഴിയുന്നതിൻമുന്നമേ
കുട്ടികളകണ്ണനിൽസ്നേഹംവായ്ച്ചു
ദേഹംകൊണ്ടായവർരണ്ടെന്നുവന്നാലും
സ്നേഹംകൊണ്ടായവരൊന്നായ്തീന്നു.

അഭിപ്രായങ്ങൾ

ഭാഷാകുമാരസംഭവം

(പരിഭാഷകൻ— ശ്രീമാൻ കുണ്ടൂർ നാരായണമേനോൻ അവർകൾ ബി. എ)

(വിദ്യാവിനോദിനി പ്രസ്സ് വില ക 1 ണ 8)

കാളിദാസകൃതിയായ "കുമാരസംഭവ"ത്തിൻെറ ഒരു പുതിയ തർജ്ജമയാണ് ഈ പുസ്തകം. കാളിദാസകൃതികളിൽത്തന്നെ മററു പലതിൻെറയും പരിഭാഷകൻ എന്ന നിലയിലും, "കോമപ്പൻ" "കണ്ണൻ" തുടങ്ങിയ അനേകം സ്വതന്ത്രകൃതികളുടെ കത്താവെന്ന നിലയിലും സുപ്രസിദ്ധനായ കുണ്ടൂർ നാരായണമേനോൻ അവർകളാണ് ഇതു ഭാഷപ്പെടുത്തിയതെന്നു പറഞ്ഞാൽതന്നെ ഇതിനെപ്പററി പറയേണ്ടതെല്ലാം പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞ കൂട്ടത്തിലാണ്. മൂലഗ്രന്ഥത്തിൻെറ 1 മുതൽ 8 വരെ സർഗ്ഗങ്ങളിൽ 4-ാം 8-ം ഒഴിച്ചുള്ളവയ്ക്ക് ഇതിനു മുമ്പുതന്നെ ഒരു പ്രസിദ്ധമായ തർജ്ജമയുണ്ടെങ്കിലും, ആകെ 17 സർഗ്ഗങ്ങൾ ഉള്ള ആ ഉൽകൃഷ്ടകൃതിയുടെ ഒരു സമഗ്രമായ തർജ്ജിമ ഇപ്പോൾ മാത്രമേ നമുക്ക ലഭിച്ചിട്ടുള്ളൂ. കാളിദാസൻെറ കൃതികളിൽത്തന്നെ ഏററവും മഹത്തായ ഒരു സ്ഥാനത്തെ അഹിക്കുന്ന പ്രസ്തുതകൃതി, അത്ഥത്തിനു വലിയ ഏററക്കുറവൊന്നും വരാതെ, ആപാദചൂഡം "കൈരളീമഹിളതൻമംഗല്യമായ" കേരളപ്രാസത്തോടുകൂടി, ഇങ്ങിനെ പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയതു നിശ്ചയമായും പ്രശംസാഹമായ ഒരു കൃത്യമാണ്. ഇതിൻെറ മൂലകൃതിയിൽ മററു മഹാകാവ്യങ്ങളിലെന്നപോലെ ഒരു യമകസർഗ്ഗം ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടു ശബ്ദാലങ്കാരപ്രിയന്മാക്കുണ്ടാകാവുന്ന അസംതൃപ്തിയെ പരിഹരിപ്പാൻവേണ്ടി കവി, ഇതിലെ 10-ാം സർഗ്ഗം യമകത്തോടുകൂടിയാണു തർജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ഇതിൻെറ അവതാരകനായ ശ്രീമാൻ ഉള്ളൂർ എസ്സ്. പരമേശ്വരയ്യരവർകൾ എം. എ, ബി. എൽ. ഒരേടത്തു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുപോലെ, ഇത്രയും ദ്രാവിഡപദസ്വാധീനമില്ലാത്ത ഒരു കവിയ്ക്കു ഈവിധം ഒരു തർജ്ജമ അസാദ്ധ്യംതന്നെയാണ്. കുമാരസംഭവത്തിൻെറ 1 മുതൽ 8 വരെ സർഗ്ഗങ്ങൾ മാത്രമേ

കാളിദാസകൃതിയായിട്ടുള്ളുവെന്നും, മററു ഭാഗങ്ങൾ മറേറതോകവിയുടേതാണെന്നും ഒരുപക്ഷമുള്ള സ്ഥിതിക്ക് അവയെ വേർതിരിച്ചു പ്രത്യേക പുസ്തകങ്ങളാക്കിയതു് ഉചിതംതന്നെ. പ്രായേണ പ്രകൃതികൊണ്ടെന്നപോലെ ആകൃതികൊണ്ടും മനോജ്ഞമായ പുസ്തകങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ വന്നുചേരുന്നതു വളരെ ദുർല്ലഭമായിട്ടാകയാൽ, ഈ സന്ദർഭത്തിൽ, ഈ പുസ്തകത്തിൻെറ അച്ചടിയിലും മററും ചെയ്തിട്ടുള്ള നിഷ്കർഷയെക്കുറിച്ചും അഭിനന്ദിക്കേണ്ടതായിരിക്കുന്നു.

മണിമാല

ഗ്രന്ഥകർത്താവു ചേലനാട്ടു് അച്യുതമേനോൻ അവർകൾ ബി. എ.

(വിദ്യാവിനോദിനി പ്രസ്സ് വില ണ 12)

പത്തിലധികം ചെറുകഥകൾ ചേർത്തു യഥായോഗ്യം അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള "മണിമാല" എന്ന ഈ പുസ്തകം, അടുത്ത കാലത്തു മലയാളത്തിൽ വന്നു ചേർന്നിട്ടുള്ള ഇത്തരം പുസ്തകങ്ങളിൽവെച്ചെല്ലാം എത്രയും മാന്യമായ ഒരു സ്ഥാനത്തെ അർഹിക്കുന്ന ഒന്നാണു്. സന്ദർഭശുദ്ധികൊണ്ടും, സരസവും സമുജ്ജ്വലവുമായ ഭാഷാരീതികൊണ്ടും, രമണീയമായ ഭാവങ്ങളെക്കൊണ്ടും മിക്ക കഥകളും വളരെ മനോഹരമായിട്ടുണ്ടു്. ചരിത്രശകലങ്ങളെ ആധാരമാക്കി എഴുതിയ കഥകളേക്കാൾ സാമുദായിക സംഭവങ്ങളെ ചിത്രീകരിച്ചു നിർമ്മിച്ച കഥകൾ, തുലോം ഹൃദ്യമായി ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നു. അവയിലാണു കവിയുടെ സാക്ഷാൽ സമീക്ഷയും പ്രതിഭയും തെളിഞ്ഞു കാണുന്നതു്.

വിദ്യാവിനോദിനി പാഠാവലി

"വിദ്യാവിനോദിനി" അച്ചുക്കൂടം ഉടമസ്ഥന്മാർ പുതുതായി തെയ്യാറാക്കിയ ഈ മലയാളപാഠാവലി ഞങ്ങളുടെ സവിശേഷമായ അഭിനന്ദനത്തെ അർഹിച്ചിരിക്കുന്നു. 1 മുതൽ 4 വരെ പ്രതികളാണു ഞങ്ങൾക്കയച്ചു കിട്ടിയിട്ടുള്ളതു്. വിഷയങ്ങളുടെ യഥോചിതസംഘടന, ഭാഷാശുദ്ധി മുതലായി ഒരു പാഠപുസ്തകത്തിന്നു് അവശ്യം വേണ്ടുന്ന എല്ലാ ഗുണങ്ങളും ഈ പാഠാവലിക്കുണ്ടെന്നു ഞങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നു.

കേരളേശ്വരൻ

(ഒരു നിരൂപണം.)

(വി. ടി. ശ്രീധരമേനോൻ ബി. എ.)

'രസികരത്നം' എന്ന ത്രൈമാസികത്തിൽ ഖണ്ഡം ഖണ്ഡമായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുള്ള ഒമ്പതദ്ധ്യായത്തോടു കൂടി രണ്ടദ്ധ്യായവും കൂടിചേർത്തു അങ്ങനെ പതിനൊന്നദ്ധ്യായത്തിലുള്ള 'കേരളേശ്വരൻ' എന്ന ചരിത്രാഖ്യായികയുടെ ഒന്നാം ഭാഗമാണ് ഈ നിരൂപണത്തിനു വിഷയമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളത്. ഏകദേശം ക്രിസ്ത്വാബ്ദം ഒമ്പതാം ശതാബ്ദത്തിലെ വെട്ടത്തുനാട്ടു ചരിത്രമാണ് കഥാവിഷയം. മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ ചരിത്രാഖ്യായികൾക്കു ഒരു പ്രധാന സ്ഥാനം സമ്പാദിച്ച മിസ്റ്റർ സി. വി. രാമൻപിള്ളയുടെ "മാർത്താണ്ഡവർമ്മ" മുതലായ തിരുവിതാംകൂർ ചരിത്രാഖ്യായകളെ അനുകരിച്ചാണ് ശ്രീമാൻ ററി. രാമൻ നമ്പീശൻ ഈ "കേരളേശ്വരൻ" എഴുതീട്ടുള്ളതെന്നു പറയുന്നതിൽ വലിയ തെറെറാന്നും ഉണ്ടാവില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. വളരെ ലളിതഭാഷയിൽ കവിത നിറഞ്ഞൊഴുകുന്ന ചില വിവരണങ്ങളും മററും ഇടകലർത്തി, എട്ടുകാതം മണ്ണിൻെറ അധിപനായ വെട്ടത്തു് വലിയ തമ്പുരാൻെറയും അദ്ദേഹത്തിൻെറ അനന്തിരവനും നമ്മുടെ കഥാപുരുഷനുമായ കേരളവർമ്മ "ഓമന" എളയ തമ്പുരാൻെറയും ജീവിത കാലവും അതോടു കൂടിയിട്ടുള്ള വെട്ടത്തു് രാജ്യ ചരിത്രവും, ഇതിന്നെല്ലാം ചൈതന്യവും അസാമാന്യതയും നൽകി ആദ്യവസാനം ശോഭിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കുളപ്പുറത്തു അമ്മാളുവിൻെറ പരിശുദ്ധ പ്രേമ കഥയും മററും കൂട്ടി ചേർത്തു എഴുതീട്ടുള്ള ഈ "കേരളേശ്വരൻെറ" ഒന്നാം ഭാഗം തന്നെ ശ്രീമാൻ നമ്പീശനു മലയാള സാഹിത്യ കാരന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഒരു നല്ല സ്ഥാനം കൊടുത്തു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

അതിഘോരമായി മഴ പെയ്യുന്ന ഒരു രാത്രി ഏതാണ്ടു പത്തു പന്ത്രണ്ടു നാഴിക രാച്ചെന്നപ്പോൾ വെട്ടത്തു വലിയ തമ്പുരാൻെറ പള്ളിയറയിൽ വെച്ചാണ് കഥാരംഭം. മഹാ മനസ്കനും അതി ദയാലുവുമായ വലിയ തമ്പുരാനെ കുത്തിക്കൊല്ലുവാൻ ഒരുങ്ങി കഠാരിയും പൊന്തിച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കുന്ന ഒരു "കരിമ്പനത്തടിയനെ" കൊട്ടാരം

ക്ഷുരകനായ ചാത്തു ആയാളുടെ കയ്യൂക്കും സാമത്ഥ്യവും കൊണ്ടു തട്ടിനിലം പതിപ്പിക്കുന്നു. ബഹളം കേട്ടു വലിയ തമ്പുരാൻ ഉണന്നു കണ്ണുമിഴിച്ചപ്പോൾ കണ്ട കാഴ്ച അദ്ദേഹത്തെ ഒട്ടു പരിഭ്രമിപ്പിച്ചു. 'കരിമ്പനത്തടിയിൻ' ഒരു കാലം തൻെറ മിത്രമായിരുന്ന നാവായപ്പണിക്കരാണെന്നു മനസ്സിലായതോടു കൂടി പരിഭ്രമവും നീങ്ങി. കുറെ വാഗ്വാദവും മററും കഴിഞ്ഞു തരുമേനി പണിക്കരുടെ ചെവിയിൽ എന്തൊ ഒന്നു മന്ത്രിച്ചപ്പോൾ കുറച്ചു മുമ്പു മഹാ പാതകം ചെയ്യാൻ ഒരുങ്ങി നിന്നിരുന്ന ആ ഘാതകൻ തമ്പുരാൻെറ അടിമയായിത്തിരുന്നു.

വെട്ടത്തു് കാവിൻെറ അടുത്തുള്ള കുളപ്പുറത്തു വീട്ടിലെ മുത്തശ്ശി ലക്ഷ്മിയമ്മയേയും അവരുടെ മരിച്ചുപോയ മകൾ കല്യാണിഅമ്മയുടെ മകളായ അമ്മാളുവിനേയും ആണു് ഇനി നമുക്കു പരിചയമാകുന്നതു്. സ്വത്തെല്ലാം നശിച്ച ഇവരുടെ ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി ഏറെക്കുറെ ദയനീയമാണു്. ലക്ഷ്മി അമ്മയുടെ പരേതനായ ഭത്താവിൻെറ മരുമകളായ പണിക്കത്തു വീട്ടിൽ ചിരുതേവി അമ്മയുമായി വെടി പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു, അവരെ തിരിച്ചു യാത്രയാക്കി, പതിനൊന്നു വയസ്സു മാത്രം പ്രായമായ അമ്മാളു പശുവിനു വെള്ളം കാണിക്കുവാൻ ചിറയിലേക്കു പോകുന്നു. അമ്മയായ സുഭദ്രത്തമ്പുരാട്ടിയുടെ അടുക്കൽ നിന്നും ഒരു വിധത്തിൽ അനുവാദവും വാങ്ങി കൂട്ടുകാരോടുകൂടി ചിറയിൽ വഞ്ചികളിയും കഴിഞ്ഞു നീന്തിക്കളിക്കുന്നതിനിടക്കു കൈകാൽ കുഴഞ്ഞു, 'മരിക്കെഉള്ളു' എന്നു തീച്ചയാക്കി ഒരുങ്ങി കിടക്കുന്ന "ഓമന" എളയതമ്പുരാൻെറ അവസാന നിലവിളിയാണു് അമ്മാളുവിൻെറ ചെവിയിൽ ആദ്യമായി പതിഞ്ഞതു്. നിമിഷനേരത്തിൽ പശുവിൻെറ കയർ വലിച്ചെറിഞ്ഞു കൊടുത്തു വെട്ടത്തു നാട്ടുകാരുടേയും, വലിയതമ്പുരാൻെറയും, അച്ഛനമ്മമാരുടേയും എന്നു വേണ്ട, കണ്ടും കേട്ടും പരിചയമുള്ളവരുടെ ഒക്കേയും ഓമനയായിരുന്ന എളയതമ്പുരാനെ അമ്മാളു രക്ഷിച്ചു. സുഭദ്രത്തമ്പുരാട്ടി മുതലായവരുടെ അടുക്കൽ നിന്നു സമ്മാനങ്ങൾ വാങ്ങിച്ചു വലിയതമ്പുരാൻെറ അടുക്കൽ നിന്നും വിടവാങ്ങുന്നതോടു കൂടി ഇതാ! അമ്മാളുവിൻെറ ഭാവിയെ കൂടി അപഹരിക്കുന്ന എളയതമ്പുരാൻെറ നോട്ടം അമ്മാളുവിൻെറ ഹൃദയത്തിൽ തറക്കുന്നു.

കൊല്ലം നാലഞ്ചു കഴിഞ്ഞു. വലിയതമ്പുരാൻ ദേഹത്തിനും മനസ്സിനും ക്ഷീണം നാൾക്കുനാൾ വൎദ്ധിച്ചുവരുന്നു. ഉണ്ണിത്തമ്പുരാനെക്കൊണ്ടു ഒരു നല്ല തറവാട്ടിലെ പെൺകുട്ടിക്കു പട്ടം കച്ചയും കൊടുപ്പിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നുള്ള മോഹവും അതോടു കൂടിത്തന്നെ തിരുമനസ്സിലേക്കു കൂടി കൂടി വരുന്നു. ഒടുവിൽ എളയതമ്പുരാനെസമ്മതിപ്പിച്ച് പഴയ ബന്ധുവായ പുത്തൻകളത്തിൽ കണ്ടരുമേനവന്റെ മരുമകൾ ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിക്കു അദ്ദേഹത്തെ കൊണ്ടു സംബന്ധം ചെയ്യിക്കാനും തീൎച്ചയാക്കി. കഷ്ടം! മനുഷ്യൻ ഒന്നു വിചാരിക്കുന്നു; എന്നാൽ ഫലമൊ?—നേരെ വിപരീതം! മുങ്ങിച്ചാകാൻ പോയപ്പോൾ വെള്ളത്തിൽ നിന്നും വലിച്ചുകേററി രക്ഷിച്ച അമ്മാളുവിനെയല്ലാതെ ഈ ജന്മത്തിൽ ഇനി ഒരു സ്ത്രീയെപററി വിചാരിക്കപോലും ചെയ്യില്ല എന്നു തന്നെത്താൻ സത്യം ചെയ്തു, കുളപ്പുറത്തു വീട്ടിലെ മുററത്തു നല്ല നിലാവുണ്ടായിരുന്ന ഒരു രാത്രിയിൽ അമ്മാളുവിനോടു തന്നെ നേരിട്ടു 'ഇഹത്തിലും പരത്തിലും നമ്മൾ രണ്ടും ഒന്നു' എന്നു വാഗ്ദത്തവും ചെയ്ത്, തന്റെ പ്രിയതമയുടെ രൂപം എപ്പോഴും ധ്യാനിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന എളയതമ്പുരാന്റെ സ്ഥിതിയാണ് കഷ്ടമെന്നു പറഞ്ഞത്. കാൎയ്യം അമ്മാളുക്കുട്ടിയെ എങ്ങിനെയാണ് അറിയിക്കേണ്ടത്? എങ്ങിനെ അറിയിക്കാതിരിക്കും? ഒടുവിൽ,

"പ്രേയാനൊടൊരുമിപ്പതിനു തടവില്ലാത്തൊരു
സാധാരണ
സ്ത്രീയായാൽ മതിയായിരുന്നു, വിധിതാനെന്നെ
ച്ചതിച്ചു വൃഥാ"

എന്നു വള്ളത്തോളിന്റെ ഒരു നായിക ആവലാതിപ്പെടുന്നതുപോലെ താൻ രാജകുലത്തിൽ ജനിക്കേണ്ടിയിരുന്നില്ലാ എന്നു വിലപിച്ചു കൊണ്ടു നിശ്ചിത സമയത്തു സങ്കേത സ്ഥലത്തേക്കു പോകുന്ന എളയ തമ്പുരാനെയും, നായികാ നായകന്മാരുടെ, പക്ഷെ ഒടുവിലത്തെതായ, കൂടിക്കാഴ്ചയും, ഉൽകൃഷ്ട പ്രേമത്തിന്റെ ഒരു അവതാരമായി കരുതാവുന്ന അമ്മാളുവിന്റെ സാന്ത്വന വാക്കുകളും പ്രവൃത്തികളും, "ഇനി നമ്മളിവിടെ വരേണ്ടന്നേ വെച്ചത്?" എന്നു ഹൃദയം തകൎന്നു കൊണ്ടുള്ള എളയതമ്പുരാന്റെ അവസാനത്തെ ചോദ്യവും, അതിന്റെ മറുപടിയുടെ സ്ഥാനത്തുണ്ടായ അമ്മാളുവി

ൻെറ "ശാന്തമായൊരു മന്ദഹാസവും, കരുണമായൊരു നോട്ടവും, മൃദുവായൊരു ദിർഘ നിശ്വാസവും" മററും ഗ്രന്ഥകാരൻ വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതു വായിക്കുമ്പോൾ വായനക്കാർ തന്നെ കരഞ്ഞു പോകാതിരിപ്പാൻ വളരെ മനസ്സിരുത്തേണ്ടിവരുന്നു.

ഒന്നാം ഭാഗത്തിലെ കഥയും അവസാനിക്കാറായി. യഥാവിധി അമ്മമൻെറ പ്രീതിക്കായി എളയതമ്പുരാൻ ലക്ഷ്മിക്കുട്ടി അമ്മക്കു പട്ടും കച്ചയും കൊടുക്കുന്നു. അധികം താമസം കൂടാതെ വലിയതമ്പുരാൻ കാലഗതിയെ പ്രാപിക്കുന്നു. പണിക്കത്ത്' ചിരുതേവിയമ്മ, അയ്യപ്പൻ നായർ മുതൽപേരുടെ രാജകുടുംബത്തിൻെറ നേരെയുള്ള ദുരാലോചനകളും പ്രവൃത്തികളും അധികമൊന്നും ഈ ഒന്നാം ഭാഗത്തിൽ വന്നിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ടു അവ എങ്ങിനെ അവസാനിക്കുമെന്നു ഊഹിപ്പാൻ തരമില്ല; പക്ഷെ, ഇവയെല്ലാം കുരുതി വഴിപോലെ പ്രവൃത്തിച്ചുപോരുന്ന അമ്മാളുവിൻെറ "ശങ്കരമ്മാമയും" ചാത്തുവും മററും ഉള്ള കാലത്തോളം എളയതമ്പുരാനു ഈ വക രാജദ്രോഹ കക്ഷിക്കാരുടെ അടുക്കൽ നിന്നു ഒന്നും തന്നെ ഭയപ്പെടുവാനില്ലെന്നും ഊഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

"കേരളേശ്വരൻെറ" ഒന്നാം ഭാഗം മാത്രം അടിസ്ഥാനമാക്കി പാത്ര നിരൂപണം ചെയ്യുന്നത്' കുറെ അസാദ്ധ്യമാണെല്ലൊ. കഥ മുഴുവനുമാകാതെ അതിലെ പാത്രങ്ങളെപ്പററിയോ, ഗ്രന്ഥകാരൻെറ പാത്ര സൃഷ്ടിവൈദഗ്ദ്ധ്യത്തെപ്പററിയൊ ഒരഭിപ്രായം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നത്' ഒരിക്കലും ശരിയാകുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ടു പ്രസ്തുത കഥയിലെ പ്രധാന പാത്രങ്ങളിൽ വലിയതമ്പുരാനൊഴിച്ചു, എളയതമ്പുരാൻ, അമ്മാളു, ചിരുതേവിയമ്മ, ശങ്കരൻ നായർ മുതൽ പേരെപ്പററി വിശേഷിച്ചൊന്നും പറയേണ്ടതില്ല. എങ്കിലും ഒരു നിർദ്ദിഷ്ട രീതിയിൽ തന്നെയാണ്' ഈ വക അപൂർണ്ണ പാത്രങ്ങളെല്ലാം ഇതേവരെ വളൎന്നു വന്നിട്ടുള്ളതെന്നു സംശയം കൂടാതെ സമ്മതിക്കാം. വലിയതമ്പുരാൻ നാടുനീങ്ങിക്കഴിഞ്ഞതുകൊണ്ടു അദ്ദേഹത്തെപ്പററി മാത്രം രണ്ടുവാക്കു പറയാം. സ്വതെ ശുദ്ധനും, അതി ദയാലുവും, മഹാമനസ്കനുമായ അദ്ദേഹത്തിനു പ്രായം ചെല്ലുന്നതോടു കൂടി മനസ്സിനും ദേഹത്തിനും ഒരുപോലെ ക്ഷീണം ബാധിക്കുന്നു. അതിൻെറ ഫലമായി, തനിക്കും തൻെറ കാരണവന്മാൎക്കും ചെറുപ്പകാലത്തു പററിയിട്ടുള്ളതുപോലെ ഓമനത്തമ്പുരാനും ഗാന്ധൎവ്വ വിവാഹം മുതലായ അപകടങ്ങളൊ

ന്നും പററാതെ കഴിക്കുവാനായിട്ടുള്ള പരിഭ്രമവും തിരുമനസ്സിലേക്കു അധികമായി വരുന്നു, ഓമനത്തമ്പുരാനായിട്ടുള്ള സംഭാഷണത്തിൽ നിന്നു അദ്ദേഹത്തിൻെറ സ്വകാൎയ്യം വലിയതമ്പുരാൻ അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടൊ എന്നു കൂടി സംശയം തോന്നുന്നുണ്ടു. അതുകൊണ്ടു വലിയതമ്പുരാൻ കാരണമായി ഓമനത്തമ്പുരാൻ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ജിവിത സൎവ്വസ്വവുമായ അമ്മാളുവിനെ ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടിവന്നു എങ്കിൽ, അതിൽ വലിയതമ്പുരാന്നു യാതൊരു മനപൂൎവ്വവുമില്ലന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ടല്ലൊ. ഉണ്ണിത്തമ്പുരാൻെറ മേലിലുള്ള സ്നേഹം ഒന്നു മാത്രമാണ് അദ്ദേഹത്തെക്കൊണ്ടു അങ്ങിനെ പ്രവൃത്തിപ്പിച്ചത്. ഇംഗ്ലീഷു കമ്പിനിക്കാരുടെ പ്രതിനിധിയായി വന്ന വെള്ളക്കാരനോടുള്ള പെരുമാററത്തിൽ വലിയതമ്പുരാന്നു ചെറുപ്പകാലത്തുണ്ടായിരുന്ന ശക്തി, ധൈൎയ്യം, വീൎയ്യം മുതലായ ഗുണങ്ങളുടെയെല്ലാം അവശിഷ്ടങ്ങൾ ധാരാളമായി കാണുന്നുണ്ട്. എല്ലാവരോടും ചാടിക്കടിക്കുന്ന സായ്വിനുകൂടി അദ്ദേഹത്തിൻെറ മുമ്പിൽ നില്ക്കുമ്പോൾ കുറച്ചു ഒരു സംശയം തോന്നുന്നു. ആകപ്പാടെ വലിയതമ്പുരാൻ പ്രജാവത്സനും, അതിദയാലുവും ശുദ്ധനും ആയ ഒരു പൊന്നു തിരുമേനിയാണെന്നു പറയുന്നതിൽ സംശയിപ്പാനില്ല.

രണ്ടുവാക്കും കൂടി പറഞ്ഞു ഈ നിരൂപണം അവസാനിപ്പിക്കാം "സ്വതെ ഭക്തയും നിഷ്കാമപ്രണയത്തിൻെറ ഇരിപ്പിടവും" ആയ അമ്മാളുവിനേയും ഒരു മാതൃകാ പുരുഷനായി കല്പിക്കാവുന്നിടത്തോളം അത്ര ബുദ്ധി ഗുണമുള്ള എളയതമ്പുരാനെയും അന്യോന്യാനുരക്തന്മാരാക്കി പെട്ടെന്നു ഒരു മുന്നറിവു കൂടി കൊടുക്കാതെ ഗ്രന്ഥകാരൻ എന്തിനാണ് നരകത്തിലേക്കു തള്ളിവിട്ടത്? സാധു അമ്മാളു ഇതനുഭവിപ്പാൻ എന്തു പിഴച്ചു? എന്നിങ്ങിനെയെല്ലാം വായനക്കാരൻെറ ഉള്ളിൽ സ്വാഭാവികമായി ആ ഘട്ടത്തിൽ സംഭവിക്കാവുന്ന ചോദ്യങ്ങൾക്കു തക്കതായ സമാധാനം പറവാൻ കുറെ പ്രയാസമുള്ളതായി തോന്നുന്നു. ഒന്നുകിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻെറ ആദൎശലോഭം; അഥവാ തത്വോപദേശ സംരംഭം; ഏതായാലും ആ ഭാഗം അങ്ങിനെ കലാശിപ്പിച്ചു കണ്ടതിൽ ഈയുള്ളവൻ കുറെ അസ്വസ്ഥനായിട്ടുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കാതെ കഴികയില്ല.

തവളയുടെ ആവലാതി.

(കേകയൻ)

൧

മണ്ഡൂകമെന്നതിന്നൎത്ഥം മനുഷ്യനു
മന്ദനെന്നിങ്ങിനെ വന്നുകൂടി.
കോപനരാകിയ മാനുഷരന്യോന്യം
കൂപമണ്ഡൂകമെന്നോതിക്കേൾപ്പൂ.
ഏകനെ വെല്ലുവാനന്യനെക്കൊല്ലുന്ന
ഭീകരൻ മൎത്ത്യനഭിജ്ഞനത്രെ.

൨

ആദിയിലീശ്വരൻ സൃഷ്ടിച്ചതെല്ലാരു
മാദരിച്ചീടുന്ന വെള്ളമല്ലൊ.
ആയതിൽ മേവുന്നോർ കൂപത്തിലായാലും
വാപിയിലായാലുമെന്തുവേണ്ടു.
ശുദ്ധിയ്ക്കുമേന്മ കൊടുക്കുന്നതോന്നാണു
ബുദ്ധിയെന്നാലതു ഞങ്ങൾക്കില്ലേ!

൩

കേൾക്കുവിൻ, പണ്ടൊരു കാലമിപ്പാൎത്തട്ടി-
ലുൾക്കടമായവിപത്തണഞ്ഞു.
ഒട്ടേറെക്കാലമായ് വൃഷ്ടിയില്ലായ്കയാൽ
കഷ്ടം വശംകെട്ടു ലോകരെല്ലാം
ജീവനമെന്നതു ജീവനമെന്നുള്ള
ഭാവന മൎത്ത്യനുമന്നുണ്ടായി.

൪

കുന്നിച്ചുനിന്നുള്ള ഭൂതാനുകമ്പയാ-
ലന്നു വസിഷ്ഠനാം മാമുനീന്ദ്രൻ
ഇന്ദ്രന്റെ തുഷ്ടിയ്ക്കായ് പാടിയ സൂക്തങ്ങ-
ളൊന്നേററുപാടിയോർ ഞങ്ങളല്ലോ
* എന്നതുകൊണ്ടിട്ടു ഭൂസ്ഥാനദേവതാ-
വൃന്ദത്തിലെങ്ങളും പൂജ്യരായി.

---

* തവള പൃഥിവീസ്ഥാന ദേവതകളിൽ ഒന്നാണ്. വസിഷ്ഠൻ വൎഷത്തിനുവേണ്ടി സ്തുതിച്ചതിനെ ഏററു ശബ്ദിച്ചതിനാൽ മഹാത്മ്യമെന്നു ഇതിഹാസം.

൭

അങ്ങിനെയുള്ളൊരു ഞങ്ങളേയിക്കാല-
മെങ്ങിനേമാനുഷരൊത്തിടുന്നു!
വന്ദിച്ചുകൊള്ളേണ മെന്നില്ല, പോകട്ടെ;
നിന്ദിച്ചുകൊണ്ടാലുമില്ലചോദ്യം;
തന്നിച്ഛപോലവരെങ്ങളെ ക്കൊല്ലുവാ-
നൊന്നിച്ചൊരുമ്പെട്ടതൊന്നേദണ്ഡം.

൮

പാഴായമോഹം പയററുവാൻ മർത്ത്യനു
പാഠാലയാഖ്യയിലൊന്നുണ്ടല്ലോ
ആയതിൽ മേന്മയോടൊന്നിച്ചു ഞങ്ങൾക്കു
മായാതമായിതനർത്ഥജാലം
ബാലന്മാരെന്നല്ലാ, ബാലികമാർക്കൂടി
കാലന്മാരായിന്നു ഞങ്ങൾക്കയ്യോ!

൯

കണ്ടേടം ഞങ്ങളേ വന്നു പിടികൂന്നു;
കൊണ്ടുപോയീടുന്നു, കൊന്നീടുന്നു!
കുട്ടികൾ കത്തിര കത്തിതുടങ്ങിയ
വട്ടവുമായി വലിഞ്ഞുകേറി.
കണ്ണുതുരക്കുന്നു, കാലരിഞ്ഞെല്ലുക-
ളെണ്ണുന്നു കഷ്ടം! തകൃതിതന്നെ!!

൰

മുററമേ ഞങ്ങളെ ക്കിറിസ്സിരകളും
മററു മെന്തൊക്കെയോ നോക്കുമ്പോഴും,
വൃഷ്ടിയില്ലാതായ കാലത്തുഞങ്ങളിൽ
പുഷ്ടിയിൽ കാണായ രാജ്യസ്നേഹം
അല്പവും കാണുവാൻ കണ്ണുവക്കീശ്വരൻ
കല്പിച്ചതില്ലല്ലോ കഷ്ടം! കഷ്ടം!!

നമ്മുടെ ഭ്രമങ്ങൾ.

(നാറാണത്തു ഭ്രാന്തൻ)

വാസ്തവം പറയുന്നതായാൽ, എനിക്കിങ്ങിനെ ചടഞ്ഞിരുന്ന് ഒരു ഉപന്യാസം എഴുതുവാൻ തീരെ ഇഷ്ടമില്ല; പക്ഷെ, പലേ യോഗ്യന്മാരുടെ പേരുകൾക്കിടയിൽ, ഏതെങ്കിലും ഒരു കോണിലായാലും, എൻെറ പേരും അച്ചിൽ പതിഞ്ഞു കാണുന്ന കാൎയ്യമാലോചിക്കുമ്പോൾ എനിക്കൊരു ഭ്രമം. അതുകൊണ്ടാണ് ഞാനും ഇങ്ങിനെ പുറപ്പെട്ടതു്.

"ഏതെങ്കിലും ഒരു വസ്തുവിൽ അതിയായ ആസക്തിയാണു ഭ്രമം" എന്നല്ലെ നിഘണ്ഡുക്കാരൻ പറയുന്നതു്? ഭ്രമം ഒരുജാതി സുഖക്കേടാണെന്ന് എനിക്കു് പലപ്പോഴും തോന്നിയിട്ടുണ്ടു്. കുട്ടികൾക്ക ഒരു പ്രായമാവുമ്പോൾ "അഞ്ചാംപനി" ഉണ്ടാവുന്നപോലെ, മുതിൎന്നവൎക്കു് ഒരു പ്രായമായാൽ ഈ സുഖക്കേട്ട് വരുന്നതു് പതിവാണ്. ഇതു പിടിപെട്ടാൽ പിന്നെ വിട്ടുപോവാൻ മരുന്ന് "മാവിൻപശ്" ഒന്നുമാത്രമെയുള്ളു. ഭ്രമമില്ലാത്തവൻ മനുഷ്യനല്ല.—വായനക്കാരിൽ ചിലൎക്കു് ഇപ്പോൾ, "ഇതെന്തു ഭ്രാന്താണ് പറയുന്നതു്? എനിക്കു് യാതൊന്നിലും ഭ്രമമില്ലല്ലൊ" എന്നു തോന്നുന്നുണ്ടായിരിക്കാം; ആ തോന്നുന്നതുതന്നെ ഒരുവക ഭ്രമമാണ്. ലോകചക്രത്തിൻെറ അച്ചുതന്നെ ഭ്രമിച്ചുകൊണ്ടല്ലെ നില്ക്കുന്നതു്. എന്തിനു ലോകംതന്നെ ഒരുതരം ഭ്രമമാണെന്നാണല്ലൊ നമ്മുടെ വേദാന്തികൾ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നതു്.

മനുഷ്യൻ പലതരത്തിലല്ലെ? പിന്നെ മനുഷ്യനെ ആസ്പദമാക്കിയിരിക്കുന്ന ഭ്രമത്തിനെപററി പറയാനുണ്ടൊ? ആകപ്പാടെ നോക്കുന്നതായാൽ, ഭ്രമങ്ങളുടെ എണ്ണം "ലക്ഷോപിലക്ഷം" തന്നെ; എങ്കിലും, ഓരോകാലത്തേക്കും ഓരോ ദേശത്തേക്കും പ്രത്യേകമായിട്ട് ചില ഭ്രമങ്ങളുണ്ടു്. ഈ കൂട്ടത്തിൽ, ഇന്നു നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ ബാധിച്ചിരിക്കുന്ന ഭ്രമങ്ങൾ ഒട്ടും നിസ്സാരങ്ങളല്ല:

ഒന്നാമതു്, ഉദ്യോഗഭ്രമം: ഒരഞ്ചെട്ടു വയസ്സാകുമ്പോൾ സ്കൂളിൽ പോയിത്തുടരും; പത്തിരുപതുകൊല്ലംകൊണ്ടു് തപ്പിത്തടഞ്ഞ് ഒരു കരകാണും. രണ്ടുനാലക്ഷരം ചേൎത്തുകോൎത്തു് പേരിൻെറ അവസാ

നം ഒരു വാലും സമ്പാദിക്കും. അക്ഷരങ്ങൾക്കു പുറമെ അഞ്ചെട്ട് "സ്യൂട്ടം" മൂലധനമായിട്ടുണ്ടാവും. പിന്നെ സകല സക്കാരാപ്പീസ്സുകളുടേയും വാതിൽക്കൽ ചെന്നു മുട്ടുകയായി. ഒരുമാതിരി നടന്നു കഷ്ണിക്കും; അപ്പോഴെക്കും കാരണവൻ, "എനിക്കു വയസ്സായിത്തുടങ്ങി. കൃഷ്ണൻകുട്ടിക്കാണെങ്കിൽ പഠിപ്പുകഴിഞ്ഞു. മദിരാശിയിലും മററും താമസിച്ച് ലോകപരിചയവും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഇനി അവൻ കുറേശ്ശെ കാൎയ്യം നോക്കിത്തുടങ്ങട്ടെ. കൊച്ചമ്മുനാണെങ്കിൽ പ്രായവും ആയി; കാലെ നടക്കട്ടെ" എന്നു പറഞ്ഞുതുടങ്ങും. നമ്മുടെ യോഗ്യന്നു ഇതൊക്കെ കേൾക്കുമ്പോൾ ഒരു പുച്ഛവും ദേഷ്യവും: "ഹും! കാൎയ്യം നോക്കണം; കൃഷികാൎയ്യമൊ? കൺട്രിയാററിക്ക്! കൊച്ചമ്മ, വിഢ്ഢികുററി! പരിഷ്ക്കാരം തൊട്ടുകുളിക്കാനുണ്ടോ? അവൾ ക്വീൻമേരിസ് കോളേജിനെപ്പററി കേട്ടിട്ടുണ്ടോ? എൻെറ കാൎയ്യമൊക്കെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. സക്കാരുദ്യോഗമല്ലെ പുരുഷന്മാൎക്കുള്ള ഉദ്യോഗം? അതൊന്നു കയ്യിലാവട്ടെ, എന്നാൽ കാണാം പിന്നെയെല്ലാം താനെ വരുന്നതു്." കാലിലെ തൊലി ഒരുമാതിരി എഴട്ടക്കും തേഞ്ഞുതീരുമ്പോഴെക്കും വല്ല ആപ്പീസ്സിലും പത്തിരുപത്തഞ്ചുറുപ്പികക്കു രണ്ടുമാസത്തേക്കു പകരം നോക്കുവാൻ കല്പനകിട്ടും. അയ്യ, അപ്പോഴത്തെ നിലയല്ലെ നില! ശമ്പളം കുറവാണെങ്കിൽത്തന്നെ എന്തുവേണ്ടു, സക്കാരല്ലെ? ദൈവവുംകൂടി ഇക്കാലത്തു് അതിന്നു താഴെയല്ലെ? സക്കാരിൻെറ ഒരു ഭാഗമല്ലെ താൻ? ഇതിലും വലുതായ ചാരിതാൎത്ഥ്യം എന്താണ്?

ചെറുപ്പക്കാരുടെ കഥ അങ്ങിനെ; ഇനി പ്രായംചെന്നവരുടേയൊ? വല്ല കൃഷിയൊ മററൊ ചെയ്തു ചെറുപ്പകാലത്തു രണ്ടുകാശു നേടിയിട്ടുണ്ടാവും; അപ്പോഴെക്കും മകനെ "എമ്മെ" പാസ്സാക്കണം, മകളെ "ബിയ്യെ" പാസ്സാക്കണം. എന്നിട്ട് എന്തിനാണ് എന്നാരെങ്കിലും ചോദിച്ചാൽ, "ഹും! എന്തിനാണെന്നൊ? ഉദ്യോഗംകിട്ടാനെ, സക്കാരുദ്യോഗം. അതല്ലെമാനം? എന്തൊരവസ്ഥയാണ്, എത്രപേരാണ് ബഹുമാനിക്കാൻ!" എന്നാണ് ഉത്തരം. മകൻെറ പഠിപ്പ് കഴിയുമ്പോഴെക്കും അച്ഛൻ ഉദ്യോഗത്തിന്നുള്ള ഉത്സാഹമായി. "സേവാബലം സൎവ്വബലാൽ പ്രധാനം" എന്നല്ലെ പ്രമാണം? എഴുത്തുകളായിട്ടും, ശുപാൎശകളായിട്ടും, "കാഴ്ച" കളായിട്ടും ഇടത്തും വലത്തും തിരിയാൻ ഇടയില്ല. അവസാനം വല്ല മൂൎത്തി

കളേയും പ്രസാദിപ്പിച്ച് വല്ലതും കിട്ടിയെന്ന് വന്നേക്കാം. പക്ഷേ അധികവും "പൂജ്യ" മായി കലാശിച്ചാണ് കാണുന്നത്.

ഇനി, പ്രായമായവരിൽത്തന്നെ വേറൊരു തരക്കാരുണ്ട്: വളരെ ക്ലേശിച്ച് പരലോകത്തേക്ക് ടിക്കററ് വാങ്ങാറാവുമ്പോഴെക്കും സ്വല്പം ഭേദമായിട്ട് ഒരുദ്യോഗം കിട്ടും. ആവൂ! എന്തൊരു സമാധാനം; കോണിയിൽ കാലുറച്ചുവല്ലോ. പക്ഷെ ഈ സമാധാനം അധികം കാലത്തേക്കില്ല. ഉള്ളതുകൊണ്ട് തൃപ്തിപ്പെടുന്നതു മനുഷ്യസ്വഭാവമല്ലല്ലോ. മേല്പോട്ട് കയറണ്ടേ? അതിനെന്താമാർഗ്ഗം? സേവതന്നെ. മനുഷ്യസേവമാത്രം പോര, ഈശ്വരസേവകൂടിയായാൽ അധികം നന്ന്. ചില തൃപ്പുകസേവയും മററും തുടങ്ങുകയായി. നമസ്കാരവും മുറവിളിവും മുറയ്ക്കുണ്ടാവും. എന്തിനേറെ, ഉദ്യോഗഭ്രമം നിമിത്തം മനുഷ്യനും ദൈവത്തിനും ഒരുപോലെ സ്വൈരമില്ല.

ഇനിയൊരു ഭ്രമം വേഷഭ്രമമാണ്: കോട്ടായിട്ടും, കാലുറയായിട്ടും, "ടൈ" യായിട്ടും ഒരുഭാഗത്ത് പുരുഷന്മാരങ്ങിനെ; ലേസ്സായിട്ടും, സാരിയായിട്ടും, മൂരിയായിട്ടും വേറൊരുഭാഗത്ത് സ്ത്രീകളിങ്ങിനെ; അയ്യയ്യ, എന്തുരസമാണ്! "ടൈ" യും "ഹാൻറ് കർച്ചിഫ" ഒരേവർണ്ണത്തിലുള്ള പട്ടുകൊണ്ടായിരിക്കേണം, അതാണ് പോൽ ഇന്നത്തെ പരിഷ്കാരം. കോട്ടിൻെറ നിളം കുറഞ്ഞ് കുറഞ്ഞ് പൃഷ്ഠം മുഴുവനും കാണേണം എന്നായി. എന്നാലെ പരിഷ്കാരലക്ഷ്മി കടാക്ഷിക്കയുള്ളു. കാലുറ ഒന്ന് നാലാൾക്ക് കയറി നില്പാൻ തക്ക വിസ്താരമുള്ളതായിരിക്കേണം. കാലത്തൊരുടുപ്പ്, ഉച്ചയ്ക്കൊരുടുപ്പ്, വൈകുന്നേരമൊരുടുപ്പ്, രാത്രിയൊരുടുപ്പ്, ഇതിനെല്ലാം പുറമെ വിശേഷമായിട്ടുള്ള സന്ദർഭങ്ങൾക്ക് വിശേഷമായിട്ടൊരുടുപ്പ്. ഇന്നൽക്കാരുടെ ശുക്രദശതന്നെ!

ഇതെല്ലാം ദേഹത്തേക്കല്ലെ ആയുള്ളൂ; തലയല്ലെ ഉത്തമാംഗം? മുടി മുറിക്കാതെ നിവൃത്തിയുണ്ടോ? ഇതുതന്നെ "ഓക്സ്ഫോർഡ് ക്രോപ്പ്" എന്നും "സിങ്കപ്പോർ ക്രോപ്പ്" എന്നും "കൊളമ്പു ക്രോപ്പ്" എന്നും മററും പലതരത്തിലാണ്. ഇതോരോന്നിൻെറയും വിശേഷഗുണങ്ങൾ എന്താണെന്ന് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. "ക്രോപ്പ്" കഴിഞ്ഞാൽപിന്നെ മുടിയെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതു രണ്ടുവിധത്തിലാവാം. "വാസ്‌ലൈ"നൊ, "ലൈംജ്യൂ" സോ, "ബ്രില്യൻറൈൻ"നൊ മററൊ പുരട്ടി ഒരിഴപോലും അനങ്ങാത്തവിധത്തിൽ മി

നക്കിവെക്കാം; വേണമെങ്കിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരുഭാഗത്തുകൂടി ഒരുവഴിയും വെട്ടാം. കളിപുരട്ടി വേയിലത്തുവെച്ച അടയ്ക്കാപോലെ മിന്നും; കാണുന്നവരുടെ കണ്ണ് ചിന്നും. ഇതിഷ്ടമല്ലെങ്കിൽ നല്ലവണ്ണം സോപ്പിട്ടു കഴുകി ഉണക്കി ചകിരിപോലെ ആക്കാം. ധാരാളം നീളംവെച്ചു കണ്ടിക്കാവു. എന്നിട്ട കാററത്ത് കുറപോലെ പാറിക്കണം. ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതു് കവികളുടെ ലക്ഷണമാണത്രെ.

സ്ത്രീകളും ഒട്ടും കുറവില്ല. പക്ഷെ പുരുഷന്മാരെപ്പോലെ ഇവൎക്ക് എണ്ണത്തിൽ അധികം ആവശ്യമില്ല. പന്ത്രണ്ടുമുഴം നീളത്തിൽ ഒരു തുണ്ടംപട്ടുകൊണ്ടുള്ള വിദ്യയല്ലെ ലോകത്തിനെ മയക്കുന്നതു്? അതിൽ ചിലഞൊറിയും, ചില കെട്ടുംപൂട്ടും, ചില പൊടിപ്പും തൊങ്ങലും മററുമുണ്ടു്; വിസ്തരിപ്പാൻ വയ്യ. സാരിചുററിക്കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ "ബ്ര്യച്ചുകുത്തുക" എന്നൊരു കൎമ്മമുണ്ടു്. ഇതു വളരെ നിഷ്കൎഷിച്ചു് ചെയ്യേണ്ടതാണ്. സമയവും ധാരാളം വേണം. തലമുടി വട്ടക്ക് പകുക്കുന്നതിനെക്കാൾ "സൈഡ്പാട്ടാ"ണ് അധികം ഭംഗി എന്നു് ഇപ്പോൾ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അളകങ്ങളില്ലെങ്കിൽ മുൻഭാഗത്തെ കുറച്ചിഴകളെ കണ്ടിച്ച നീളം കുറച്ച് എണ്ണയും സോപ്പുംകൂടെ തൊട്ടുപുരട്ടി ചുരുളിച്ചു് തൂക്കിയിടാം. കണ്ടിക്കുന്നതിനെക്കാൾ കരിക്കുന്നതാണ നല്ലതെന്നു് അതിലും ഒരുപക്ഷാന്തരമുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ഒരിക്കൽ ഒരു യുവതി നാടകംകാണ്മാൻ പോകുന്നതിന്നുവേണ്ടി ചമയുന്നതിന്നിടയ്ക്ക് വിളക്കിനടുത്തുപോയപ്പോൾ മുൻഭാഗത്തു തൂങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന തലമുടി കുറെ കത്തിക്കരിഞ്ഞുപോയി. പിറേറന്നാളായപ്പോഴേക്കും കരിച്ചു് കുറുനിരയുണ്ടാക്കുന്ന ഫാഷനും നടപ്പായി.

മൂന്നാമത്തെ ഭ്രമം ആഭരണഭ്രമമാണ്. പണ്ടൊക്കെ സ്ത്രീകൾ മാത്രമെ ആഭരണങ്ങൾ അണിഞ്ഞിരുന്നുള്ളു; എന്നാൽ ഈയ്യിടെയായിട്ടു് പുരുഷന്മാരും ധാരാളം തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്; എന്നല്ല, സ്ത്രീകളെക്കാൾ അധികം ഭ്രമം അവൎക്ക് അതിൽ കാണുന്നതുമുണ്ടു്. കാലത്തിൻെറ മഹിമയായിരിക്കാം! ഇടത്തെ കയ്യിനെ ഒരു "റിസ്റ്റ്വാച്ച്" അലങ്കരിച്ചു് തുടങ്ങിയിട്ടു് കുറെ കാലമായല്ലൊ; ഇപ്പോൾ ഇതാ, അതിന്നു ബദലായിട്ടു് വലത്തെകയ്യിൽ ഒരു ചെയിനും കയറി സ്ഥലംപിടിച്ചിരിക്കുന്നു. ചില പച്ചരസികന്മാർ ചില പതക്കങ്ങളും മുദ്രകളും മററും ചേൎത്തും കാണുന്നു. പിന്നെ, കഴുത്തിലേക്ക് ഒരു മാ

ല: ചിലപ്പോൾ ഇതു് വെറും തുളസിമാലയായിരിക്കും; പക്ഷേ അതു് അപൂർവ്വം. സ്വർണ്ണത്തിൽപൊതിഞ്ഞ തുളസിയൊ, വെറും സ്വർണ്ണമൊ, പവിഴമൊ മുത്തൊ ആണ് സാധാരണ കാണുന്നതു്. തങ്ങളുടെ അവകാശങ്ങളെ ഇങ്ങിനെ പുരുഷന്മാർ കയ്യേറിയാൽ അബലകൾ എന്തുചെയ്യും? ഇതിന്നു പകരമായിട്ടായിരിക്കാം മുടിമുറിച്ച് അളകങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നതും "സൈഡ്പാട്ട്" ചെയ്യുന്നതും.

ഇതെല്ലാത്തിനേയും കവിഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന ഒരുതരം ഭ്രമമുണ്ട്. അതാണ് "തന്നെത്താൻ ഭ്രമം". മററെല്ലാ ഭ്രമങ്ങളുടെയും സാരാംശങ്ങളെകൊണ്ടു് നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതാണ് ഈ ഭ്രമം. ഞാനെന്തൊരു കേമനാണ്! എന്തൊരു പദവിയാണ് എൻെറ! ഞാൻ, കാമദേവൻ, ഇങ്ങിനെയല്ലെ സുന്ദരന്മാരെ ഗണിക്കേണ്ടതു്? "എന്നെല്ലാം ഒരു മനുഷ്യന്നു് ആന്തരമായി തോന്നിയാൽ, അയാളുടെ പിന്നത്തെ നിലയെന്താണ്; മറേറതു ഭ്രമം പിടിപ്പെട്ടാലും അതിൽനിന്നു് മോചനത്തിന്നു് മാർഗ്ഗമുണ്ട്; എന്നാൽ ഇതു പിടിപ്പെട്ടാൽ കഥകഴിഞ്ഞു.

അവസാനമായിട്ട്, ഒരുതരം ഭ്രമംകൂടിയുണ്ട്. അതു പണ്ടൊക്കെ സാധാരണയായിരുന്നുവെന്നു് മുത്തശ്ശി പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇതാണ് ദൈവഭ്രമം. ഇപ്പോൾ മററു ഭ്രമങ്ങളുടെ തിക്കും തിരക്കും നിമിത്തം ഇതിന്നു വരുവാൻ വഴികൂടെയില്ല. എങ്കിലും, "കഴുത്തിൽ രുദ്രാക്ഷവും മനസ്സിൽ മററൊന്നുമായി" ചില കൂട്ടരെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ഇവർ ഏതുതരം ഭ്രമക്കാരാണെന്നു് മാത്രം മനസ്സിലായിട്ടില്ല.

വായനക്കാൎക്ക് ഇപ്പോൾ, "ഇയ്യാൾ ഇത്രയൊക്കെ പറഞ്ഞുവല്ലൊ; ഈ കൂട്ടത്തിൽ ഏതു ഭ്രമമാണ് ഇയ്യാളെ ബാധിച്ചിരിക്കുന്നതു്;" എന്നു് തോന്നുന്നുണ്ടാവും. പറയാം: മററുള്ളവരുടെ പലെ ഭ്രമങ്ങളേയും കണ്ടിട്ടുണ്ടാവുന്ന ഭ്രമം—ഒരു എന്തെന്നില്ലാത്ത ഭ്രമം—ഒരു അജ്ഞാനഭ്രമം—ആണ് എന്നെ ബാധിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

ചാരിത്രസംരക്ഷണായം.

(എ. സി. രാമൻ ജെ. ഐ. സി.).

1 “പാവന ഹൃത്തുക്കളെ! പരമേശനെയോർത്തു
പാവപ്പെട്ടവൾക്കൊരുകാശു തന്നിട്ടുപോവിൻ!”
ഇത്തരമകംചുട്ട ചുണ്ടിണ വരളുമാ
റുത്തരോത്തരം ദീനപ്രലാപവിവശയായ്
പാഴ്ത്തുണിക്കഷണത്താൽ ദേഹമൊട്ടടംമറ
ച്ചാർത്തയായൊരുപാവം വീഥിയിലൊരിടത്തു
പിച്ചക്കായൊരു പൊട്ടച്ചട്ടിയും വെച്ചു ദൈവം
വെച്ച തൻശിരോവിധി യോർത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു!

2 ദീനരോദനത്തിന്റെ മൂർച്ഛയാകിലുമദ്ധ്യ-
നിന്നരിലതുവെറും വനരോദനമായി!
മർത്ത്യനെ മർത്ത്യൻതന്നെ കാണ്മതില്ലല്ലോ കഷ്ടം!
സ്വാർത്ഥദേവതേ! തവ വൈഭവമഭേദ്യം താൻ!

3 വൈദ്യുതി കണക്കേതോ ശക്തിയാൽ പ്രേരിതനായ്
വിദ്രുതമവളെ ഞാൻ വീക്ഷിച്ചു വീണ്ടും വീണ്ടും.
ആരിതു? ഭഗവാനെ! മുന്നമസ്സൌധത്തിങ്കൽ
സ്വൈരംവാണിരുന്നവളെങ്ങി, വളെങ്ങുപാവം
എങ്കിലും മുഖാബ്ജത്തിൽ നില്പുണ്ടു-ദാരിദ്ര്യത്താൽ
പങ്കിലമാവുകിലും-അന്നത്തെ സൌകുമാര്യം.
പട്ടടക്കാട്ടിൽപെട്ട കല്പകവല്ലിപോലെ-
ദുഷ്ടസൈംഹികേയനാൽ ഗ്രസ്തമാം ശശിപോലെ-
ഘോരമാം കൊടുങ്കാററാൽ പെട്ടെന്നു യൂപംവിട്ടു
ദൂരെപ്പോയ് ചേററിൽച്ചേർന്ന വൈജയന്തികപോലെ-
ഉച്ചനീചത്വങ്ങളെ യുഗ്രമായുദാഹരി
ച്ചുച്ചലൽസൂനിവാഴ്വൂ! കഷ്ടമെ, കർമ്മം കർമ്മം!

4 ജീവിത നാടകത്തിൽ കാണായ ദയനീയ
ഭാവങ്ങളോരോന്നോർത്തു നിന്നു ഞാൻ ബാഷ്പാക്ഷനായ്
വേപഥുമതിയാളാമവളോ മുഖംപൊത്തി

ച്ചാവോളം കനിഞ്ഞെന്നിൽ കണ്ണിണകലത്തിനാൾ
"മാധവനല്ലെഇത്-ഘോരമാം വിധിയെന്നെ-"
ബോധമററവൾവീണു-ദൈവത്തിൻ കളിതന്നെ!

*　　*　　*　　*

5 നാഴിക നാലഞ്ചുപോയ്, നാരിയാൾ സുബോധയായ്
പൂഴിയിലേററിരുന്നു ചൊല്ലിനാൾ വൃത്താന്തങ്ങൾ
"മാപ്പിള ലഹളയിൽ മാതുലൻ പട്ടുപോയി!
തല്പരമവർ ഭസ്മീകരിച്ചു ഭവനവും.
ജ്യേഷ്ഠനും ബന്ധുക്കളും മററുള്ള വേഴ്ചക്കാരും
നഷ്ടരായ് കഷ്ടമെന്റെ ദുർദ്ദശാപരിപാകം!
ചാരിത്രം രക്ഷിക്കുവാനാഗ്രഹം പെരുകയാൽ
കൂരിരുട്ടത്തുപാഞ്ഞു മറെറാരു ദേശംചേർന്നു
തേയിലത്തോട്ടത്തിൽപോയ് വേലചെയ്തിട്ടുനാലു
കൊല്ലമായ് ദിനവൃത്തി കഴിച്ചിതൊരുമട്ടിൽ.
അപ്പൊഴേക്കൊരു ഖലനെന്നുടെ ചാരിത്രത്തെ
കെല്പോടെ കവരുവാൻ നിർല്ലജ്ജം പുറപ്പെട്ടു.
വൃത്തിയെ രക്ഷിക്കുവാൻവേണ്ടി ഞാനജ്ജീവിത
വൃത്തിയെ വെടിഞ്ഞിട്ടു നാലഞ്ചായ് ദിനമിപ്പോൾ
പട്ടിണി കിടക്കുന്നു; ജീവരക്ഷക്കായ് മററു
മാർഗ്ഗമൊന്നുമെ കാണാഞ്ഞിങ്ങിനെയാചിക്കാറായ്"

*　　*　　*　　*

6 ലോകരംഗത്തിൽ കാണും നാടകം ബഹുകേമം!
ലോകനായകൻതന്നെ സൂത്രധാരരിൽ മുമ്പൻ!
"മാളികമുകളേറി വാഴുന്ന മന്നൻനാളെ
തോളിൽ മാറാപ്പുമേന്തി" വിധിയിലലയുന്നു!

7 "പന്നിയങ്കര" നാട്ടിൽ പ്രൌഢതേജസ്സാർന്നുള്ള
"ചന്ദന മലക്കാവിൽ" പിറന്നോരിപ്പെൺകൊടി
ആളിമാരുടെവരി വസ്യകളേററംകൊണ്ടു
മാളിക മുകൾപ്പാട്ടിലിരുന്നോൾതന്നെമുന്നം!
ഏതുരകല്ലിൽ സ്ത്രീതൻ മാററുരച്ചറിയുന്നി-
താതുരയായാലുമച്ചാരിത്രം രക്ഷണീയം.

* ശിഷ്യനും റാണിയും

(കെ. പി. കറുപ്പൻ.)

—০০※০০—

ശി: മംഗലാത്മികേ ദേവി! താവകവിധേയൻ ഞാൻ
മധുരാവലോകനമെന്നിൽ നീ പൊഴിച്ചാലും
റാ: യോഗവും പിരിഞ്ഞെൻറ ശിഷ്യരുമൊക്കെപ്പോയി—
ങ്ങാഗതനായതെന്തു കാലാതീതനായ് നിങ്ങൾ?
ശി: വൈകുകയല്ല, റാണി! മററുള്ളോർ നിന്നെ വിട്ടു—
പോയെങ്കിലതുതന്നെയ്യിബ് ഭൃത്യന്നവസരം.
അന്തിമനായിടുന്ന ശിഷ്യനു ചെയ്യീടുവാൻ
എന്തിഹ വേലയെന്നു ചോദിപ്പാനണഞ്ഞു ഞാൻ.
റാ: അത്രമേൽ കാലാതീതനായണഞ്ഞൊരു നിങ്ങൾ—
ക്കാശിച്ചീടുവാനെന്തു വേലയാണുള്ളതിപ്പോൾ?
ശി: നിന്തിരുമലർവാടി പരിപാലിപ്പാനെന്നെ
നിയമിച്ചാലും—
റാ: എന്തൊരസംബന്ധമാണിത്?
ശി: വെടിയും ഞാനെൻ മററു വേലകളെല്ലാം, പാഴ്മൺ—
പൊടിയിൽ തള്ളും നല്ലകുന്തവും നെടുവാളും
കോമലേ! കല്പിച്ചെന്നെ ദൂരവർത്തികളാകും
കൊട്ടാരങ്ങളെക്കാപ്പാനയച്ചീടരുതൊട്ടും
അതുപോലഭിനവ നേട്ടങ്ങൾക്കെഴും ഭാര—
മതുമെൻ ചുമലിൽ നീ യർപ്പിക്കാതിരിക്കണേ!
നിന്തുരുമലർ വാടി പരിപാലിപ്പാനെന്നെ
നിയമിച്ചാലും നാഥേ! നിർമ്മലഗുണാംബുധേ!
റാ: എന്തൊരു കരണീയമിങ്ങു നീയാഗ്രഹിപ്പൂ?
ശി: ഏണനേർമിഴി! നിൻെറ വിശ്രമദിനങ്ങളിൽ:—
തെല്ലുടന്നലർക്കൂട്ട മടികൾ തോറും വാഴ്ത്തി—
ച്ചൊല്ലുമച്ചെന്താരിളം ചേവടിയിണരണ്ടും
ഉല്ലസൽപ്പുലർ വേളയ്ക്കണച്ചീടുവാനുള്ള
നല്ല പുല്ലണിപ്പാത പുതുക്കിസ്സൂക്ഷിക്കും ഞാൻ

* മഹാ കവിടാഗ്ഗുറിൻെറ "ഗാർഡനറി"ൽ നിന്നു തർജ്ജമചെയ്യപ്പെട്ടതു.

ബന്ധുരാപാംഗി! നിന്നെ യേഴിലാംപാലക്കൊമ്പിൽ
ബന്ധിച്ചൊരുഴിഞ്ഞാലിൽ ക്കേററി ഞാനാട്ടും മന്ദം
അല്ലിനുള്ളാരംഭത്തിൽത്തിളങ്ങും തുവാർത്തിങ്കൾ—
ത്തെല്ലൊളി, സപ്തപർണ്ണപർണ്ണരാശിയിലൂടെ
ബിംബിച്ചെൻ തമ്പുരാട്ടി ചാർത്തിട്ടും ചേലാഞ്ചലം
ചുംബിക്കുമവിടെ ഞാനുഴിഞ്ഞാലാട്ടുന്നേരം.

കൊഞ്ചൽ നേർമൊഴിയാളെ! നിന്നലർമെയ് ചേരുമ—
ക്കാഞ്ചനശയ്യാതല സീമനി വിരാജിക്കും
തൂമണി വിളക്കിൽ ഞാൻ സൌരഭ്യപൂരോല്ലര—
രാമണീയക തൈലം തരസാപകർന്നീടും.
കാലേററം പീഠത്തിൽ ഞാൻ കുങ്കുമച്ചാറുകൊണ്ടു-
മാലേഖ്യം വിരചിക്കും മാലേയദ്രവം കൊണ്ടും.

രാ: പരിചാരക! നിങ്ങൾക്കിത്തൊഴിലുകൾക്കെല്ലാം
പാരിതോഷികമായിട്ടെന്തൊന്നു ലഭിക്കേണം?

ശി: നളിനമുകുളങ്ങൾ പോലെ പേലവങ്ങളാം
ചെറുമുഷ്ടികളെൻെറ കൈകൊണ്ടു പിടിക്കാനും
മലരാൽ കോർത്തുതീർത്ത മഞ്ജുളമാല്യങ്ങളെ
മണിബന്ധങ്ങൾരണ്ടിലണിയിച്ചുകൊള്ളാനും
മഞ്ജുളദളങ്ങളെപ്പിഴിഞ്ഞ ചെന്നീററിൽ നിൻ
പിഞ്ചുപല്ലവക്കഴൽത്തണ്ടലർ ഭൂഷിക്കാനും
കാലടിപ്പൊടികളെ, യധരങ്ങളെക്കൊണ്ടു
കാറൊളിവേണിയാളെ! കല്പിക്കമൊശ്ശുവാനും

രാ: അങ്ങിനെയാകട്ടെൻെറ ശിഷ്യ! നീയിന്നുതൊട്ടെൻ
മംഗലമർലക്കാവിൽ മാലകാരനാകുന്നു.

"Malayalam" Printed at the Vidya Vinodini Press, Ernakulam.

MAR. 30